

Új kiadás – A zsoltárok könyve

Az 1975-ben megjelent és 1990-ben revideált protestáns új fordítású Biblia legújabb revíziójának próbakiadását tartja kezében a Tisztelt Olvasó. A Magyar Bibliatársulat 2006-ban kezdett hozzá a revízió előkészítéséhez, az észrevételek gyűjtéséhez. Munkánk most jutott el arra a pontra, hogy az egyházi bibliaolvasó közvélemény elé tárhatjuk a Szöveggondozó Bizottság revíziós munkájának gyümölcseit, köztük A zsoltárok könyvét.

A bibliai szöveg gondozása során a következő revíziós alapelvekhez igyekeztünk tartani magukat: 1. Figyelembe vettük és értékeltük az 1990 és 2008 között beérkezett észrevételeket és javaslatokat. 2. Meg kívántuk őrizni az új fordítású Biblia alapvető szövegkritikai és fordítási döntéseit (a formális és a dinamikus ekvivalencia kiegyensúlyozott alkalmazása), a bibliai szöveg tagolását és az emelkedett, mai beszélt köznyelvi szintet. Ezeken a területeken csak akkor változtattunk az új fordítás szövegén, ha azt a mai írásértelmezési és fordításelméleti konszenzus megkövetelte. 3. Javítottuk a felismert nyomdahibákat, fordítási tévedéseket és archaikus (a mai beszélt nyelvben már nem használatos) kifejezéseket. 4. Igyekeztünk javítani a fordítás egységességén, következetességén. 5. Törekedtünk a „jó magyarságú” nyelvi megoldásokra, valamint arra, hogy az új bibliai szöveg felolvasva („szószéki használat”) is jól hangozzék. Legfőképpen pedig azt reméljük, hogy a revíziós munka eredményeként Isten igéje még inkább érthetően és tisztábban szólalhat meg magyar nyelven.

A most kézben tartott szöveget a Magyar Bibliatársulat tagegyházainak hivatalos honlapjain, pdf formátumban jelentetjük meg.

Köszönjük az eddig kapott észrevételeket, és arra szeretnénk kérni mindenkit, hogy a revideált szöveggel kapcsolatos véleményével bátran keressen meg bennünket az info@bibliatarsulat.hu e-mail címen vagy levélben a 1113 Budapest, Bocskai út 35. postacímen.

Magyar Bibliatársulat

A ZSOLTÁROK KÖNYVE

ELSŐ KÖNYV

1

Az igazak és a bűnösök sorsa

¹Boldog ember az, aki nem jár
a bűnösök tanácsa szerint,
nem áll a vétkesek útjára,
és nem ül a csúfolódók székére,

²hanem az ÚR törvényében gyönyörködik,
és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.

³Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa,
amely idejében megtermi gyümölcsét,
és nem hervad el a lombja.
Minden sikerül, amit tesz.

⁴Nem így járnak a bűnösök,
hanem úgy, mint a polyva,
amelyet szétszór a szél.

⁵Ezért nem állhatnak meg
a bűnösök az ítélet idején
és a vétkesek az igazak közösségében.

⁶Mert ismeri az ÚR az igazak útját,
a bűnösök útja pedig semmibe vész.

2

Isten és felkentje diadalmaskodik

¹Miért tombolnak a népek,
milyen hiábavalóságot terveznek a nemzetek?

²Összegyűlnek a föld királyai,
a fejedelmek együtt tanácskoznak
az ÚR ellen és felkentje ellen:

³Dobjuk le magunkról bilincseiket,
tépjük le köteleiket!

⁴A mennyben lakozó kineveti,
az ÚR kigúnyolja őket.

⁵Majd így szól hozzájuk haragjában,
izzó haragjában így rémíti meg őket:

⁶Én kentem föl királyomat
szent hegyemen, a Sionon!

⁷Kihirdetem az ÚR végzését.

Ezt mondta nekem: Az én fiam vagy!
Fiammá tettelek ma téged!

⁸Kérd tőlem, és neked adom
örökségül a népeket,
birtokul a földkerekséget.

⁹Összetöröd őket vasvesszővel,
szétzúzod, mint a cserépedényt!

¹⁰Azért ti, királyok, térjetelek észhez,
okuljatok, ti bírái a földnek!

¹¹Félelemmel szolgáljátok az URat,
reszketve vigadjatok!

¹²Csókoljátok a fiút,
hogymeg ne haragudjék,
és el ne pusztuljatok az úton.
Mert hamar föllángol haragja,
de mind boldog, aki hozzá menekül!

3

Imádság veszélyben

¹Dávid zsoltára, abból az időből, amikor fia, Absolon elől menekült.

²Uram, mily sok ellenségem van,
mily sokan támadnak rám!

³Sokan mondják rólam:
Nem segít rajta Isten! (Szela.)

⁴De te, Uram, pajzsom vagy nekem,
dicsőségem, aki fölemeled fejem.

⁵Hangosan kiáltok az ÚRhoz,
és ő meghallgat szent hegyén. (Szela.)

⁶Lefekszem, alszom és fölébredek,
mert az ÚR támogat engem.

⁷Nem félek a sok ezernyi néptől,
amely körülvett engem.

⁸Állj mellém, Uram,
szabadíts meg, Istenem!
Hiszen te vered arcul
minden ellenségemet,
kitördeled a bűnösök fogait!

⁹Az ÚRtól jön a szabadítás.
Legyen áldásod népeden! (Szela.)

4

Esti imádság

¹A karmesternek: Húros hangszerre. Dávid zsoltára.

²Hallgass meg, ha hozzád kiáltok,
igazságos Istenem!
Szorult helyzetemből adj nekem kiutat,
könyörülj rajtam, hallgasd meg imámat!

³Ti emberek!

Meddig gyalázzátok dicsőségemet?
Meddig szeretitek az üres beszédet,
meddig törekedtek még hazugságra? (Szela.)

⁴Tudjátok meg, hogy az ÚR
csodákat tesz hívével!
Meghallgat az ÚR, ha hozzá kiáltok.

⁵Ha felindultok is, ne vétkezzetek!
Gondolkozzatok el fekvőhelyeteken,
és csillapodjatok le! (Szela.)

⁶Igaz áldozattal áldozzatok,
és bízzatok az ÚRban!

⁷Sokan mondják:
Bár jó napokat látnánk,
és ránk ragyogna orcád világossága, URunk!

⁸Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál,
akiknek bőven van búzájuk és boruk.

⁹Békében fekszem le, és el is alszom,
mert csak te adod meg, URam,
hogy biztonságban élhessek!

5

Isten igazán ítél

¹A karmesternek: Fúvós hangszerre. Dávid zsoltára.

²Figyelj beszédemre, URam,
vedd észre sóhajtozásomat!

³Figyelj hangos kiáltózásomra,
Istenem, királyom,
mert hozzád imádkozom!

⁴Hallgasd meg szavamat reggel, URam,
reggel eléd készülök, és várlak.

⁵Istenem, te nem leled
örömöd a bűnben,
nem talál otthonra nálad a gonosz.

⁶Nem állhatnak meg
szemed előtt a dicsekvők,
gyűlölsz minden gonosztevőt.

⁷Elpusztítod a hazudozókat;
a vérszomjas és álnok embert
utálja az ÚR.

⁸De én bemehetek házádba,
mert te nagyon szeretsz engem,
és szent templomodban leborulok,
mert tisztellek téged.

⁹Vezess, URam, igazságodban,

mert ellenségeim vannak,
 egyengesd előttem az utat!

¹⁰Mert nem jön ki szájukon őszinte szó,
 belül romlottak,
 nyitott sír a torkuk,
 síma a nyelvük.

¹¹Derítsd ki vétküket, Istenem,
 bukjanak bele fondorlataikba!
 Taszítsd el őket sok vétük miatt,
 mert ellened lázadtak!

¹²Mind örülnek majd,
 akik hozzád menekülnek.
 Örökké ujjonganak,
 mert oltalmazod őket.
 Örvendeznek általad,
 akik szeretik nevedet.

¹³Mert te, URam, megáldod az igazat,
 körülveszed kegyelmeddel,
 mint pajzssal.

6

Imádság halálfélelemben

¹A karmesternek: Mélyhangú húros hangszerre. Dávid zsoltára.

²URam, ne feddj meg haragodban,
 ne ostorozz indulatodban!

³Kegyelmezz, URam,
 mert elcsüggedtem,
 gyógyíts meg, URam,
 mert reszketnek tagjaim!

⁴Lelkem is csupa reszketés,
 és te, URam, meddig késelel?

⁵Fordulj hozzám, URam,
 mentsd meg életemet,
 szabadíts meg, mert irgalmas vagy!

⁶Mert a halál után nem emlegetnek téged,
 ki ad hálát neked a sírban?

⁷Belefáradtam a sóhajtozásba.
 Egész éjjel könnyekkel áztatom ágyamat,
 könnyeimmel öntözöm fekvőhelyemet.

⁸Szemem elhomályosodott a bánattól,
 fénye megtört sok ellenségem miatt.

⁹Távozzatok tőlem mind, ti gonosztevők,
 mert meghallotta az ÚR hangos sírásomat!

¹⁰Meghallgatta könyörgésemet az ÚR,

imádságomat elfogadta az ÚR.

¹¹Megszégyenül és reszketni fog nagyon minden ellenségem, meghátrál és megszégyenül egy pillanat alatt!

7

Ártatlan ember imádsága

¹Dávid éneke, amelyet a benjámini Kús miatt énekelt az ÚRnak.

²URam, Istenem, hozzád menekülök!
Szabadíts meg üldözőimtől,
és ments meg engem,
³hogy szét ne tépjenek, mint az oroszlán,
szét ne szaggassanak menthetetlenül.

⁴URam, Istenem, ha ilyeneket tettem:
ha álnokságot követtem el,
⁵ha rosszul bántam jóakarómmal,
ha kifosztottam, aki ok nélkül bántott,
⁶akkor ellenség üldözzön,
és érjen utol engem,
tiporja földre életemet,
tapossa porba dicsőségemet! (Szela.)

⁷URam, lépj elő haragodban,
szállj szembe dühös ellenségeimmel!
Kelj föl, szolgáltass igazságot nekem!
⁸Gyülekezzenek köréd a népek,
te pedig foglalj helyet fölöttük a magasban!
⁹Az ÚR ítéletet tart a népek fölött.
Adj nekem igazat, URam,
hiszen igaz és feddhetetlen vagyok!
¹⁰Vess véget a bűnösök gazságának,
és bátorítsd az igazat,
szívek és vesék vizsgálója,
igazságos Isten!

¹¹Az én pajzsom az Isten,
aki megszabadítja a tiszta szívűeket.

¹²Igaz bíró az Isten,
olyan Isten, aki mindennap büntethet.

¹³Már megint kardját élesíti a gonosz,
íját feszíti, és céloz.

¹⁴Pedig őt találja el a halálos fegyver,
a tüzes nyilak, amelyeket készít.

¹⁵Ha rosszakarát fogan meg benne,
nyomorúságot hordoz, és csalódást szül!

¹⁶Vermet ás, jó mélyet,
de maga esik a gödörbe, melyet készített.

¹⁷Visszahárul fejére a nyomorúság,
erőszakossága saját fejére száll.

¹⁸Hálát adok az Úrnak, mert igaz,
zengem a felséges ÚR nevét.

8

A Teremtő és az ember

¹A karmesternek: „A szőlőtaposók” kezdetű ének dallamára. Dávid zsoltára.

²Ó, URunk, mi URunk!

Mily felséges a te neved az egész földön,
az égen is megmutattad fenségedet!

³Gyermekek és csecsemők szája által is
építet hatalmadat ellenfeleiddel szemben,
hogy elnémítsd az ellenséget és a bosszúállót.

⁴Ha látom az eget, kezed alkotását,
a holdat és a csillagokat,
amelyeket ráhelyeztél,

⁵micsoda a halandó – mondom –,
hogy törődsz vele,
és az emberfia, hogy gondod van rá?

⁶Kevéssel tetted őt kisebbé Istennél,
dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg.

⁷Úrrá tetted kezed alkotásain,
mindent a lába alá vetettél:

⁸a juhokat és marhákat mind,
még a mezei vadakat is,

⁹az ég madarait, a tenger halait,
amelyek a tenger ösvényein járnak.

¹⁰Ó, URunk, mi URunk!
Mily felséges a te neved az egész földön!

9

Isten az igazság őre

¹A karmesternek: „A fiú halála” kezdetű ének dallamára. Dávid zsoltára.

²Hálát adok az Úrnak teljes szívemből,
elbeszélem minden csodatettedet.

³Örülök és vigadok neked,
zengem nevedet, ó, Felséges!

⁴Mert meghátráltak ellenségeim,
elbuktak, és semmivé lettek előtted.

⁵Mert igazságot szolgáltatnál ügyemben,
trónodra ültél, mint igaz bíró.

⁶Megdorgáltad a népeket,
semmivé tetted a bűnösöket,
eltörölted nevüket mindörökre!

⁷Vége van az ellenségnek!

Feldúltad városaikat,
 hogy örökké romokban heverjenek,
 még emléküik is kiveszett.

⁸De az ÚR örökké trónján ül,
 fölállította bírói székét.

⁹Igazságosan bíraskodik a világ fölött,
 részrehajlás nélkül ítéli a nemzeteket.

¹⁰Az elnyomottak menedéke az ÚR,
 menedék a nyomorúság idején.

¹¹Benned bíznak, akik ismerik nevedet,
 nem hagyod el, Uram, azokat,
 akik hozzád folyamodnak.

¹²Zengjete az ÚRnak, aki a Sionon lakik,
 mondjátok el a népeknek felséges tetteit!

¹³Mert számon kéri a vérontást, emlékezik rá,
 nem feledkeznek meg az elesettek jajkiáltásáról.

¹⁴Légy kegyelmes, Uram, lásd meg,
 milyen elesett vagyok gyűlölőim miatt!

Te emelhetsz föl a halál kapujából,

¹⁵hogy elbeszélhessem sok dicső tetedet
 Sion leányának kapuiban,
 és vigadhassak, mert megszabadítottál!

¹⁶Maguk ásta gödörbe zuhantak a népek,
 rejtett hálójuk fogta meg lábukat.

¹⁷Megismertette magát az ÚR,
 igazságot szolgáltatott.

A bűnöst saját kezének műve
 ejti csapdába. (Közjáték. Szela.)

¹⁸A holtak hazájába kerülnek a bűnösök,
 minden olyan nép, amely elfelejti Istent.

¹⁹Nem marad örökre elfelejtve a szegény,
 nem vész el végleg az elesettek reménye.

²⁰Ne engedd, Uram,
 hogy erőszakoskodjanak az emberek!

Álljanak eléd ítéletre a népek!

²¹Vigyél véghez, Uram, félelmetes tetteket közöttük,
 hadd tudják meg a népek,
 hogy ők csak emberek! (Szela.)

10

Isten az elnyomottak reménysége

¹Uram, miért állsz oly távol,
 miért rejtőzöl el a szükség idején?

²A bűnösök gögjükben
 üldözik a nincstelent,

de saját ármánykodásuk veszejt el őket.

³Dicsékszik kapzsiságával a bűnös,
és áldást mond a haszonleső,
de ezzel megcsúfolja az URat.

⁴Fennhéjázva mondja a bűnös:
Nem lesz számonkérés, nincs Isten!
Ez minden gondolata.

⁵Útjai mindenkor eredményesek,
azt hiszi, hogy messze van ítéleted,
semmibe veszi ellenségeit.

⁶Azt mondja magában:
Nem rendülök meg,
nemzedékek váltják egymást,
de engem nem ér baj.

⁷Szája tele van átokkal,
csalással és durvasággal,
nyelve nyomorúságot és bajt okoz.

⁸Ólálkodik a házak körül,
titokban meggyilkolja az ártatlant,
szeme a gyámoltalant figyeli.

⁹Lesben áll rejtekhelyén,
mint oroszlán a bozótban.
Lesi, hogy elragadhassa a nincstelent.
Kiveti hálóját, és elragadja a nincstelent.

¹⁰Szétzúzza, levágja a gyámoltalanokat,
ha a körmei közé jutnak.

¹¹Azt mondja magában:
Elfelejtett Isten,
eltakarta arcát, nem lát meg soha!

¹²Állj elő, URam,
emeld föl kezedet, Istenem!
Ne feledkezz meg a nincstelenekről!

¹³Miért vetheti meg Istent a bűnös?
Miért mondhatja magában:
Nem lesz számonkérés?!

¹⁴Pedig te látod a vést és a bánatot,
rátekintesz, és kezekben tartod.
Rád bízhatja magát a gyámoltalan,
az árvának te vagy a segítője.

¹⁵Törd össze a bűnös hatalmát,
a gonosztól kérd számon bűnét,
hogy nyoma se maradjon!

¹⁶Király lesz az ÚR mindörökké,
a pogányok pedig kivesznek országából.

¹⁷Az alázatosok kívánságát
meghallgatod, URam.
Megerősíted szívüket,
feléjük fordítod füledet,

¹⁸véded az árva és elnyomott ügyét,
 hogy ne hatalmaskodjék többé
 senki a földön.

11

Hit a szabadító Istenben

¹A karmesternek: Dávidé.

Az ÚRhoz menekülök.

Hogyan mondhatjátok nekem:

Menekülj a hegyre, mint a madár?!

²Mert a bűnösök már feszítik az íjat,

rátették a nyilat a húrra,

hogy rálőjenek lesből

a tiszta szívűekre.

³Ha az alapokat is lerombolják,

mit tehet az igaz ember?

⁴Az ÚR ott van szent templomában,

az ÚR, akinek trónja a mennyben van,

lát a szemével,

pillantása megvizsgálja az embereket.

⁵Az ÚR megvizsgálja

az igazat és a bűnöst,

szívből gyűlöli azt,

aki az erőszakot szereti.

⁶Hullasson a bűnösökre

kénköves, tüzes parazsat,

perzselő szél legyen osztályrészük!

⁷Bizony, igaz az ÚR,

igaz tetteket szeret;

a becsületes emberek meglátják arcát.

12

Az ember szava és Isten beszéde

¹A karmesternek: Mély hangra. Dávid zsoltára.

²Segíts, URam,

mert elfogytak a kegyesek,

eltűntek a hívek az emberek közül.

³Hazug módon beszélnek egymással,

sima szájjal, kétszínűen beszélnek.

⁴Irtson ki az ÚR minden sima száját

és nagyokat mondó nyelvet!

⁵Mert ezt mondják: Győzzük nyelvvel,

segít rajtunk a szánk,

ki lehetne úrrá rajtunk?

⁶Most már fölkelek – mondja az ÚR –

a szegények elnyomása,

az elesettek sóhajtása miatt,

és szabadulást adok az arra vágyódónak.

⁷Az ÚR ígéretei tiszták,
olyanok, mint a hétszer tisztított ezüst,
melyet földbe vájt formába öntöttek.

⁸URam, te megtartod ígéreteidet,
minket pedig megoltalmazol
ettől a nemzedéktől mindenkor,
⁹még ha bűnösök járkálnak is körülöttünk,
és az alávalóságot magasztalják is az emberek.

13

Bizakodás Isten szeretetében

¹A karmesternek: Dávid zsoltára.

²Meddig tart ez, URam?
Végképp megfeledkeztél rólam?
Meddig rejtetted el orcádat előlem?
³Meddig kell magamban tanakodnom,
és bánkódnom szívemben naponként?
Meddig kerekedhetik fölém ellenségem?

⁴Tekints rám, hallgass meg,
URam, Istenem!
Tartsd meg szemem ragyogását,
ne jöjjön rám halálos álom!
⁵Ne mondhassa ellenségem:
Végeztem vele!
Ne ujjonghassanak ellenfeleim,
hogyan ingadozom!
⁶Mert én hűségemben bízom,
szívemből ujjongok, hogy megsegítesz.
Éneklek az Úrnak, mert jót tett velem.

14

Az emberek romlottsága (Vö. Zsolt 53)

¹A karmesternek: Dávidé.

Azt gondolja magában a bolond,
hogyan nincs Isten!
Romlottak és utálatosak tetteik,
senki sem tesz jót.
²Az ÚR letekint a mennyből
az emberekre, hogy lássa,
van-e köztük értelmes,
aki keresi az Istent.
³Mindnyájan elfordultak tőle,
egyaránt megromlottak.
Senki sem tesz jót,
egyetlen ember sem.

⁴Nem tudja a sok gonosztevő,
 akik úgy eszik népemet,
 ahogy a kenyeret eszik
 – de az Úrhoz nem kiáltanak –,
⁵hogy majd egyszer nagyon megrettennek,
 mert Isten az igaz nemzedékkel van!
⁶A nincstelen tervét csúffá tennétek,
 de az ÚR az ő oltalma!
⁷Bárcsak eljönne a Sionról
 Izráel szabadulása!
 Amikor az ÚR jóra fordítja népe sorsát,
 ujjong majd Jákób, és örül Izráel.

15

Az Istennek tetsző élet

¹Dávid zsoltára.

URam, ki lehet sátradnak vendége,
 ki tartózkodhat szent hegyeden?
²Az, aki feddhetetlenül él,
 törekszik az igazságra,
 és szíve szerint igazat szól;
³nyelvével nem rágalmaz,
 nem tesz rosszat felebarátjával,
 és nem hoz gyalázatot rokonára.
⁴Megvetéssel néz az alávalókra,
 de tiszteli azokat,
 akik az URat félik.
 Esküjét nem vonja vissza,
 ha kárt vall is.
⁵Nem adja pénzét uzsorára,
 és nem hagyja magát megvesztegetni
 az ártatlan rovására.
 Aki ezeket teszi,
 nem tántorodik meg soha.

16

Isten fiaié a legszebb örökség

¹Dávid bizonyágtétele.

Tarts meg engem, Istenem,
 mert hozzád menekültem!
²Ezt mondom az Úrnak:
 Te vagy az én Uram,
 rajtad kívül nincs, ami jó nekem.
³A szentekben, akik a földön élnek,
 és a dicsőségesekben telik minden kedvem.
⁴Sok fájdalmuk lesz azoknak,
 akik máshoz csatlakoznak.

Nem mutatok be nekik vérrel kevert italáldozatot,
még nevüket sem veszem ajkamra.

⁵Uram, te vagy osztályrészem és poharam,
te tartod kezemben sorsomat.

⁶Osztályrészem kies helyre esett,
örökségem nagyon tetszik nekem.

⁷Áldom az URat,
mert tanácsot ad nekem,
még éjszaka is figyelmeztet bensőm.

⁸Az Úrra tekintek szüntelen,
nem tántorodom meg,
mert a jobbomon van.

⁹Ezért örül a szívem, és ujjong a lelkem,
testem is biztonságban van.

¹⁰Mert nem hagysz engem
a holtak hazájában,
nem engeded, hogy híved
leszálljon a sírba.

¹¹Megismerteted velem az élet útját,
teljes öröm van tenálad,
örökké tart a gyönyörűség jobbodon.

17

Könyörgés szabadításért

¹Dávid imádsága.

Uram, hallgasd meg igaz ügyemet,
figyelj esedezéseimre!

Ügyelj imádságomra,
mert ajkam nem csalárd.

²Tőled jön felmentő ítéletem,
hiszen látja szemed az igazságot.

³Megvizsgáltad szívemet,
meglátogattál éjjel.
Próbára tettél,
nem találsz bennem álnokságot,
nem jön ki ilyen a számon.

⁴Bármit tettek az emberek,
én a te beszédedre figyelve
örizkedtem az erőszakosok útjától.

⁵Lépteim ösvényeidhez ragaszkodnak,
nem inognak meg lépteim.

⁶Hozzád kiáltok,
mert meghallgatsz, Istenem.
Fordítsd felém füledet,
hallgasd meg beszédemet!

⁷Tégy csodát híveddel,
mert te megszabadítod azokat,
akik jobboldhoz menekülnek
támadóik elől.

⁸Őrizz engem, mint szemed fényét,
rejts el szárnyaid árnyékába
⁹a bűnösök elől,
akik erőszakoskodnak velem,
halálos ellenségeim elől,
akik körülfoznak.

¹⁰Konok szívük elzárkózik,
szájuk gőgösen beszél.

¹¹Lépten-nyomon körülvesznek,
arra igyekeznek, hogy földre terítsenek.

¹²Olyanok, mint a zsákmányra vágyó oroszlán,
mint a lesben álló hím oroszlán.

¹³Lépj elő, URam!
Szállj szembe vele, és terítsd le!
Ments meg engem kardoddal a bűnösöktől!

¹⁴Ments meg kezeddal az emberektől,
a világ embereitől, URam,
akik kiveszik részüket az életből!
Töltsd meg hasukat azzal,
amit nekik tartogatsz,
lakjanak jól vele a fiaik is,
és ami megmarad, hagyják gyermekeikre!

¹⁵Én pedig meglátom orcádat,
mint igaz ember,
öröm tölt el, ha meglátlak,
amikor fölébredek.

18

Győzelmi ének (Vö. 2Sám 22)

¹A karmesternek: Dávidé, az ÚR szolgájáé, aki akkor mondta el ennek az éneknek a szavait az ÚRnak, amikor valamennyi ellensége hatalmából és Saul kezéből kimentette őt az ÚR. ²Ezt mondta:

Szeretlek, URam, erősségem!

³Az ÚR az én köszálam,
váram és megmentőm,
Istenem, kösziklám,
nála keresek oltalmat,
pajzsom, hatalmas szabadítóm, fellegváram!

⁴Az ÚRhoz kiáltok, aki dicséretre méltó,
és megszabadulok ellenségeimtől.

⁵Körülvettek a halál kötelei,
pusztító áradat rettent engem.

⁶A sír kötelei fonódtak rám,

a halál csapdái meredtek rám.

⁷Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam,
segítségért kiáltottam Istenemhez.
Meghallotta hangomat templomában,
kiáltásom a fülébe jutott.

⁸Megrendült és rengett a föld,
a hegyek alapjai megremegtek,
megrendültek, mert haragra gyúlt.

⁹Füst jött ki orrából,
szájából emésztő tűz,
parázs izzott benne.

¹⁰Lehajlította az eget, és leszállt,
homály volt lába alatt.

¹¹Kerúbon ülve repült,
szelek szárnyán suhant.

¹²A sötétséget tette rejtekévé
maga körül, mint egy sátrat,
a sötét vizeket, a gomolygó fellegeket.

¹³Az előtte levő fényözönből
előtörtek fellegei
jégesővel és tüzes parázzsal.

¹⁴Dörgött az ÚR az égben,
mennydörgött a Felséges
jégesővel és tüzes parázzsal.

¹⁵Kilötte nyilait, és szétszórta,
tömérdek villámot röpített ki.

¹⁶Láthatóvá váltak a vizek medrei,
és feltárultak a világ alapjai
dorgálásodtól, Uram,
haragod szelének fúvásától.

¹⁷Lenyúlt a magasból, és fölvelt,
a nagy vizekből kihúzott engem.

¹⁸Megmentett engem ellenségem hatalmától,
gyűlölőimtől, bár erősebbek nálam.

¹⁹Rám törhetnek a veszedelem napján,
de az ÚR az én támaszom.

²⁰Tágas térre vitt ki engem,
megmentett, mert gyönyörködik bennem.

²¹Igazságom szerint bánt velem az ÚR,
kezem tisztasága szerint
jutalmazott engem.

²²Hiszen vigyáztam az ÚR útjára,
és Istenemet nem hagytam el hűtlenül.

²³Minden törvényére ügyeltem,
rendelkezéseitől nem tértem el.

²⁴Feddhetetlen voltam előtte,
és őrizkedtem a büntől.

²⁵Igazságom szerint
jutalmazott meg az ÚR,
kezem tisztasága szerint, amit jól lát.

²⁶A hűségeshez hűséges vagy,
a feddhetetlen emberhez feddhetetlen.

²⁷A tisztához tiszta vagy,
de a hamisnak ellenállsz.

²⁸Az elesett népet megsegíted,
de a kevély tekintetűeket megalázod.

²⁹Mert te gyűjtasz nekem méccsest, URam;
az én Istenem fénysugarat küld nekem a sötétbe.

³⁰Veled a rablóknak is nekirontok;
ha Isten segít, a kőfalon is átugrom.

³¹Isten útja tökéletes,
az ÚR beszéde színigaz.
Pajzsa mindazoknak, akik hozzá menekülnek.

³²Van-e Isten az ÚRon kívül?
Van-e kőszikla Istenünkön kívül?

³³Isten ruház föl engem erővel,
ő teszi tökéletessé utamat.

³⁴Lábamat a szarvaséhoz hasonlóvá teszi,
magaslatokra állít engem.

³⁵Ő tanítja kezemet a harcra,
karjaim ércíjat feszítenek.

³⁶Oltalmazó pajzsodat átadtad nekem,
jobbod támogat engem,
sokszor lehajoltál hozzám.

³⁷Biztossá teszed lépteimet,
és nem inognak bokáim.

³⁸Üldözöm, és utolérem ellenségeimet,
nem térek vissza, míg nem végzek velük.

³⁹Szétzúrom őket, nem tudnak fölkelni,
lábam elé hullanak.

⁴⁰Fölruháztál erővel a harcra,
térdre kényszerítetted támadóimat.

⁴¹Megfutamítottad ellenségeimet,
és gyűlölőimet elpusztíthattam.

⁴²Kiáltoznak, de nincs szabadító,
az ÚRhoz kiáltanak, de nem válaszol.

⁴³Összezúrom őket, mint a szélhordta port,
széttaposom, mint az utca sarát.

⁴⁴Megmentesz engem a lázadó néptől,
népek fejévé teszel engem.
Olyan nép szolgál nekem,
amelyhez nem volt közöm.

⁴⁵Engedelmesen hallgatnak rám,
idegenek hízelegnek nekem,
⁴⁶mert elepedtek az idegenek,
és reszketve bújnak elő rejtekükből.

⁴⁷Él az ÚR, áldott az én kösziklám,
magasztaltassék szabadító Istenem!

⁴⁸Bosszút áll értem az Isten,
és népeket rendel alám.

⁴⁹Megmentesz ellenségeimtől,
sőt támadóim fölé emelsz,
és megszabadítasz az erőszakoskodóktól.

⁵⁰Ezért magasztallak, URam, a népek között,
zsoltárt éneklek nevednek,

⁵¹mert nagy győzelmet adtál királyodnak,
hűséges maradtál fölkenedhez,
Dávidhoz és utódaihoz örökké.

19

Az egek hirdetik Isten dicsőségét

¹A karmesternek: Dávid zsoltára.

²Az egek hirdetik Isten dicsőségét,
kezének munkájáról beszél a menny.

³Nappal a nappalnak adja át e szót,
éjjel az éjjelnek adja tudtul.

⁴Nincs szó és nincs beszéd,
hangjuk sem hallatszik,

⁵mégis eljut hangjuk az egész földre,
szavuk a világ végéig.

Sátrat készített a napnak,

⁶amely mint vőlegény jön ki szobájából,
örül, mint egy hős, hogy futhat pályáján.

⁷Elindul az ég egyik szélétől,
átível a másik széléig,
nincs rejtve melege elől semmi.

Isten igéje tökéletes

⁸Az ÚR törvénye tökéletes,
felüdíti a lelket.

Az ÚR intő szava határozott,
bölcsé teszi az együgyűt.

⁹Az ÚR rendelkezései helyesek,
megörvendeztetik a szívet.

Az ÚR parancsolata világos,
ragyogóvá teszi a szemet.

¹⁰Az ÚR félelme tiszta,
megmarad örökké.

Az ÚR döntései igazak,
mindenben igazságosak,

¹¹kívánatosabbak az aranynál,
sok színaranynál is,
édesebbek a méznél,
a csurgatott méznél is.

¹²Szolgádat is figyelmeztetik:
ha megtartja azokat, jutalma bőséges.

¹³A tévedéseket ki veheti észre?

Titkos bűnök miatt ne büntess meg!

¹⁴A kevélységtől is tartsd távol szolgádat,
ne uralkodjék rajtam.

Akkor feddhetetlen maradok,
sok büntől mentesen.

¹⁵Fogadd kedvesen számnak mondásait
és szívem gondolatait,
Uram, kösziklám és megváltóm!

20

Könyörgés győzelemért

¹A karmesternek: Dávid zsoltára.

²Hallgasson meg téged az ÚR
a veszedelem napján,
legyen oltalmad Jákób Istenének neve!

³Küldjön neked segítséget szentélyéből,
erősítsen a Sionról!

⁴Gondoljon sok ételáldozatodra,
égőáldozatodat fogadja szívesen. (Szela.)

⁵Adja meg szíved vágyát,
teljesítse minden tervedet!

⁶Akkor örvendezünk győzelmednek,
és zászlót emelünk Istenünk nevében.
Teljesítse az ÚR minden kérésedet!

⁷Jól tudom, hogy az ÚR
győzelmet ad felkentjének,
felel neki szent egéből
győzelmes jobbjának hőstetteivel.

⁸Ezek a harci kocsikat,
amazok a lovakat
emlegetik dicsekedve,
mi pedig Istenünknek, az Úrnak a nevét.

⁹Ők térdre rognak és elesnek,
mi pedig felkelünk és talpon maradunk.

¹⁰Uram, segítsd meg a királyt!
Hallgass meg minket,
ha hozzád kiáltunk!

21*Hálaadás a királyért*

¹A karmesternek: Dávid zsoltára.

²URam, a te erődnek örül a király.

Mennyire ujjong, hogy megsegítetted!

³Megadtad neki szíve kívánságát,
ajka óhajtását nem tagadtad meg. (Szela.)

⁴Hiszen gazdag áldással fordulsz feléje,
fejére színarany koronát teszel.

⁵Életet kért tőled, és megadtad neki,
hosszú életet, örökké tartót.

⁶Nagy a dicsősége, mert megsegítetted,
fenséget és méltóságot adtál neki.

⁷Bizony, áldottá teszed örökre,
megvidámítod őt, örülhet előtted.

⁸Bízik a király az ÚRban,
szereti a Felséges,

ezért nem tántorodik meg.

⁹Kezed utoléri minden ellenségedet,
jobbod utoléri gyűlölőidet.

¹⁰Olyanokká teszed őket,
mint a tüzes kemence,
ha megjelenysz, URam.

Haragod elnyeli őket,
és tűz emészti meg.

¹¹Magzataikat kipusztítod a földről,
utódaikat az emberek közül.

¹²Ha rosszat forralnak ellened,
és cselt szőnek, nem mennek semmire,

¹³mert megfutamítod őket,
célba veszed ijaddal.

¹⁴Mutasd meg hatalmadat, URam!

Mi pedig énekelünk, zsoltárt zengünk
hatalmas tetteidről!

22*Az igaz ember szenvedése és szabadulása*

¹A karmesternek: „A hajnali szarvas” kezdetű ének dallamára. Dávid zsoltára.

²Én Istenem, én Istenem,
miért hagyta el engem?

Távol van tőlem a segítség,
pedig jajgatva kiáltok!

³Istenem! Hívlak nappal,
de nem válaszolsz,

éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni.

⁴Pedig te szent vagy, trónodon ülsz,
rólad szólnak Izráel dicséretei.

⁵Benned bíztak őseink,
 bíztak, és megmentetted őket.
⁶Hozzád kiáltottak segítségért,
 és megmenekültek,
 benned bíztak, és nem szégyenültek meg.
⁷De én féreg vagyok, nem ember,
 gyaláznak az emberek, és megvet a nép.
⁸Gúnyolódnak rajtam mind, akik látnak,
 ajkukat biggyesztik, fejüket csóválják:
⁹Az Úrra bízta magát,
 mentse hát meg őt,
 szabadítsa meg, hiszen kedvelte!
¹⁰Te hoztál ki engem anyám méhéből,
 biztonságba helyeztél anyám emlőin.
¹¹Már anyám ölében is
 rád voltam utalva,
 anyám méhében is
 te voltál Istenem.
¹²Ne légy tőlem távol,
 mert közel van a baj,
 és nincs, aki segítsen!
¹³Hatalmas bikák vettek körül,
 bekerítették a básáni bivalyok.
¹⁴Föltátották rám szájukat,
 mint a marcangoló, ordító oroszlán.
¹⁵Szétfolytam, mint a víz,
 kificamodtak a csontjaim.
 Szívem, mint a viasz,
 megolvadt bensőmben.
¹⁶Torkom kiszáradt, mint a cserép,
 nyelvem az ínyemhez tapadt,
 a halál porába fektettél.
¹⁷Mert kutyák vettek körül engem,
 gonoszok bandája kerített be,
 átlukasztották kezemet, lábamat.
¹⁸Megszámlálhatnám minden csontomat,
 ők pedig csak bámulnak, néznek rám.
¹⁹Megosztoznak ruháimon,
 köntösömre sorsot vetnek.

²⁰Ó, Uram, ne légy távol,
 erősségem, siess segítségemre!
²¹Ments meg engem a fegyvertől,
 életemet a kutyák hatalmából!
²²Szabadíts meg az oroszlán szájából
 és a bivalyok szarvai közül,
 engem, nyomorultat!

²³Hirdetem nevedet testvéreimnek,
 dicsérlek a gyülekezetben.

²⁴Kik az URat félitek, dicsérjétek őt,
Jákób utódai, mind dicsőítsétek őt!
Rettegjetek tőle Izráel utódai mind!

²⁵Mert nem veti meg, és nem utálja
az elesettek nyomorúságát,
nem rejti el orcáját előle,
segélykiáltását meghallgatja.

²⁶Rólad szól dicséretem
a nagy gyülekezetben,
teljesítem fogadalmaimat
az istenfélők előtt.

²⁷Esznek az alázatosak, és jóllaknak,
dicsérik az URat, akik őt keresik.
Szívetek legyen vidám mindenkor!

²⁸A föld legvégéig mindenkinek
eszébe jut az ÚR, és megtérnek hozzá,
őelőtte borul le a népek minden nemzetsége.

²⁹Mert az ÚRé a királyi hatalom,
ő uralkodik a népeken.

³⁰Csak előtte borulnak le
a földi hatalmasságok,
térdet hajt előtte minden halandó,
aki nem tudja életét megtartani.

³¹Az utódok szolgálják őt,
beszélnek az ÚRról a jövő nemzedéknek.

³²Jönnek, és a születendő népnek
hirdetik majd, hogy igaz, amit ő tesz.

23

A jó pásztor

¹Dávid zsoltára.

Az ÚR az én pásztorom,
nem szűkölködöm.

²Füves legelőkön terelget,
csendes vizekhez vezet engem.

³Lelkemet felüdíti,
igaz ösvényen vezet az ő nevéért.

⁴Ha sötét völgyekben járok is,
nem félek semmi bajtól,
mert te velem vagy:
vessződ és botod megvigasztal engem.

⁵Asztalt terítesz nekem
ellenségeim szeme láttára.
Megkened fejemet olajjal,
csordultig van poharam.

⁶Bizony, jóságod és szereteted kísér
életem minden napján,

és az ÚR házában lakom
egész életemben.

24

A dicső király bevonulása

¹Dávid zsoltára.

Az ÚR a föld és ami betölti,
a földkerekség és a rajta lakók.

²Mert ő vetette meg alapját a tengereken,
ő rögzítette a folyókon.

³Ki mehet föl az ÚR hegyére,
és ki állhat meg szent helyén?

⁴Az ártatlan kezű, a tiszta szívű,
aki nem sóvárog hiábavalóság után,
és nem esküszik hamisan.

⁵Áldást nyer az ilyen az Úrtól,
igazságot a szabadító Istentől.

⁶Ilyen az a nemzedék,
amely hozzá folyamodik,
akik Jákób Istenének
orcáját keresik. (Szela.)

⁷Emeljétek föl fejeteket, ti kapuk,
emelkedjétek föl, ti ősi ajtók,
hogymehessen a dicső király!

⁸Ki az a dicső király?
Az erős és hatalmas ÚR,
az ÚR, aki hatalmas a harcban.

⁹Emeljétek föl fejeteket, ti kapuk,
emeljétek föl, ti ősi ajtók,
hogymehessen a dicső király!

¹⁰Ki az a dicső király?
A Seregek Ura,
ő a dicső király! (Szela.)

25

Könyörgés Istenhez vezetésért

¹Dávidé.

URam, utánad sóvárog a lelkem!

²Benned bízom, Istenem,
ne szégyenüljek meg,
ne nevéssenek ki ellenségeim!

³Senki se szégyenüljön meg,
aki benned reménykedik,
azok szégyenüljenek meg,
akik ok nélkül elpártolnak tőled!

⁴Utaidat, URam, ismertesd meg velem,
ösvényeidre taníts meg engem!

⁵Vezess hűségesen, és taníts engem,
mert te vagy szabadító Istenem,
mindig benned reménykedem.

⁶Gondolj, URam,
irgalmadra és kegyelmedre,
melyek öröktől fogva vannak.

⁷Ifjúkorom vétkeire
és bűneimre ne emlékezz!
Kegyelmesen gondolj rám,
mert te jóságos vagy, URam!

⁸Jó és igaz az ÚR,
ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat.

⁹Az alázatosakat igazságosan vezeti,
és az ő útjára tanítja az alázatosakat.

¹⁰Az ÚR minden ösvénye
szeretet és hűség
azoknak, akik megtartják
szövetségét és intelmeit.

¹¹A te nevedért, ó, URam,
bocsásd meg bűneimet, mert sok van!

¹²Azt az embert, aki féli az URat,
oktatja ő, hogy melyik utat válassza.

¹³Élete boldog marad,
és utódai öröklik a földet.

¹⁴Közösségben van az ÚR az öt félökkel,
szövetségére tanítja őket.

¹⁵Szemem állandóan az Úrra néz,
mert ő szabadítja ki
lábamat a csapdából.

¹⁶Fordulj felém, és könyörülj rajtam,
mert magányos és nyomorult vagyok.

¹⁷Enyhítsd szívem szorongását,
szorult helyzetemből szabadíts ki!

¹⁸Lásd meg nyomorúságomat és gyötrődésemet,
és bocsásd meg minden vétkemet!

¹⁹Nézd, mennyi ellenségem van!
Gyűlölnék kegyetlen gyűlölettel.

²⁰Tartsd meg életemet, ments meg,
ne szégyenüljek meg,
mert hozzád menekültem!

²¹Feddhetetlen becsület őrizzen engem,
mert benned reménykedem.

²²Szabadítsd ki, ó, Isten, Izráelt
minden nyomorúságából!

26

*Ártatlan ember imádsága*¹Dávidé.

URam, szolgáltass nekem igazságot,
mert feddhetetlenül éltem,

az ÚRban bíztam ingadozás nélkül!

²Vizsgálj meg, URam, és próbálj meg,
kutasd át szívemet-lelkemet!

³Mert hűséged szemem előtt van,
igazságod szerint járok-kelek.

⁴Nem ülök hitvány emberek közé,
alattomosokkal nem járok együtt.

⁵Gyűlölöm a gonoszok társaságát,
nem ülök le a bűnösök közé.

⁶Ártatlan vagyok, megmosom kezemet,
úgy járom körül oltárodát, URam,

⁷hangos hálaéneket zengve,
felsorolva sok csodatettedet.

⁸URam, szeretem házadat, ahol laksz,
dicsőséged lakóhelyét.

⁹Ne ragadd el lelkemet a vétkesekkel,
életemet a vérontókkal együtt,

¹⁰akiknek a keze tele van gyalázzattal,
jobbjuk megvesztegetéssel.

¹¹Hiszen én feddhetetlenül élek,
válts meg, és könyörülj rajtam!

¹²Lábam biztos talajon áll,
áldom az URat a gyülekezetben.

27

*Békesség Istennél*¹Dávidé.

Világosságom és segítségem az ÚR,
kitől félnék?

Életemnek ereje az ÚR,
kitől rettegnék?

²Ha rám támadnak is a gonoszok,
szorongató ellenségeim,
hogy marcangoljanak engem,
majd megbotlanak, és elesnek.

³Ha egy egész tábor jön is ellenem,
nem fél a szívem.

Ha háború tör is rám,
én akkor is bizakodom.

⁴Egy dolgot kérek az Úrtól,
azért esedezem:
hogy az ÚR házában lakhassam
egész életemben;
láthassam, milyen jóságos az ÚR,
és gyönyörködhessenem templomában.

⁵Megóv engem sátrában
a veszedelem napján.
Elrejt sátra mélyén,
magas kősziklára helyez engem.

⁶Így hát fölemelt fővel állok
ellenségeim között,
ezért örvendezve mutatok be
áldozatot az ÚR sátrában,
és éneket zengek az Úrnak.

⁷Halld meg, Uram, hívó hangomat!
Könyörülj rajtam, hallgass meg!

⁸Ha ezt mondod: Járuljatok színem elé,
szívem így válaszol:

Színed elé járulok, Uram!

⁹Ne rejtsd el előlem orcádat,
ne utasítsd el haragosan szolgálodat!

Te vagy az én segítségem,
ne vess el, ne hagyj el,
szabadító Istenem!

¹⁰Ha apám, anyám elhagyna is,
az ÚR magához fogad engem.

¹¹Uram, taníts meg utadra,
vezess a helyes ösvényen,
mert ellenségeim vannak!

¹²Ne dobj oda ellenségeim indulatának,
mert hamis tanúk támadtak rám,
bosszút lihegnek.

¹³De én hiszem, hogy még meglátom
az ÚR jóságát az élők földjén.

¹⁴Reménykedj az Úrban,
légy erős és bátor szívű,
reménykedj az Úrban!

28

Isten meghallgat

¹Dávidé.

Téged hívlak, Uram, kősziklám,
ne fordulj el tőlem némán!
Mert ha némán elfordulsz,
hasonló leszek a sírba roskadókhhoz.

²Halld meg esedező hangomat,

amikor segítségért kiáltok,
kezemet fölemelve
szent templomod felé.

³Ne sorolj a bűnösök
és gonosztevők közé,
akik békésen beszélnek felebarátaikkal,
de rossz szándék van a szívükben.

⁴Fizess meg nekik tetteik szerint,
gonosz cselekedeteik szerint!
Kezüik munkája szerint
fizess meg nekik,
torold meg rajtuk, amit elkövettek!

⁵Mivel nem figyelnek az ÚR tetteire,
sem kezének munkájára,
lerombolja, nem építi őket.

⁶Áldott az ÚR, mert meghallgatta
esedező hangomat.

⁷Erőm és pajzsom az ÚR,
benne bízok szívem.
Ő megsegített, ezért vidám a szívem,
és énekelve adok neki hálát.

⁸Az ÚR az ő népének erőssége,
felkentjének megsegítő ereje.

⁹Segítsd meg népedet,
áldd meg örökségedet,
légy pásztora, és gondozd örökké!

29

Isten hatalma a zivatarban

¹Dávid zsoltára.

Magasztaljátok az URat,
ti mennyei lények,
magasztaljátok az ÚR
dicsőségét és hatalmát!

²Magasztaljátok az ÚR dicső nevét,
boruljatok le az ÚR előtt
szent öltözetben!

³Az ÚR hangja zeng a vizek fölött,
mennydörög a dicsőséges Isten,
az ÚR, a nagy vizek fölött.

⁴Az ÚR hangja hatalmas,
az ÚR hangja fenséges.

⁵Az ÚR hangja cédrusokat tördel,
összetöri az ÚR a Libánon cédrusait.

⁶A Libánon ugrál miatta,
mint egy borjú,

és a Szirjón, mint egy bivalyborjú.
⁷Az ÚR hangjára lángok törnek elő.
⁸Az ÚR hangja megremegteti a pusztát,
 megremegteti az ÚR Kádés pusztáját.
⁹Az ÚR hangja megriasztja a szarvasokat,
 letarolja az erdőket.
 Templomában mindenki őt dicsóíti.
¹⁰Az ÚR trónol az áradat fölött,
 ott trónol az ÚR,
 az örökkévaló király.
¹¹Az ÚR erőt ad népének,
 az ÚR megáldja népét békességgel.

30

Hálaadás az életért

¹Zsoltár, templomszentelési ének. Dávidé.

²Magasztallak, URam,
 mert megmentettél.
 Nem engedted, hogy ellenségeim
 örüljenek bajomon.
³URam, Istenem, hozzád kiáltottam,
 és meggyógyítottál engem.
⁴URam, kihoztál engem
 a holtak hazájából,
 életben tartottál,
 nem roskadtam a sírba.
⁵Zengjete az ÚRnak, ti hívei,
 magasztaljátok szent nevét!
⁶Mert csak egy pillanatig tart haragja,
 de egész életen át a kegyelme.
 Este szállást vesz a sírás,
 reggelre itt az ujjongás.
⁷Míg jó dolgom volt, azt gondoltam:
 Nem tántorodom meg soha.
⁸URam, kegyelmedből
 hatalmas hegyre állítottál.
 De mikor elrejtetted orcádat,
 nagyon megrettentem.
⁹Ekkor hozzád kiáltottam, URam,
 és így esedeztem az ÚRhoz:
¹⁰Mit használ neked a vérem,
 ha leszálok a sírgödörbe?
 Hálát ad-e neked, aki porrá lett,
 hirdeti-e hűségedet?
¹¹Hallgass meg, URam, kegyelmesen,
 légy segítségemre, URam!

¹²Te pedig gyászomat örömmre fordítottad,
leoldoztad gyászruhámat,
és örömbé öltöztettél.

¹³Ezért szüntelen zeng neked a szívem,
örökké magasztallak, URam, Istenem!

31

A reménység nem szégyenít meg

¹A karmesternek: Dávid zsoltára.

²Hozzád menekülök, URam,
ne szégyenüljek meg soha!
Ments meg engem irgalmasan!

³Fordítsd felém füledet,
siess, ments meg engem!

Légy erős kösziklám,
erős váram, segíts rajtam!

⁴Mert te vagy az én sziklaváram;
vezess, és terelgess engem nevedért!

⁵Szabadíts ki a hálóból,
amelyet titkon vetettek nekem,
mert te vagy az erősségem.

⁶Kezedre bízom lelkemet,
te váltasz meg engem,
URam, igaz Isten!

⁷Gyűlölöm a hitvány bálványok híveit,
mert én csak az Úrban bízom.

⁸Ujjongva örülök hűségednek,
mert látod nyomorúságomat,
ismered lelkem szorongásait.

⁹Nem adtál ellenség kezébe,
hanem tágas térre állítottad lábamat.

¹⁰Légy kegyelmes, URam,
mert bajban vagyok,
szemem elhomályosodott a bánattól,
odavan testem-lelkem.

¹¹A gond miatt vége lesz életemnek,
a sóhajtozás miatt esztendeimnek.
Bűnöm miatt megrokkant az erőm,
csontjaim sorvadoznak.

¹²Minden ellenségem gyaláz engem,
szomszédaim félnek,
ismerőseim megrettennek,
ha látnak az utcán, elfutnak előlem.

¹³Elfelejtettek, mintha meghaltam volna,
olyan lettem, mint egy kallódó tárgy.

¹⁴Mert hallom sokak suttogását:
Iszonyú baj van vele!

Rólam tanácskoznak egymás közt,
el akarják venni az életemet.

¹⁵De én bízom benned, Uram,
vallom: Te vagy Istenem!

¹⁶Kezedben van sorsom, ments meg
ellenségeim és üldözőim kezéből!

¹⁷Ragyogjon rá orcád szolgáladra,
segíts rajtam hűségesen!

¹⁸Uram, ne szégyenüljek meg,
ha hívlak téged!

Szégyenüljenek meg a bűnösök,
tűnjenek el a holtak hazájában!

¹⁹Némuljanak el a hazug ajkak,
amelyek kihívóan, gőgösen
és megvetően beszélnek az igazról!

²⁰Milyen nagy a te jóságod,
melyet a téged félőknek tartogatsz!
Ebben részesíted a hozzád menekülőket
minden ember szeme láttára.

²¹Jól elrejtéd őket magadnál
az emberek áskálódása elől.
Megőrzöd őket sátradbán
a perlekedő nyelvektől.

²²Áldott az ÚR,
aki csodálatos hűséggel bánt velem
az ostromlott városban!

²³Én már azt gondoltam ijedtemben,
hogy eltaszítottál magadtól.
De te meghallgattad
könyörgő szavamat,
amikor hozzád kiáltottam segítségért.

²⁴Szeressétek az URat, ti hívei mind!
Az állhatatosokat megtartja az ÚR,
de kamatostul megfizet a gőgösöknek.

²⁵Legyetek erősek és bátor szívűek
mind, akik az ÚRban reménykedtek!

32

Bűnbánat és bűnbocsánat

¹Dávid tanítókölteménye.

Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott,
vétké eltöröltetett.

²Boldog az az ember,
akinek az ÚR nem rója fel bűnét,
és nincs lelkében álnokság.

³Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim,
egész nap jajgatnom kellett.

⁴Mert éjjel-nappal
rám nehezedett kezed,
erőm ellankadt,
mint a nyári hőségben. (Szela.)

⁵Megvallottam neked vétkeimet,
bűnömet nem takargattam.
Elhatároztam, hogy bevallom
hűtlenségemet az Úrnak,
és te megbocsátottad bűnömet,
amit vétettem. (Szela.)

⁶Ezért hozzád imádkozzék minden hívő,
amíg megtalálhat.
Ha nagy vizek áradnak is,
nem érik el őt.

⁷Te vagy az oltalmam, megóvsz a bajtól,
körülveszel a szabadulás örömeivel. (Szela.)

⁸Bölcsé teszlek, és megtanítalak,
melyik úton kell járnod.
Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.

⁹Ne legyetek olyan oktalanok,
mint a ló vagy az öszvér,
amelynek kantárral és zablával
kell fékezni szilajságát,
másképpen nem közelít hozzád.

¹⁰Sok fájdalom éri a bűnöst,
de aki bíz az Úrban,
azt ő szeretettel veszi körül.

¹¹Örüljete az Úrnak,
ujjongjatek, ti igazak!
Vigadjatek mind, ti igaz szívűek!

33

Isten dicsőítése

¹Örüljete az Úrnak, ti igazak!
Az igaz emberekhez illik a dicséret.

²Adjatek hálát az Úrnak citeraszóval,
tízhúrú lanttal zengjete neki!

³Énekeljete neki új éneket,
szépen zengjenek hangszereite!

⁴Mert az Úr igéje igaz,
mindent hűségesen cselekszik.

⁵Szereti az igaz ítéletet,
az Úr szeretetével tele van a föld.

⁶Az Úr igéje alkotta az eget,
egész seregét szájának lehelete.

⁷Gáttal torlaszolta el a tenger vizét,

mederbe zárta hullámain.

⁸Féljen az Úrtól az egész föld,
rettegjen tőle a világ minden lakója,

⁹mert amit ő mondott, meglett,
és amit parancsolt, előállott.

¹⁰Semmivé teszi az ÚR a nemzetek tervét,
meghiúsítja a népek szándékait.

¹¹De az ÚR terve örökké megmarad,
szívének szándéka nemzedékről nemzedékre.

¹²Boldog az a nemzet,
amelynek Istene az ÚR,
az a nép, amelyet örökségül választott.

¹³Letekint a mennyből az ÚR,
és lát minden embert.

¹⁴Lakóhelyéből rátekint
a föld minden lakójára.

¹⁵Ő formálta mindnyájuk szívét,
ismeri minden tettüket.

¹⁶Nem a nagy sereg segíti
győzelemre a királyt,
nem a nagy erő menti meg a hőst.

¹⁷Csalódik, aki lovaktól vár segítséget,
mert nagy erejük nem ment meg.

¹⁸De az ÚR szeme ügyel az istenfélőkre,
akik szeretetében bíznak.

¹⁹Megmenti őket a haláltól,
éhínség idején is megtartja életüket.

²⁰Lelkünk az URat várja,
ő a mi segítségünk és pajzsunk.

²¹Benne van szívünk öröme,
mert szent nevében bízunk.

²²Maradjon velünk, URam, szereteted,
mert mi is benned reménykedünk!

34

Isten megsegíti övéit

¹Dávidé, abból az időből, amikor eszelősnek tette magát Abímeleknél, aki aztán elkergette,
ő pedig elment.

²Áldom az URat mindenkor,
állandóan őt dicséri szám.

³Az Úrral dicsekszik lelkem.
Hallják ezt az alázatosak, és örülnek.

⁴Hirdessétek velem az ÚR nagyságát,
magasztaljuk együtt az ő nevét!

⁵Az ÚRhoz folyamodtam,
és ő meghallgatott,

megmentett mindattól,
amitől rettegetem.

⁶Öröme derülnek, kik rátekintenek,
nem pirul az arcuk.

⁷Kiáltott az elesett;
az ÚR meghallgatta,
és minden bajából kiszabadította.

⁸Az ÚR angyala őrt áll
az istenfélők mellett, és megmenti őket.

⁹Érezzétek, és lássátok, hogy jó az ÚR!
Boldog az az ember, aki hozzá menekül.

¹⁰Féljétek az URat, ti szentjei,
mert nem szűkölködnek az istenfélők.

¹¹Az oroszlánok is sínylődnek és éheznek,
de akik az ÚRhoz folyamodnak,
nem nélkülözik a jót.

¹²Jöjjetek, fiaim, hallgassatok rám,
megtanítalak benneteket az ÚR félelmére.

¹³Ki az az ember, akinek tetszik az élet,
és szeretne jó napokat látni?

¹⁴Vigyázz, hogy nyelved ne szóljon rosszat,
és ajkad ne beszéljen csalárdságot!

¹⁵Hagyj fel a rosszal, és cselekedj jót,
törekedj békességre, és kövesd azt!

¹⁶Az ÚR szeme látja az igazakat,
füle meghallja kiáltásukat.

¹⁷Az ÚR a gonosztevők ellen fordul,
emléküket is kiirtja a földről.

¹⁸Akik az ÚRhoz kiáltanak,
azokat meghallgatja,
és kimentti őket minden bajból.

¹⁹Közel van az ÚR a megtört szívűekhez,
és a sebzett lelkűeket megsegíti.

²⁰Sok baj éri az igazat,
de valamennyiből kimentti az ÚR.

²¹Megőrzi minden csontját,
egy sem törik el közülük.

²²Halálos veszedelem éri utol a bűnöst,
megbűnhődnek, akik gyűlölik az igazat.

²³Az ÚR megváltja szolgálai életét,
és nem kell bűnhődnie senkinek,
aki hozzá menekül.

35

Könyörgés oltalomért

¹Dávidé.

Perelj, URam, a velem perlőkkel,
harcolj az ellenem harcolókkal!

²Ragadj pajzsot, vértet,
és siess segítségemre!

³Végy elő lándzsát és csatabárdot
üldözőim ellen!

Szólj így hozzám:

Én megsegítelek téged!

⁴Érje szégyen és gyalázat azokat,
akik életemre törnek!

Hátráljanak meg, és piruljanak,
akik rosszat terveznek ellenem!

⁵Legyenek olyanok,
mint a szélhordta polyva.

Az ÚR angyala szórja szét őket!

⁶Legyen útjuk sötét és síkos,
az ÚR angyala üldözze őket!

⁷Mert ok nélkül vetették ki rám hálójukat,
ok nélkül ástak vermet nekem.

⁸Érje őket váratlan veszedelem,
fogja meg őket a háló,
amelyet kivetettek,

ők maguk essenek gödörbe!

⁹Én pedig ujjongok az ÚRnak,
és örvendezek szabadításának.

¹⁰Minden porcikám ezt mondja:

Ki volna hozzád fogható, URam?

Mert megmented az elesettet az erőszakostól,
az elesettet és szegényt a fosztogatótól.

¹¹Hamis tanúk állnak elő,
olyanról faggatnak, amiről nem tudok.

¹²Rosszal fizetnek a jóért,
életemre törnek.

¹³Pedig ha ők betegek voltak,
én zsákruhát öltöttem,
böjttel gyötörtem magamat,
újra meg újra szívből imádkoztam.

¹⁴Úgy jártam-keltem, mintha barátomról,
testvéremről lett volna szó,
mély bánatba merültem,
mint aki anyját gyászolja.

¹⁵De mikor én meginogtam,
örömükben összegyűltek.

Összegyűltek körülöttem
mint idegenek és ismeretlenek,

szitkozódnak szünet nélkül.

¹⁶Elvetemülten gúnyolódnak,
acsarkodnak ellenem.

¹⁷URam, meddig tűröd ezt?
Ments meg engem az ordítózóktól,
életemet az oroslánoktól!

¹⁸Magasztallak a nagy gyülekezetben,
hatalmas nép között dicsérlek.

¹⁹Ne engedd, hogy kinevessenek
hazug ellenségeim,
és összekacsintassanak,
akik ok nélkül gyűlölnék.

²⁰Mert nem jó szándékkal beszélnek,
csalárd dolgokat terveznek
azok ellen, akik szelíden élnek a földön.

²¹Feltátották rám szájukat,
hahotázva mondják rólam:
Saját szemünkkel láttunk!

²²Láttad mindezt, URam! Ne hallgass,
URam, ne légy távol tőlem!

²³Serkenj fel, ébredj, tégy igazságot
peremben, URam, Istenem!

²⁴Ítélj meg igazságod szerint,
URam, Istenem,
ne engedd, hogy kinevessenek!

²⁵Ne mondassák magukban:
Ez az, ezt akartuk!

Ne mondassák: Végeztünk vele!

²⁶Szégyenkezve piruljon mindenki,
aki örül bajomnak!

Szégyen és gyalázat borítsa azokat,
akik dölyfösek velem szemben!

²⁷Ujjongjanak, örüljenek,
akik igazamat kívánják!

Beszélgék mindenkor,
hogyan nagy az ÚR,
aki szolgája javát akarja.

²⁸Nyelvem hirdeti igazságodat
és dicséretedet minden nap.

36

Isten az élet forrása

¹A karmesternek: Az ÚR szolgájáé, Dávidé.

²A bűnös ember szíve mélyén
ott suttog a bűn.

Nem számít neki az istenfélelem,

³sőt azzal hízeleg magának,

hogy bűnével gyűlöletet tud szítani.

⁴Szája rontást és csalárdságot beszél,
nem akar okos és jó lenni.

⁵Rontást eszel ki ágyában,
nem a jó úton jár,
nem veti meg a rosszat.

⁶URam, szereteted az égig ér,
hűséged a fellegekig.

⁷Igazságod olyan, mint a hatalmas hegyek,
ítéleteid, mint a nagy mélység,
embert és állatot megtartasz, URam.

⁸Mily drága a te szereteted, Istenem!
Szárnyad árnyékába
menekülnek az emberek.

⁹Dúslakodnak házad bőségében,
örömet árasztasz rájuk, mint patakot.

¹⁰Mert nálad van az élet forrása,
a te világosságod által látunk világosságot.

¹¹Maradj hűséges a téged szeretőkhöz,
igazságos a tiszta szívűekhez.

¹²Ne taposson rám a gögösök lába,
ne tegyen bujdosóvá a bűnösök keze!

¹³Majd elbuknak a gonosztevők,
elsterülnek, nem tudnak fölkelni.

37

Ne irigyeld a bűnösök szerencsését!

¹Dávidé.

Ne indulj haragra a gonoszok miatt,
ne irigykedj a cselszövőkre!

²Mert hamar elhervadnak, mint a fű,
elfonnyadnak, mint a zöld növények.

³Bízzál az ÚRban, és tégy jót,
akkor az országban lakhatsz,
és biztonságban élhetsz.

⁴Gyönyörködj az ÚRban,
és megadja szíved kéréseit!

⁵Hagyd az Úrra utadat,
bízzál benne, mert ő munkálkodik:

⁶világossá teszi igazságodat,
jogodra fényt derít.

⁷Légy csendben, és várj az Úrra!
Ne indulj fel, ha az alattomos embernek
szerencsés az útja!

⁸Tégy le a haragról,
hagyd a heveskedést,

ne légy indulatos,

mert az csak rosszra visz!

⁹Mert a gonoszok kipusztulnak,
de akik az ÚRban reménykednek,
azok öröklik a földet.

¹⁰Egy kis idő még,
és nem lesz meg a bűnös,
körülnézel, de nyomát sem talárod.

¹¹Az alázatosak öröklik a földet,
és teljes békességet élveznek.

¹²Ármánykodik a bűnös az igaz ellen,
és acsarkodik ellene.

¹³Az ÚR nevet rajta, mert látja,
hogymajd a napja.

¹⁴Kardot rántanak a bűnösök,
kifeszítik íjukat,
hogymajd az elesett és szegényt,
levágják az egyenes úton járókat.

¹⁵De kardjuk saját szívüket járja át,
és íjaik összetörnek.

¹⁶Többet ér a kevés az igaznak,
mint a gazdagság a sok bűnösnek.

¹⁷Mert a bűnösök karja összetörik,
de az igazakat támogatja az ÚR.

¹⁸Ismeri az ÚR a feddhetetlenek életét,
és örökségük megmarad örökké.

¹⁹Nem szégyenülnek meg
a gonosz időben sem,
jóllaknak az éhínség napjaiban is.

²⁰De megsemmisülnek a bűnösök,
elenyésznek az ÚR ellenségei,
még ha olyanok is, mint a viruló rétek,
füstként enyésznek el.

²¹Kölcsönt kér a bűnös,
és nem adja vissza,
de az igaz könyörületes és adakozó.

²²Akiket megáld az ÚR, öröklik a földet,
akiket megátkoz, elpusztulnak.

²³Az ÚR irányítja annak az embernek a lépteit,
akinek az útja tetszik neki.

²⁴Ha elesik is, nem marad fekvé,
mert az ÚR kézen fogja.

²⁵Gyermek voltam, meg is öregedtem,
de nem láttam, hogy elhagyatottá lett az igaz,
sem azt, hogy gyermeke koldussá vált.

²⁶Mindenkor könyörül, és kölcsönad,
gyermeke áldott lesz.

²⁷Kerüld a rosszat, tégy jót,

és itt lakhatsz mindvégig.

²⁸Mert az ÚR szereti a jogosságot,
és nem hagyja el híveit.

Megőrzi őket mindenkor,
a bűnösök utódait pedig kiirtja.

²⁹Az igazak öröklik a földet,
és ott laknak mindvégig.

³⁰Bölcsen beszél az igaz ember szája,
és a nyelve igazat mond.

³¹Isten törvénye van a szívében,
nem ingadoznak lépteit.

³²Leselkedik a bűnös az igazra,
és meg akarja ölni.

³³De az ÚR nem hagyja,
hogy kezébe kerüljön,
és nem engedi, hogy bűnösként elítéljék.

³⁴Reménykedj az ÚRban,
maradj az ő útján!

Ő felmagasztal, és öröklöd a földet;
meglátod, hogy kiirtja a bűnösöket.

³⁵Láttam egy erőszakos bűnöst:
olyan volt, mint egy terebélyes zöldellő fa,

³⁶de egyszer csak eltűnt, nem volt többé,
kerestem, de nem lehetett megtalálni.

³⁷Vigyázz, hogy feddhetetlen légy,
ügyelj, hogy becsületes maradj,
mert a jövő a béke emberé!

³⁸De a vétkesek mind megsemmisülnek,
a bűnösök vége pusztulás.

³⁹Az igazak segítséget kapnak az Úrtól,
erőt a szükség idején.

⁴⁰Megsegíti az ÚR, megmenti őket,
megmenti a bűnösöktől,
megszabadítja őket,
mert hozzá menekülnek.

38

Bűnbánó ember könyörgése

¹Dávid zsoltára. Emlékeztetőül.

²URam, ne feddj meg felindulásodban,
ne ostorozz lángoló haragodban!

³Mert nyilaid belém hatoltak,
és rám nehezedett kezed.

⁴Nincs ép hely testemen
haragod miatt,
nincs sértetlen csontom
vétkem miatt.

⁵Mert bűneim összezsaptak fejem fölött,

súlyos teherként nehezednek rám.

⁶Megbűzhödtek, elgennyesedtek sebeim
oktalanságom miatt.

⁷Elcsüggedtem, meggörnyedtem nagyon,
úgy járkálok egész nap, mint aki gyászol.

⁸Derekam égő fájdalommal van tele,
nincs ép hely testemen.

⁹Kimerültem, végképp összetörtem,
szívem gyötrelmében kiáltozom.

¹⁰URam, előtted van
minden kívánságom,
nincs rejtve előtted sóhajtásom.

¹¹Szívem hevesen dobog,
erőm elhagyott,
szemem világa sincs már velem.

¹²Szeretteim és barátaim
félreállnak, mert csapás ért,
rokonaim is elhúzódnak tőlem.

¹³Tört vetettek, akik életemre törnek,
akik vesztemet akarják,
arról beszélnek, hogyan ártsanak nekem,
és csalárd terveken gondolkoznak mindennap.

¹⁴De én meg sem hallom,
mintha süket volnék,
olyan vagyok, mint egy néma,
aki nem nyitja ki száját.

¹⁵Olyan vagyok, mint aki nem hall,
és szájában nincs ellenvetés.

¹⁶Mert benned reménykedem, URam,
te majd megfelelsz nekik,
URam, Istenem!

¹⁷Bárcsak ne nevetnének rajtam,
ha lábam meginog – gondoltam –,
ne lennének dölyfősek velem szemben!

¹⁸Hiszen már közel vagyok az eleséshez,
szüntelenül gyötör a fájdalom.

¹⁹Bizony, megvallom bűnömet,
bánkódok vétkeim miatt.

²⁰De ellenségeim életerősek,
sokan vannak, akik ok nélkül gyűlölnek.

²¹Rosszal fizetnek nekem a jóért,
rám támadnak, pedig én jóra törekszem.

²²Ne hagyj el engem, URam,
Istenem, ne légy távol tőlem!

²³Siess segítségemre,
URam, szabadítóm!

39

Vívódó lélek panasza

¹A karmesternek, Jedútúnak: Dávid zsoltára.

²Ezt határoztam: vigyázok szavaimra,
hogy ne vétkezzem nyelvemmel,
megzabolázom számat,
ha gonosz ember kerül elé.

³Néma voltam, szótalán,
hallgattam, de ez nem volt jó,
fájdalmam kiújult.

⁴Szívem fölhevült bennem,
míg sóhajtoztam, lángra lobbantam,
nyelvemmel beszélni kezdtem:

⁵Add tudtomra, Uram, életem végét,
meddig tart napjaim sora,
hadd tudjam meg,
milyen mulandó vagyok!

⁶Íme, arasznyivá tetted napjaimat,
életem ideje semmiség előtted.
Mint egy lehelet, annyit ér
minden ember, aki él. (Szela.)

⁷Árnyékként jár-kelet itt az ember,
bizony hiába vesződik.
Gyűjtöget, de nem tudja,
ki fogja hasznát venni.

⁸Így hát mit várhatok, Uram?
Egyedül benned reménykedem!

⁹Ments meg az ellenem vétőktől,
ne engedd, hogy a bolondok gyalázzanak!

¹⁰Néma maradok, nem nyitom ki számat,
hiszen te munkálkods.

¹¹Vedd le rólam csapásodat,
elpusztulok sújtó kezed alatt!

¹²A bűn miatt büntetéssel
fenyítéd az embert,
tönkreteszted szépségét, mint a moly.
Mint egy lehelet, annyit ér minden ember. (Szela.)

¹³Hallgasd meg imádságomat, Uram,
figyelj segélykiáltásomra!
Könnyeim láttán ne légy néma,
mert jövevény vagyok nálad,
betelepült, mint minden ősöm.

¹⁴Ne nézz rám haraggal,
hadd viduljak föl,
mielőtt elmegyek, és nem leszek többé.

40

Hálaadó ének

¹A karmesternek: Dávid zsoltára.

²Várva vártam az URat,
és ő lehajolt hozzám,
meghallotta kiáltásomat.

³Kiemelt a pusztulás verméből,
a sárból és iszaptól.
Sziklára állította lábamat,
biztossá tette lépteimet.

⁴Új éneket adott a számba,
Istenünknek dicséretét.
Sokan látják ezt, félik az URat,
és bíznak benne.

⁵Boldog ember az,
aki az Úrba veti bizodalját,
nem igazodik a kevélyekhez
és az elvetemült hazugokhoz.

⁶URam, Istenem!
Sok csodás tervet vittél véghez értünk,
nincs hozzád fogható.
Szeretném hirdetni és elmondani,
de több annál, mint amit fel tudnék sorolni.

⁷Véresáldozatban és ételáldozatban
nem telik kedved:
nyitott fület adtál nekem.
Égőáldozatot és vétekáldozatot nem kívánsz.

⁸Akkor így szóltam: Íme, megjelentem,
a könyvtékercsben írva van rólam.

⁹Abban telik kedvem, Istenem,
hogy akaratodat teljesítsem,
törvényed szívemben van.

¹⁰Hirdetem igazságodat
a nagy gyülekezetben,
és nem zárom be számat,
jól tudod, URam!

¹¹Igazságodat nem rejtegetem
szívem mélyén,
hanem beszélek hűségéről és szabadításodról.
Nem titkolom el szeretetedet és hűségedet
a nagy gyülekezet előtt.

¹²URam, ne vond meg tőlem irgalmadat,
szereteted és hűséged őrizzen szüntelen!

¹³Mert annyi baj vett engem körül,
hogy megszámlálni sem lehet.
Bűneim büntetése utolért engem,
áttekinteni sem tudom őket,

számosabbak hajam szálainál,
és a szívem is elhagyott engem.
¹⁴Légy kegyelmes, Úram, és ments meg,
Úram, siess segítségemre!
¹⁵Szégyenkezzen, piruljon mindenki,
aki életemet el akarja venni!
Riadjanak vissza,
és érje gyalázat azokat,
akik bajomban gyönyörködnek!
¹⁶Rettegjenek szégyenükben,
akik hahotázva beszélnek rólam!
¹⁷Örüljenek és örvendezzenek benned
mindazok, akik téged keresnek.
Akik szabadításodra vágyódnak,
hadd mondhassák mindig,
hogyan nagy az Úr!
¹⁸Elesett és szegény vagyok,
de gondol rám az Úr!
Te vagy segítségem és megmentőm;
Istenem, ne késlekedj!

41

Elhagyott beteg könyörgése

¹A karmesternek: Dávid zsoltára.

²Boldog az, akinek gondja van a nincstelenre,
ha bajba kerül, megmenti az Úr.
³Az Úr megőrzi, és életben tartja,
boldog lesz a földön;
nem engedi át ellenségei dühének.
⁴Az Úr enyhülést ad betegágyán,
jobbulást ad neki,
valahányszor betegen fekszik.
⁵Ezt mondom: Úram,
légy kegyelmes hozzám!
Gyógyíts meg engem,
mert vétkeztem ellened!
⁶Ellenségeim rosszat mondanak rólam:
Mikor hal már meg,
mikor vész ki a neve?
⁷Aki eljön meglátogatni,
hiábavalóságot beszél,
szívében összegyűjt minden rosszat,
azután kimegy az utcára, és kibeszéli.
⁸Mindazok, akik gyűlölnek,
egymás közt sugdolóznak,
és rosszat gondolnak rólam:
⁹Gyógyíthatatlan betegség támadta meg,
nem kel föl többé onnan, ahol fekszik!
¹⁰Még a legjobb barátom is,

akiben megbíztam,
 aki velem együtt evett,
 az is ellenem támadt.

¹¹De te, URam, légy kegyelmes,
 segíts fel engem,

hadd fizessenek meg nekik!

¹²Abból tudom meg, hogy kedvelsz,
 ha nem ujjonghat rajtam ellenségem,

¹³engem pedig megtartasz,
 mert feddhetetlen vagyok,
 és színed elé állítasz örökre.

¹⁴Áldott az ÚR, Izráel Istene
 öröktől fogva mindörökké.
 Ámen, ámen.

MÁSODIK KÖNYV

42

Vágyódás Isten temploma után

¹A karmesternek: Kórah fiainak tanítókölteménye.

²Ahogy a szarvas kívánczik a folyóvízhez,
 úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!

³Isten után szomjazik lelkem,
 az élő Isten után:

Mikor mehetek el,
 hogy megjelenjek Isten előtt?

⁴Könnyem lett a kenyerem
 éjjel és nappal,
 mert egész nap ezt mondogatják nekem:

Hol van a te Istened?

⁵Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem,
 hogy milyen tömeggel vonultam,
 és hogyan vezettem Isten házához
 hangos ujjongással és hálaénekekkel
 az ünneplő sokaságot.

⁶Miért csüggedsz el, lelkem,
 miért háborogsz bennem?

Bízzál Istenben,
 mert még hálát adok neki
 az ő szabadításáért!

⁷Istenem, elcsügged a lelkem,
 azért terád gondolok
 a Jordán földjéről
 és a Hermónról, a Micár-hegyről.

⁸Örvény örvénynek kiált
 zuhatagjaid hangjában,

minden habod és hullámod
átcsapott fölöttem.

⁹Nappal szeretetét rendeli mellém,
éjjel éneket ad számba az ÚR;
imádságot életem Istenéhez.

¹⁰Ezt mondom Istenemnek, köszálamnak:

Miért feledkeztél el rólam?

Miért kell gyászban járnom,
miért gyötör az ellenség?

¹¹Mintha csontjaimat tördelnék,
amikor gyaláznak ellenfeleim,
mert egész nap ezt mondogatják nekem:

Hol van a te Istened?

¹²Miért csüggedsz el, lelkem,
miért háborogsz bennem?

Bízzál Istenben,
mert még hálát adok neki,
szabadító Istenemnek!

43

A hit és reménység diadala

¹Szolgáltass nekem igazságot, Istenem,
és pereld peremet
a hűtlen néppel szemben!

Az alattomos és álnok emberektől
ments meg engem!

²Hiszen te vagy oltalmazó Istenem,
miért taszítottál el engem?

Miért kell gyászban járnom,
miért gyötör az ellenség?

³Küldd el világosságodat és igazságodat:
azok vezessenek engem!

Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba,

⁴hogy eljussak Isten oltárához,
Istenhez, akinek ujjongva örülök.

Hadd magasztaljalak hárfával,
Isten, én Istenem!

⁵Miért csüggedsz el, lelkem,
és miért háborogsz bennem?

Bízzál Istenben,
mert még hálát adok neki,
szabadító Istenemnek!

44

A megalázott nép könyörgése

¹A karmesternek: Kórah fiainak tanítókölteménye.

²Isten, saját fülünkkel hallottuk,
elbeszéltek nekünk apáink,
mit vittél véghez napjaikban,

a régi időkben.

³Kezdeddel népeket úztél el,
őket pedig a helyükre plántáltad.
Nemzeteket zúztál össze,
őket pedig a helyükre küldted.

⁴Mert nem a maguk fegyverével
vették birtokba az országot,
és nem a saját karjuk
segítette meg őket,
hanem a te jobbod és a te karod,
a te orcád világossága,
mert kedvelted őket.

⁵Te vagy királyom, ó, Isten!
Parancsodra megszabadul Jákób.

⁶Általad verjük le ellenségeinket,
neved segítségével
tiporjuk el támadóinkat.

⁷Mert én nem az íjamban bízom,
nem a fegyverem segít meg engem.

⁸Te segítesz meg ellenségeinkkel szemben,
gyűlölőinket te szégyeníted meg.

⁹Istent dicsérjük minden nap,
neved magasztaljuk örökké. (Szela.)

¹⁰Mégis elvetettél, megszegyénítettél minket,
nem vonultál ki seregeinkkel.

¹¹Megfutamítottál az ellenség előtt,
gyűlölőink kifosztottak bennünket.

¹²Odadobtál minket, mint vágójuhokat,
és szétszórtál a népek közé.

¹³Potom áron adtad el népedet,
nem szabtál magas vételárat érte.

¹⁴Gyalázatossá tettél szomszédaink előtt,
gúnyol és csúfol környezetünk.

¹⁵Szóbeszéd tárgyává tettél a népek között,
fejüket csóválják miattunk a nemzetek.

¹⁶Minden nap szidalmaznak engem,
szégyen borítja arcomat

¹⁷a gyalázók és a káromlók szava miatt,
az ellenség és a bosszúálló miatt.

¹⁸Bár mindez ránk szakadt,
nem feledtünk el téged,
nem szegtük meg szövetségedet.

¹⁹Szívünk nem szakadt el tőled,
lépteink sem tértek le ösvényedről.

²⁰Pedig a sakálok tanyájára úztél minket,
és a halál árnyékát borítottad ránk.

²¹Ha elfeledtük volna Istenünk nevét,
és idegen istenhez
emeltük volna fel kezünket,

²²nem vette volna-e észre Isten?
Hiszen ő ismeri a szívnek titkait.
²³Miattad gyilkolnak minket naponta,
vágójuhoknak tekintenek.

²⁴Serkenj fel! Miért alszol, Uram?
Ébredj föl, ne taszíts el végképp!
²⁵Miért rejtetted el orcádat,
miért felejtetted el
nyomorúságunkat és ínségünket?

²⁶Lelkünk a porba hanyatlott,
testünk a földhöz tapadt.

²⁷Siess segítségünkre!
Válts meg minket irgalmadból!

45

A királyi menyegző

¹A karmesternek: A „Liliomok” kezdetű ének dallamára. Kórah fiainak tanítókölteménye. A szeretet éneke.

²Szívem zsong a szép szavaktól,
művem a királynak mondom el,
nyelvem gyors, mint az írnok tolla.

³Legszebb vagy az emberek közt,
kedves szavak áradnak ajkadról,
meg is áld Isten örökre!

⁴Kösd derekadra kardodat, te hős,
ölts pompás díszruhát!

⁵E díszedben járj sikerrel
az igaz ügyért, az igazság védelmében!
Jobbod félelmetes dolgokra tanítson!

⁶Nyilaid hegyesek, átjárják
a király ellenségeinek szívét,
népek kerülnek hatalmadba.

⁷Trónod Istentől való,
mindörökké megmarad,
királyi pálcád igazság pálcája.

⁸Szereted az igazságot,
gyűlölöd a gonoszságot,
ezért kent föl téged társaid közül
Isten, a te Istened öröm olajával.

⁹Mirha, aloé, kasszia illata
árad minden öltözetedből,
elefántcsont palotákból
hárfák vidámítanak.

¹⁰Királylányok viselik ékszereidet,
jobbod felől a királyné áll
óffri arannyal ékesítve.

¹¹Halld csak, leány, nézz, és figyelj ide!
Feledd el népedet és atyádnak házát!

¹²Szépségedet a király kívánja,
mert ő a te urad, borulj le előtte!

¹³Tírusz leánya! A nép gazdagai
ajándékkal hízelegnek neked.

¹⁴Csupa dísz a királylány odabent,
arannyal van átszöve ruhája.

¹⁵Hímzett ruhákban vezetik a királyhoz,
szüzek, barátnői követik,
így vonulnak hozzád.

¹⁶Ujjongó örömmel vezetik őket,
úgy vonulnak be a királyi palotába.

¹⁷Őseid helyébe fiaid lépnek,
akiket fejedelmekké teszel
az egész földön.

¹⁸Hirdetem nevedet
minden nemzedéknek.
Ezért magasztalnak majd a népek
örökkön-örökké.

46

Erős vár a mi Istenünk

¹A karmesternek: Kórah fiaié. Ének magas hangra.

²Isten a mi oltalmunk és erősségünk,
mindig biztos segítség a nyomorúságban.

³Azért nem félünk, ha megindul is a föld,
és hegyek omlanak a tenger mélyébe;

⁴ha háborognak és tajtékoznak is vizei,
és tombolásától megrendülnek a hegyek. (Szela.)

⁵Egy folyó ágai
örvendeztetik Isten városát,
a Felségesnek szent hajlékait.

⁶Isten van benne, nem inog meg,
megsegíti Isten reggelre kelve.

⁷Népek háborognak, országok inognak,
ha az ÚR mennydörög,
megretten a föld.

⁸A Seregek URa velünk van,
Jákób Istene a mi várunk. (Szela.)

⁹Jöjjetek, lássátok az ÚR tetteit,
aki bámulatos dolgokat
művel a földön.

¹⁰Háborúkat szüntet meg
a föld kerekiségén,
íjat tör össze, lándzsát tördel szét,
harci kocsikat éget el.

¹¹Csendesedjete el, és tudjátok meg,

hogy én vagyok az Isten!
 Magasztalnak a népek,
 magasztal a föld.
¹²A Seregek URa velünk van,
 Jákób Istene a mi várunk. (Szela.)

47

Isten a föld királya

¹A karmesternek: Kórah fiainak zsoltára.

²Ti népek, mind tapsoljatok,
 harsogó hangon ujjongjatok Isten előtt!
³Mert a felséges ÚR félelmetes,
 nagy király az egész földön.
⁴Népeket vet alá,
 nemzeteket lábaink alá.
⁵Kiválasztja a mi örökségünket,
 Jákób büszkeségét, akit szeret. (Szela.)

⁶Felvonul Isten ujjongás közben,
 kürtzengéssel jön az ÚR.
⁷Zengjetez Istennek, zengjetez!
 Zengjetez királyunknak, zengjetez!
⁸Mert az egész föld királya Isten,
 zengjetez neki éneket!
⁹Isten uralkodik a népeken,
 szent trónusán ül az Isten.
¹⁰Összejöttek a népek előkelői
 Ábrahám Istenéhez,
 mert Istené a föld minden uralkodója,
 igen magasztos ő!

48

Isten városa

¹Ének. Kórah fiainak zsoltára.

²Nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérik
 Istenünk városában, szent hegyén.
³Szépen emelkedik a Sion hegye
 az egész ország örömére
 az északi oldalon;
 a nagy király városa,
⁴melynek palotáiban úgy ismerik
 Istent, mint erős várat.

⁵Mert a királyok szövetkeztek,
 együttesen fölvonultak ellene,
⁶de amint meglátták, megdöbentek,
 megrémültek és megfutamodtak.
⁷Reszketés fogta el őket,

fájdalom, mint a vajúdo asszonyt,
⁸mint mikor a keleti szél
 összezúzza a tengerjáró hajókat.
⁹Amiről hallottunk, azt láttuk is
 a Seregek URának városában,
 Istenünk városában:
 megtartja Isten örökre. (Szela.)

¹⁰Jóságodról elmélkedünk
 templomodban, ó, Isten.

¹¹Nevedhez méltóan dicsérnek
 a föld kerekiségén, Istenünk,
 jobbod csupa igazság.

¹²Örül Sion hegye,
 vigadoznak Júda leányai,
 mert igazságot osztasz.

¹³Járjátok körül Siont, kerüljétek meg,
 számláljátok meg tornyait!

¹⁴Jól nézzétek meg bástyáit,
 járjátok be palotáit,
 hogy beszélhessetek róla
 a jövő nemzedéknek.

¹⁵Bizony, itt van Isten,
 a mi Istenünk örökkön-örökké,
 ő vezet minket mindhalálíg.

49

Az élet rejtélyei

¹A karmesternek: Kórah fiainak zsoltára.

²Halljátok ezt mind, ti népek,
 figyeljen a világ minden lakója,

³közemberek és előkelők,
 gazdag és szegény egyaránt!

⁴Bölcs dolgokat beszél majd szám,
 szívem gondolatai értelmesek.

⁵Példázatra figyel fülem,
 hárfakísérettel adom elő talányomat.

⁶Miért féljek a gonosz napokon,
 ha körülvesz az alattomosok bűne,

⁷akik vagyonukban bíznak,
 és nagy gazdagságukkal dicsekszenek?

⁸Hiszen senki sem válthatja meg magát,
 nem adhat magáért váltságdíjat Istennek.

⁹Mert olyan drága az élet váltsága,
 hogy végképp le kell tennie róla,

¹⁰még ha örökké élne is,

és nem látná meg a sírgödröt.

¹¹Pedig meglátja!

Meghalnak a bölcsek,
a bolond és ostoba is elpusztul,
és másokra hagyják vagyonukat.

¹²Azt képzelik, hogy házuk
örökké megmarad,
lakásuk nemzedékről nemzedékre,
földeket neveznek el róluk.

¹³De a gazdag ember sem marad meg,
hasonló az állatokhoz,
amelyek kimúlnak.

¹⁴Ez a bolondok sorsa,
és követik őket azok,
akiknek tetszik beszédük. (Szela.)

¹⁵Mint juhok kerülnek a holtak hazájába,
a halál lesz a pásztoruk.
Alakjuk eltűnik a holtak hazájában,
nem lesz lakásuk.

Reggelre a becsületesek uralkodnak.

¹⁶De Isten engem kivált
a holtak hazájából,
és magához fog venni. (Szela.)

¹⁷Ne törődj azzal,
ha valaki meggazdagszik,
ha sok kincs lesz is házában.

¹⁸Úgysem vihet magával semmit,
ha meghal, nem követi kincse.

¹⁹Bár életében áldottnak tartja magát,
és dicsérik, hogy jól megy sora,

²⁰mégis őseinek nemzedékéhez kerül,
soha többé nem lát napvilágot.

²¹Mert a gazdag ember sem marad meg,
hasonló az állatokhoz, amelyek kimúlnak.

50

Az igaz istentisztelet

¹Ászáf zsoltára.

A hatalmas Isten, az ÚR
szól, és hívja a földet
napkelettől napnyugatig.

²A tökéletes szépségű Sionon
ragyogva jelenik meg Isten.

³Jön a mi Istenünk, nem hallgat.
Előtte emésztő tűz,

körülötte hatalmas szélvihar.

⁴Hívja az eget odafent,
és a földet, mert ítélni akarja népét.

⁵Gyűljetek hozzám, híveim,

akik áldozattal kötöttetek szövetséget velem!
⁶Igazságát hirdesse az ég,
 mert ítéletet tart az Isten. (Szela.)

⁷Hallgass, népem, most én beszélek!

Izráel, most téged intelek!

Isten, a te Istened vagyok én!

⁸Nem feddelek meg véresáldozataidért,
 sem állandóan előttem levő égőáldozataidért,

⁹de nem fogadok el házadból bikát,
 sem aklaidból bakokat.

¹⁰Hiszen enyém az erdő minden vadja,
 és ezernyi hegynek minden állata.

¹¹Ismerem a hegyek minden madarát,
 enyém a mező vadja is.

¹²Ha éhezném, nem szólnék neked,
 mert enyém a világ és ami betölti.

¹³Eszem-e a bikák húsát,
 iszom-e a bakok vérét?

¹⁴Hálaadásodat áldozd az Istennek,
 és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmaidat!

¹⁵Hívj segítségül engem

a nyomorúság idején!

Én megszabadítlak,

és te dicsőítesz engem.

¹⁶A bűnösnek pedig ezt mondja Isten:

Hogy mered emlegetni rendelkezéseimet,
 és szádra venni szövetségemet?

¹⁷Hiszen te gyűlölöd a feddést,
 és elveted igéimet!

¹⁸Ha tolvajt látsz, vele cimborálsz,
 és a paráznákkal tartasz.

¹⁹Szádból gonosz beszéd jön ki,
 nyelved csalárdságot sző.

²⁰Ahol csak vagy,
 testvéred ellen beszélsz,
 anyád fiát is bemocskolod.

²¹Ilyeneket csinálsz, és én hallgassak?
 Azt hiszed, én is olyan vagyok, mint te?
 Megfeddelek, és mindezt
 szemedre vetem!

²²Értsétek meg ezt ti,
 akik elfeledtek Istenről,
 különben elragad menthetetlenül!

²³Aki hálaadással áldozik,
 az dicsóít engem,
 és aki ilyen úton jár,
 annak mutatom meg Isten szabadítását.

51

Bűnbánat és megújulás

¹A karmesternek: Dávid zsoltára, ²abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhoz.

³Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem,
töröld el hűtlenségemet
nagy irgalmaddal!

⁴Teljesen mosd le rólam bűnömet,
és vétkeimtől tisztíts meg engem!

⁵Mert tudom, hogy hűtlen voltam,
és vétkem mindig előttem van.

⁶Egyedül ellened vétkeztem,
azt tettem, amit rossznak látsz.

Ezért igazad van, ha szólsz,
és jogos az ítéleted.

⁷Lásd, én bűnben születtem,
anyám vétekben fogant engem.

⁸Te pedig a szívben levő igazságot kedveled,
és a bölcsesség titkaira tanítasz engem.

⁹Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek,
moss meg engem,
és fehérebb leszek, mint a hó.

¹⁰Engedd, hogy vidámságot
és örömet halljak,
és megújuljanak tagjaim,
amelyeket összetörtél.

¹¹Rejtsd el orcádat vétkeim elől,
töröld el minden bűnömet!

¹²Tiszta szívet teremts bennem, Istenem,
és az erős lelket újítsd meg bennem!

¹³Ne vess el orcád elől,
szent lelkedet ne vedd el tőlem!

¹⁴Vidámíts meg újra szabadításoddal,
támogass, hogy lelkem készséges legyen,

¹⁵hogy taníthassam utaidra a hűtleneket,
és a vétkesek megtérjenek hozzád.

¹⁶Ments meg, mert vért ontottam,
ó, Isten, szabadító Istenem!
És igazságodat ujjongva hirdeti nyelvem.

¹⁷Nyisd meg ajkamat, Uram,
és dicséretedet hirdeti szám.

¹⁸Hiszen a véresáldozatot nem kedveled,
és ha égőáldozatot adnék is,
nem vennéd szívesen.

¹⁹Isten előtt a töredelmes lélek
a kedves áldozat.
A töredelmes és megtört szívet
nem veted meg, Istenem!

²⁰Tégy jót a Sionnal kegyelmesen,
építsd fel Jeruzsálem kőfalait!
²¹Akkor majd kedveled
a helyesen bemutatott áldozatokat,
az égőáldozatot és a teljesen eléggő áldozatot.
Akkor majd áldozhatnak
oltárodon bikákat.

52

Isten megbünteti a bűnöst

¹A karmesternek: Dávid tanítókölteménye, ²abból az időből, amikor az edómi Dóég Saulhoz ment, és jelentette neki, hogy Dávid Ahímelek házába érkezett.

³Mit dicsekszel gonoszságoddal,
te nagy hős?
Hiszen Isten szeretete mindig megmarad!
⁴Romlásomra törsz, te cselszövő!
Nyelved olyan, mint az éles borotva.
⁵A rosszat szereted, nem a jót,
a hazugságot, nem az igaz beszédet. (Szela.)
⁶Szeretsz bántóan beszélni,
álnok a nyelved.
⁷Össze is tör téged az Isten végleg,
megragad, kiránt sátradból,
kitép gyökerestül az élők földjéből. (Szela.)
⁸Látják ezt az igazak és félnek,
rajta meg nevetni fognak.
⁹Ez az az ember – mondják –,
akinek nem kellett Isten oltalma,
hanem nagy gazdagságában bízott,
és csalárdságban volt erős.

¹⁰De én olyan vagyok,
mint a viruló olajfa,
Isten házában lehetek,
bízom Isten szeretetében
most és mindenkor.
¹¹Hálát adok neked mindenkor,
mert te munkálkodsz.
Nevedben reménykedem,
mert jó vagy híveidhez.

53

Az emberek romlottsága (Vö. Zsolt 14)

¹A karmesternek: „A betegség” kezdetű ének dallamára. Dávid tanítókölteménye.

²Azt gondolja magában a bolond,
hogymics Isten!

Romlottak és utálatosak tetteik,
senki sem tesz jót.

³Isten letekint a mennyből
az emberekre, hogy lássa,
van-e köztük értelmes,
aki keresi az Istent.

⁴Mindnyájan elpártoltak tőle,
egyaránt megromlottak.
Senki sem tesz jót,
egyetlen ember sem.

⁵Nem tudják a gonosztevők,
akik úgy eszik népemet,
ahogy a kenyeret eszik,
de Istenhez nem kiáltanak,

⁶hogymics majd egyszer igen megrettennek,
akik addig nem rettegtek!

Mert szétszórja Isten
támadóid csontjait,
megszégyeníted őket,
mert Isten megvetette őket.

⁷Bárcsak eljönne a Sionról
Izráel szabadulása!

Amikor Isten jóra fordítja népe sorsát,
ujjong majd Jákób, és örül Izráel.

54

Könyörgés segítségért

¹A karmesternek: Húros hangszerre. Dávid tanítókölteménye, ²abból az időből, amikor a zifiek Saulhoz mentek és ezt mondták neki: Nem tudod, hogy Dávid nálunk rejtőzködik?

³Istenem, segíts meg neveddel,
szolgáltass nekem igazságot hatalmaddal!

⁴Istenem, hallgasd meg imádságomat,
figyelj beszédemre!

⁵Mert idegenek támadtak rám,
erőszakos emberek törtek életemre,
akik nem törődnek Istennel. (Szela.)

⁶De Isten megsegít engem,
az Úr megtartja életemet.

⁷Szálljon a baj támadóimra,
semmisítsd meg őket igazságoddal!

⁸Készségesen áldozok neked,
magasztalom neved,

Uram, mert jó vagy.

⁹Mert minden nyomorúságból
kimentettél engem,
megvetéssel nézek ellenségeimre.

55

Panasz a hűtlen barátok miatt

¹A karmesternek: Húros hangszerre. Dávid tanítókölteménye.

²Istenem, figyelj imádságomra,
ne zárkózz el könnyörgésem elől!

³Figyelj rám, hallgass meg engem!
Bánatomban bolyongok, és sóhajtozom

⁴az ellenség hangoskodása,
a bűnösök nyomorgatása miatt.

Mert bajt zúdítanak rám,
és haraggal támadnak rám.

⁵Szívem vergődik keblemben,
halálos rémület fogott el.

⁶Félelem és reszketés lepett meg,
borzongás járt át.

⁷Ezért így szóltam:

Miért is nincs szárnyam,
mint a galambnak,
hogy elrepülhetnék, és nyugton lehetnék?

⁸Messzire bujdosnék,
a pusztában laknék. (Szela.)

⁹Sietve keresnék menedéket
a szélvész és a vihar elől.

¹⁰Kergesd szét őket, Uram,
zavard össze nyelvüket!

Csak erőszakot és viszályt
látok a városban;

¹¹ez megy éjjel-nappal falai közt,
vész és nyomor van benne.

¹²Romlás uralkodik benne,
nem távozik tereiről
a zsarnokság és a csalás.

¹³Nem az ellenség gyaláz engem,
azt elszenvedném.

Nem gyűlölöm hatalmaskodik rajtam,
előle elrejtőzném.

¹⁴Hanem te, magamfajta ember,
bizalmas jóbarátom,

¹⁵akivel meghitt barátságban voltam;
az Isten házába együtt jártunk
a gyülekezet körében.

¹⁶Törjön rájuk a halál!
Szálljanak elevenen a holtak hazájába,

mert gonoszsággal van tele lakóhelyük.

¹⁷Én pedig Istenhez kiáltok,
és az ÚR megsegít engem.

¹⁸Bár reggel, délben, este
gondban vagyok és sóhajtozom,
ő meghallja hangomat.

¹⁹Megszabadít engem támadóimtól,
hogy békeségem legyen,
bár sokan vannak ellenem.

²⁰Meghallgat Isten,
és megalázza őket az,
aki ősidők óta trónján ül. (Szela.)
Mert nem akarnak megváltozni,
és nem félik az Istent.

²¹Kezet emelt jóbarátjára,
és meggyalázta a szövetséget.

²²Szája simább a vajnál,
de vizálykodáson jár az esze.
Beszéde lágyabb az olajnál,
pedig olyan, mint a kivont kard.

²³Vesd az Úrra terhedet,
és ő gondot visel rád!
Nem engedi sohasem,
hogy ingadozzon az igaz.

²⁴Istenem, te taszítod őket
a sírnak mélyére.
A véreskezű és álnok emberek
az emberélet felét sem érik el.
De én benned bízom!

56

Könyörgés nagy veszélyben

¹A karmesternek: „A messzi fák galambja” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor a filiszteusok elfogták Gátban.

²Légy kegyelmes hozzám, Istenem,
mert bosszút lihegnek ellenem,
szüntelenül támadnak
és gyötörnek engem.

³Ellenségeim szüntelenül bosszút lihegnek,
sokan támadnak rám kevélyen.

⁴Ha félek is, benned bízom!

⁵Istenben, akinek igéjét dicsérem,
Istenben bízom, nem félek,
ember mit árthat nekem?!

⁶Szüntelenül elferdítik szavaimat,
minden gondolatukkal
rosszat akarnak nekem.

⁷Összefognak, lesben állnak,
lépteimet figyelik,

mert az életemre törnek.

⁸Megmenekülhetnek-e gazságuk ellenére?

Taszítsd el haragodban
e népséget, Istenem!

⁹Te számon tartod bolyongásomat.

Gyűjtsd könnyeimet tömlődbe,
legyenek benne könyvedben!

¹⁰Meghátrálnak majd ellenségeim,
amikor hozzád kiáltok.

Ebből tudom meg, hogy Isten velem van.

¹¹Istenben, akinek igéjét dicsérem,
az Úrban, akinek igéjét dicsérem,

¹²Istenben bízom, nem félek,
ember mit árthat nekem?!

¹³Tartozom neked, Istenem, fogadalmaimmal,
megadom hálaáldozatomat.

¹⁴Hiszen megmentettél engem a haláltól,
lábamat az elbukástól,
hogy járhasak Isten színe előtt
az élet világosságában.

57

Bizalom Istenben

¹A karmesternek: A „Ne veszíts el” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor Saul elől a barlangba menekült.

²Könyörülj, Istenem, könyörülj rajtam,
mert nálad keres oltalmat a lelkem!
Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat,
míg elvonul a veszedelem.

³A felséges Istenhez kiáltok,
Istenhez, aki mellém áll.

⁴Segítséget küld nekem a mennyből,
csúffá teszi üldözőimet. (Szela.)
Isten elküldi szeretetét és hűségét.

⁵Oroszlánok között fekszem,
amelyek felfalják az embereket.

Foguk lándzsa és nyíl,
nyelvük éles kard.

⁶Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem,
dicsőítsenek az egész földön!

⁷Hálót vetettek lábaim elé,
megalázták lelkemet.

Vermet ástak nekem,
de maguk estek bele. (Szela.)

⁸Kész a szívem, Istenem,

kész a szívem arra,
 hogy énekeljek és zengedezzek!
⁹Ébredj, lelkem,
 ébredj, lant és hárfá,
 hadd ébresszem a hajnalt!
¹⁰Magasztallak, URam, a népek közt,
 zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt,
¹¹mert szereteted az égig ér,
 hűséged a magas fellegekig.
¹²Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem,
 dicsőítsenek az egész földön!

58

Isten igazságot tesz a földön

¹A karmesternek: A „Ne veszíts el” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele.

²Valóban igazat beszéltek,
 ti hatalmasok,
 és pártatlanul ítéltetek
 az emberek fölött?
³Hiszen álnokságon jár az eszetek,
 arra törekedtek, hogy az országban
 erőszakkal érvényesüljete.
⁴Pártütők a bűnösök,
 már amikor a világra jönnek,
 tévelygők a hazugok,
 amint megszületnek.
⁵Mérgük olyan, mint a kígyóméreg,
 olyanok, mint a süket vipera,
 amelynek oly tompa a füle,
⁶hogy nem hallja a kígyóbüvölőt,
 a varázslásban jártas igézőt.

⁷Istenem, törd össze
 szájukban a fogakat!
 Zúzd össze, URam,
 az oroslánok állkapcsát!
⁸Tűnjenek el, mint a szétfolyó víz!
 Ha lőni akarnak,
 nyilaik legyenek tompák!
⁹Járjanak úgy, mint a csiga,
 amely széjjelmállik,
 vagy mint az elvetélt magzat,
 amely nem látott napvilágot.
¹⁰Mielőtt tüske nőne cserjéteken,
 ragadja el a forgósél,
 akár élő, akár elszáradt.

¹¹Örül az igaz, ha látja a megtorlást,
 lába a bűnösök vérében fürdik.

¹²Az emberek pedig ezt mondják:
Mégis van az igaznak jutalma!
Mégis van Isten,
aki igazságot tesz a földön!

59

Könyörgés oltalomért

¹A karmesternek: A „Ne veszíts el” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor Saul embereket küldött, hogy tartsák szemmel a házát, és öljék meg.

²Ments meg ellenségeimtől, Istenem,
védj meg támadóimtól!
³Ments meg a gonosztevőktől,
szabadíts meg a vérszomjas emberektől!

⁴Mert ólálkodnak körülöttem,
életemre törnek a hatalmasok,
pedig se bűnöm, se vétkem, ó, Uram!
⁵Bár nincs semmi bűnöm,
sietnek, hogy rám rontsanak.
Serkenj föl, jöjj ide, láss meg!
⁶Hiszen te vagy, Uram,
a Seregek Istene, Izráel Istene!
Ébredj föl, büntesd meg e népeket,
ne kegyelmezz az alávaló gonoszoknak! (Szela.)

⁷Esténként visszatérnek,
morognak, mint a kutyák,
csatangolnak a városban.
⁸Szájuk tajtékzik,
ajkuk között mintha kardok volnának.
Azt gondolják, nem hallja őket senki.
⁹De te, Uram, nevetsz rajtuk,
csúffá teszed e népeket.
¹⁰Te vagy az én erőm, rád figyelek,
Isten az én erős váram.

¹¹Szeretetével jön felém Istenem.
Még megengedi Isten,
hogy lássam ellenségeim vesztét.
¹²Ne öld meg őket,
hogy népem ne felejtse!
Tedd őket bujdosókká hatalmaddal,
taszítsd el őket, Uram, mi pajzsunk!
¹³Ejtse őket csapdába gőgjük,
vétkes szájuk és ajkuk beszéde,
hiszen csupa átok és hazugság,
amit beszélnek!
¹⁴Végezz velük haragodban!
Végezz velük, hogy ne legyenek!

Hadd tudják meg az egész földön,
 hogy Isten uralkodik Jákóbon! (Szela.)

¹⁵Esténként visszatérnek,
 morognak, mint a kutyák,
 csatangolnak a városban.

¹⁶Ennivaló után kóborolnak,
 és ha nem laknak jól, vonítanak.

¹⁷Én pedig hatalmadról énekelek,
 magasztalom minden reggel hűségedet.
 Mert erős váram vagy,
 menedékem, mikor bajba jutok.

¹⁸Te vagy az én erőm,
 rólad zeng énekem.
 Erős váram az Isten,
 az én hűséges Istenem!

60

Isten megaláz, de fel is magasztal

¹A karmesternek: A „Liliomok” kezdetű ének dallamára. Intelem, Dávid tanító
 bizonyoságtétele ²abból az időből, amikor a naharajimi és a cóbái arámok ellen harcolt, Jóáb
 pedig visszafordult, és levágott a Sós-völgyben tizenkétezer edómi embert.

³Ó, Isten! Elvetettél,
 szétszórtál bennünket!
 Megharagudtál ránk,
 állíts helyre minket!

⁴Megrendítetted, megrepesztetted a földet.
 Gyógyítsd be sebeit, mert megindult.

⁵Szörnyű dolgokat láttattál népeddel,
 bódító borral itattál minket.

⁶De jelt adtál az istenfélőknek,
 hogy megmeneküljenek az íj elől. (Szela.)

⁷Segítsen jobbod,
 és hallgass meg minket,
 hogy megmenekülhessenek kedveltjeid!

⁸Isten így szólt szentélyében:
 Örömmel adom örökségül Sikemet,
 és kiosztom a Szukkót-völgyet.

⁹Enyém Gileád, enyém Manassé,
 Efraim sisak a fejemen,
 Júda a kormánypálcám,

¹⁰Móáb pedig a mosdómedencém,
 Edómra teszem sarumat,
 Filiszteán diadalmaskodom!

¹¹Ki visz el az erős városba,
 ki vezet el engem Edómba?

¹²Csak te, Istenünk,

noha elvetettél minket,
te, Istenünk, bár nem jársz seregeinkkel!

¹³Adj nekünk mégis segítséget
az ellenség ellen,
mert az emberi segítség mit sem ér!

¹⁴Isten segítségével
hatalmas dolgokat viszünk véghez,
ellenségeinket ő tapossa el.

61

Vágyódás Istenhez

¹A karmesternek: Húros hangszerre. Dávidé.

²Hallgasd meg panaszomat, Istenem,
figyelj imádságomra!

³A föld széléről kiáltok hozzád,
mert elepedt a szívem.

Vezess el engem a kősziklára,
mert az igen magas nekem!

⁴Hiszen te vagy menedékem,
erős bástyám az ellenség ellen.

⁵Hadd lakjam mindenkor sátradbán,
hadd meneküljek szárnyad oltalmába! (Szela.)

⁶Mert hallottad, Istenem,
amit megfogadtam,
a nevedet félőkkal együtt
adtál nekem örökséget.

⁷Adj napokat a király napjaihoz,
évei nemzedékekre terjedjenek!

⁸Ülhessen trónján mindenkor Isten előtt,
szeretet és hűség oltalmazza őt!

⁹Akkor állandóan éneklek nevedről,
naponként teljesítem, amit megfogadtam.

62

Megnyugvás Istenben

¹A karmesternek, Jedútúnak: Dávid zsoltára.

²Csak Istennél csendesül el lelkem,
tőle kapok segítséget.

³Csak ő az én kősziklám és szabadítóm,
erős váram, nem ingadozom sokáig.

⁴Meddig támadtok egyetlen emberre,
miért akarjátok mindnyájan megölni?
Olyan, mint a düledező fal
és a bedőlt kerítés!

⁵Csak azon tanácskoznak,
hogyan taszítsák le a magasból.

Hazugságban telik kedvük,
szájukkal áldanak, szívükben átkoznak. (Szela.)

⁶Csak Istennél csendesül el lelkem,
tőle kapok reménységet.

⁷Csak ő az én kösziklám és szabadítóm,
erős váram, nem ingadozom.

⁸Istennél van segítségem és dicsőségem,
erős sziklám és oltalmam az Isten.

⁹Bízzatok benne mindenkor, ti népek,
öntsetek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk! (Szela.)

¹⁰Csak pára az emberek élete,
hazug látszat a halandóké.
Ha mérlegre kerülnek,
a páránál is könnyebb mindegyik.

¹¹Ne bízzatok zsarolt javakban,
rablott holmival ne kérkedjétek!

Ha gyarapszik is vagyontok,
ne bizakodjatok el!

¹²Szólott egyszer az Isten,
és ezt a két dolgot értettem meg:

Istennél van az erő;

¹³nálad van, Uram, a szeretet.

Te megfizetsz mindenkinek
tettei szerint.

63

Sóvárgás Isten után

¹Dávid zsoltára, abból az időből, amikor Júda pusztájában volt.

²Ó, Isten, te vagy Istenem,
hozzád vágyakozom!
Utánad szomjazik lelkem,
utánad sóvárog testem,
mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld.

³Így nézek rád a szentélyben,
hogy lássam hatalmadat és dicsőségedet.

⁴Mert szereteted az életnél is jobb,
ajkam téged dicsóít.

⁵Ezért téged áldalak, amíg élek,
nevedet imádva emelem föl kezem.

⁶Mintha zsíros falatokkal
laktam volna jól,
úgy ujjong az ajkam, és dicsér a szám.

⁷Fekvőhelyemen is rád gondolok,
minden őrváltáskor rólad elmélkedem.

⁸Mert te voltál a segítségem,
szárnyad árnyékában ujjongok.

⁹Ragaszkodik hozzád lelkem,
jobboddal támogatsz engem.

¹⁰De akik pusztulásomra törnek,
a föld mélyébe kerülnek.

¹¹Kardélre hányják őket,
sakálok eledelévé lesznek.

¹²De a király örül Isten előtt.
Dicséretet mondanak,
akik rá esküsznek,
a hazugok szája azonban bezárul.

64

Isten megfizet

¹A karmesternek: Dávid zsoltára.

²Hallgasd meg, Istenem,
panaszkodó szavamat!

Óvd meg életemet,
mert ellenség rettent!

³Védj meg a gonoszok ármánykodásától,
a gonosztevők dühöngésétől!

⁴Élesítik nyelvüket, mint a kardot,
sértő szavaikkal célba vesznek,
mint nyilakkal.

⁵Rejtekhelyről lövöldöznek a feddhetetlenre,
hirtelen lőnek rá, nem félnek.

⁶Eltökélték magukat a gonosztettre,
megbeszélik, hogy titokban tört vetnek.

Gondolják: Ki látja őket?

⁷Álnokságot terveznek,
titokban tartják tervüket.

Mert kifürkészhetetlen
az ember belseje és szíve.

⁸De Isten kilövi rájuk nyilát
hirtelen, és megsebesülnek.

⁹Saját nyelvük buktatja el őket,
aki csak látja, fejét csóválja.

¹⁰Félelem fog el minden embert,
és hirdetik Isten tetteit,
megértik cselekedeteit.

¹¹Örülni fog az igaz az Úrnak,
mert nála talált oltalmat,
dicséretet mondanak a tiszta szívűek.

65

Hálaadás lelki és testi javakért

¹A karmesternek: Dávid zsoltáréneke.

²Téged illet a dicséret,

ó, Isten, a Sionon!
 Neked teljesítik a fogadalmakat.
³Te hallgatod meg az imádságot,
 hozzád fordul minden ember.
⁴Erőt vettek rajtunk a bűnök,
 de te megbocsátod vétkeinket.
⁵Boldog, akit kiválasztasz,
 és közeledbe engedsz,
 hogy udvaraidban lakozzék.
 Hadd teljünk be házad javaival,
 templomod szentségével!
⁶Félelmet keltve, de igazságosan
 válaszolsz nekünk, szabadító Istenünk!
 Benned bízunk mindenki a föld széléig
 és a messzi tengereken,
⁷aki hegyeket hoztál létre erőddel,
 és hatalmat öltöttél magadra,
⁸Icsillapítottad a tengerek zúgását,
 hullámaik zúgását,
 a nemzetek háborgását.
⁹Ezért félnek jeleidtől
 még a föld határain lakók is.
 Kelet és nyugat tájait
 ujjongásra indítod.

¹⁰Gondoskodsza földről, megöntözöd,
 nagyon meggazdagítod,
 Isten patakja tele van vízzel.
 Gabonával látod el az embereket,
 így gondoskodsza földről.
¹¹Barázdáit megitatod,
 göröngyeit elegyengeted,
 záporosővel porhanyítod,
 növényzetét megáldod.
¹²Megkoronázod az évet javaiddal,
 és nyomaidon bőség fakad.
¹³Legelőket sarjadnak a pusztán,
 ujjongás övezi a halmokat.
¹⁴Nyájak lépik el a legelőket,
 a völgyeket gabona borítja,
 ujjonganak és énekelnek.

66

Isten csodálatos útjai

¹A karmesternek: Zsoltárének.

Örvendj, egész föld, az Istennek!

²Zengjétek dicső nevét,
 dicsérjétek dicsőségét!

³Mondjátok Istennek:

Milyen félelmetesek a te tetteid!
 Nagy erőd miatt hízelegnek ellenségeid.
⁴Az egész föld leborul előtted,
 és énekel neked,
 éneкли neved dicséretét. (Szela.)

⁵Jertek és lássátok Isten tetteit!
 Félelmetesek dolgai az emberek között:
⁶Szárazfölddé változtatta a tengert,
 száraz lábbal keltek át a folyón.
 Ezért örüljünk neki!
⁷Hatalmasan uralkodik mindenkor,
 szemmel tartja a népeket,
 hogy ne kelhessenek föl a lázadók. (Szela.)

⁸Áldjátok, népek, a mi Istenünket,
 hangosan hirdessétek dicséretét!
⁹Ő tartott életben bennünket,
 és nem engedte, hogy lábunk inogjon.
¹⁰Mert megpróbáltál minket, Istenünk,
 megtisztítottál, mint az ezüstöt.
¹¹Hálóba kerítettél minket,
 nehéz terhet raktál a hátunkra.
¹²Embert ültettél a nyakunkra,
 hol tűzbe, hol vízbe jutottunk,
 de kivezettél, és felüdültünk.

¹³Áldozatokkal megyek házadba,
 teljesítem fogadalmaimat,
¹⁴melyeket ajkam kimondott,
 és szám megígért a bajban.
¹⁵Hízott állatokat mutatok be neked áldozatul,
 kosokat is áldozok,
 marhákat és bakokat készítek el neked. (Szela.)
¹⁶Jertek, halljátok, ti istenfélők mind,
 hadd mondjam el, mit tett velem!
¹⁷Szám hozzá kiáltott,
 nyelvem őt magasztalta.
¹⁸Ha álnok szándék lett volna szívemben,
 nem hallgatott volna meg az Úr.
¹⁹De Isten meghallgatott,
 figyelt imádságom szavára.
²⁰Áldott legyen Isten,
 mert nem utasította el imádságomat,
 szeretetét nem vonta meg tőlem.

67*Isten áldásai*

¹A karmesternek: Húros hangszerre. Zsoltárének.

²Legyen kegyelmes hozzánk az Isten,
áldjon meg bennünket,

és ragyogtassa ránk orcáját! (Szela.)

³Ismerjék meg utadat a földön,
szabadításodat a népek között!

⁴Magasztaljanak a népek, ó, Isten,
magasztaljon minden nép!

⁵Örüljenek, ujjongjanak a nemzetek,
mert pártatlanul ítéled a népeket,
és vezeted a nemzeteket a földön. (Szela.)

⁶Magasztaljanak a népek, ó, Isten,
magasztaljon minden nép!

⁷Meghozta termését a föld,
megáld bennünket Istenünk, az Isten.

⁸Megáld bennünket az Isten,
féljék őt mindenütt a földön!

68*Isten megjelenik népének*

¹A karmesternek: Dávid zsoltáréneke.

²Fölkel az Isten!

Szétszóródnak ellenségei,
elfutnak előle gyűlölői.

³Ahogy a füst eloszlik, ha ráfújnak,
ahogy a viasz megolvad a tűztől,
úgy pusztulnak el a bűnösök
az Isten színe előtt.

⁴De az igazak örülnek, vigadnak;
Isten színe előtt vígan örvendeznek.

⁵Énekeljete Istennek,
zengjete nevének!

Készítsetek utat
a pusztában száguldónak!

Úr az ő neve, vigadjatok színe előtt!

⁶Árváknak atyja, özvegyek védője
az Isten, szent hajlékában.

⁷Isten hazahozza az elhagyottakat,
kihozza a foglyokat boldog életre,
csak a lázadók maradnak sivár helyen.

⁸Ó, Isten, amikor elindultál néped előtt,
amikor vonultál a sivatagban, (Szela)

⁹rengett a föld, csepegett az ég is
Isten színe előtt, még a Sínai is,
az Istennek, Izráel Istenének színe előtt.

¹⁰Bőven adtál esőt örökségedre, ó, Isten,
és a fáradtat megerősítetted.

¹¹Ott lakik nyájad, és jóvoltodból
gondoskods az elesetről, Istenem!

¹²Az ÚR ezt a kijelentést adja
az örömhírt vivő nők nagy seregének:

¹³A seregek királyai
hanyatt-homlok menekülnek,
a palota terén pedig
zsákmányt osztanak.

¹⁴Ha a felszerelést őrзитеk is,
ezüstszárnú galambot kaptok,
aranyos zöld tollakkal.

¹⁵Amikor a Mindenható
szétszórja a királyokat,
fehér lesz a Calmón, mint a hó.

¹⁶Istenek hegye a Básán-hegy,
sokcsúcsú hegy a Básán-hegy.

¹⁷Miért néztek irigyen,
ti sokcsúcsú hegyek
arra a hegyre, amelyet Isten
lakóhelyéül választott?
Ott is lakik az ÚR örökre!

¹⁸Istennek harci kocsija
számtalan, sok ezer,
ezekkel jön az ÚR
a Sínairól szentélyébe.

¹⁹Fölmentél a magas hegyre,
foglyokat ejtettél,
embereket kaptál ajándéku,
mégpedig lázadókat.
Most már ott laksz, URam Isten!

²⁰Áldott az ÚR!
Napról napra gondot visel rólunk
szabadító Istenünk. (Szela.)

²¹Isten a mi szabadító Istenünk,
az ÚR, a mi URunk kihoz a halálból is.

²²Bizony, szétzúzza Isten ellenségei fejét,
a bűnben élők kemény koponyáját!

²³Az ÚR ezt mondta:
Básánból is visszahozom őket,
a tenger mélyéről is visszahozom,

²⁴hogy lábad vérben gázoljon,
és kutyáid nyelvének is
jusson az ellenségéből.

²⁵Látták, ó, Isten, hogyan vonultál be,
hogyan vonultál be, Istenem,
királyom, a szentélybe.

²⁶Elöl mentek az énekesek,
hátul a hárfások,
középen a doboló nők.

²⁷Áldjátok Istent a gyülekezetekben,
az URat, akik Izráeltől származtok!

²⁸Élükön jön Benjámin kicsiny törzse,
Júda vezetői tömegestül,
Zebulon vezetői, Naftáli vezetői.

²⁹Parancsolj, Isten, hatalmaddal,
isteni hatalmaddal,
amellyel értünk munkálkods,
³⁰Jeruzsálemi templomból:
királyok hozzanak neked ajándékot!

³¹Dorgáld meg a nádas vadját,
a hatalmasok seregét,
a népek fejedelmeit!
Tipord el a pénzsóvárokat,
szórd szét azokat a népeket,
amelyek háborút akarnak!

³²Egyiptomból követek jönnek,
az etiópok Istenhez emelik kezüket.

³³Ti, földi országok,
énekeljete Istennek,
zengjete az Úrnak! (Szela.)

³⁴Száguld az egeken át,
az ősi egeken át.
Halld, hogyan mennydörög
hatalmas hangja!

³⁵Hirdesséte Isten hatalmát,
fenségét Izráelen,
erejét a fellegekben!

³⁶Félelmetes vagy szentélyedben, Isten!
Izráel Istene ad hatalmat
és erőt a népnek.
Legyen áldott az Isten!

69

Kesergés szenvedés idején

¹A karmesternek: A „Liliomok” kezdetű ének dallamára. Dávidé.

²Segíts meg, Istenem,
mert nyakamig érnek a vizek!

³Feneketlen iszapba süllyedtem,
nincs hol megállnom.

Örvénylő vizekbe estem,
elsodort az ár.

⁴Belefáradtam a kiáltozásba,
kiszáradt a torkom,

szemem elhomályosodott,
 míg Istenemre vártam.
⁵Hajam szálainál is többen vannak,
 akik ok nélkül gyűlölnek.
 Sok hazug ellenségem
 akar elnémítani engem.
 Azt kell visszaadnom,
 amit nem raboltam.

⁶Istenem, te tudod,
 milyen balga voltam,
 vétkeim nincsenek elrejtve előtted.
⁷Ne szégyenkezzenek miattam,
 akik benned reménykednek,
 Uram, Seregeknek Ura!
 Ne érje gyalázat miattam azokat,
 akik hozzád folyamodnak,
 Izráel Istene!

⁸Mert érted vállaltam gyalázatot,
 érted borítja szégyenpír arcomat.
⁹Idegenné lettem testvéreim számára,
 anyám fiai sem ismernek rám.
¹⁰Mert a házad iránti féltő szeretet emészt;
 rám hull a gyalázat, ha téged gyaláznak.
¹¹Sírtam, és böjttel gyötörtem magam,
 de ez csak gyalázatomra vált.
¹²Ha gyászruhát öltöttem,
 szóbeszéd ért miatta.
¹³Engem szólnak meg
 a kapuban üldögélők,
 rólam szólnak a borivók nótái.

¹⁴De én hozzád imádkozom, Uram,
 a kegyelem idején, Istenem.
 Nagy szeretettel hallgass meg,
 hűségesen segíts meg!
¹⁵Húzz ki a sárból,
 hogy el ne süllyedjek,
 hadd meneküljek meg gyűlölőimtől,
 az örvénylő vizekből!
¹⁶Ne sodorhasson el a víz árja,
 ne nyelhessen el a mélység,
 ne záruljon be fölöttem a kút szája!
¹⁷Hallgass meg, Uram,
 jóságos szeretettel,
 nagy irgalmaddal fordulj hozzám!
¹⁸Ne rejtse el orcádat szolgálád elől!
 Bajban vagyok, siess, hallgass meg!
¹⁹Jöjj hozzám, és válts meg engem,

ments meg ellenségeimtől!

²⁰Te tudod, milyen gyalázat ért,
milyen szégyen és szidalom;
látod minden ellenségemet.

²¹A gyalázat összetörte szívemet,
egészen belebetegedtem.

Részvétre vártam, de hiába,
vigasztalókra, de nem találtam.

²²Ételembe mérget tettek,
szomjúságomban ecettel itattak.

²³Váljék a saját asztaluk kelepcévé,
jólétük idején is csapdává!

²⁴Homályosodjék el szemük, ne lássanak,
tedd a derekukat mindig erőtlenné!

²⁵Töltsd ki rajtuk bosszús haragodat,
izzó haragod érje utol őket!

²⁶Legyen pusztává szállásuk,
sátraiknak ne legyen lakója!

²⁷Mert azt üldözik, akit megvertél,
annak a kínjáról beszélgetnek,
akit megsebezteél.

²⁸Büntesd meg őket bűneikért,
ne jussanak kegyelmedhez!

²⁹Töröltessenek ki az élők könyvéből,
az igazak közé ne írássanak be!

³⁰De engem, megalázottat és szenvedőt,
segíts meg, és oltalmaz, Istenem!

³¹Isten nevét dicsérem énekkel,
magasztalom hálaadással.

³²Jobban tetszik ez az Úrnak a marháknál,
az ép szarvú és körmű bikáknál.

³³Látják ezt az alázatosak, és örülnek.
Ti, Istent keresők, éledjen szívetek!

³⁴Mert meghallgatja az ÚR a szegényeket,
és nem veti meg az övéit,
ha fogságban vannak.

³⁵Dicsérje őt az ég és a föld,
a tenger, és minden, ami bennük mozog.

³⁶Mert Isten megszabadítja Siont,
felépíti Júda városait.

Ott laknak, birtokba veszik,

³⁷és öröklük azt szolgálóinak utódai,
ott laknak majd, akik nevét szeretik.

70

Könyörgés segítségért (Vö. Zsolt 40,14–18)

¹A karmesternek: Dávidé, emlékeztetőül.

²Istenem, ments meg engem,

URam, siess segítségemre!

³Szégyenkezzenek és pironkodjanak,
akik életemre törnek!

Riadjanak vissza, és érje gyalázat azokat,
akik bajomban gyönyörködnek!

⁴Távozzanak megszégyenülve,
akik hahotázva beszélnek rólam!

⁵Örüljenek és örvendezzenek benned
mindazok, akik téged keresnek!

Akik szabadításodra vágyódnak,
hadd mondhassák mindig,
hogyan nagy az Isten!

⁶De én elesett és szegény vagyok,
siess hozzám, Istenem!

Te vagy segítségem és megmentőm,
URam, ne késlekedj!

71

Öregember könyörgése

¹Hozzád menekülök, URam,
ne szégyenüljek meg soha!

²Ments meg, szabadíts meg irgalmasan!
Fordítsd felém füledet, és segíts meg!

³Légy erős kösziklám,
ahova mindig fölmehetek,
melyet segítségemre rendeltél,
mert te vagy az én sziklaváram.

⁴Istenem, ments meg
a bűnösök kezéből,
az álnok és erőszakos emberek markából!

⁵Mert te vagy, URam, reménységem,
te vagy, URam, bizodalمام
ifjúkorom óta.

⁶Te voltál támaszom születésem óta,
te hoztál ki anyám méhéből,
téged dicsérlek szüntelen.

⁷Sokan csodálkoznak rajtam,
mert te vagy erős oltalmam.

⁸Szám dicséreteddel van tele,
dicsőítlek mindennap.

⁹Öregkoromban se vess el engem,
ha elfogy az erőm, ne hagyj el!

¹⁰Mert ellenségeim azt mondják rólam,
akik életemre törnek,
így tanácskoznak:

¹¹Elhagyta őt Isten,
üldözzétek, fogjátok meg,
mert nincs, aki megmentse!

¹²Ó, Isten, ne légy távol tőlem,
Istenem, siess segítségemre!
¹³Megszégyenülve vesszenek el,
akik ellenem támadnak!
Borítsa szégyen és gyalázat
azokat, akik veszemre törnek!

¹⁴Én pedig szüntelenül remélek,
és folyton dicsérlek téged.
¹⁵Igazságodról beszél a szám
és szabadító tetteidről mindennap,
bár nem tudom felsorolni őket.
¹⁶Az Úrnak, az én Uramnak
nagy tetteit hirdetem,
egyedül a te igazságodat emlegetem.
¹⁷Istenem, te tanítottál ifjúkorom óta,
mindmáig hirdetem csodáidat.
¹⁸Istenem, ne hagyj el
késő vénségemben sem,
míg csak hirdethetem hatalmadat,
nagy tetteidet a jövő nemzedéknek.
¹⁹Istenem, igazságod a magas égig ér,
mert hatalmas dolgokat vittél véghez.
Van-e hozzád hasonló, Istenem?
²⁰Sok nyomorúságot
és bajt láttattál velem,
de újra megelevenítesz,
még a föld mélyéből is
újra fölhozol engem.
²¹Igen nagyvá teszsz,
hozzám fordulsz, és megvigasztalsz.

²²Én is magasztallak hárfával,
hűségédért, Istenem!
Lantot pengetve éneklek
neked, Izráel Szentje!
²³Ujjong az ajkam, ha neked zenghet,
lelkem is, amelyet megváltottál.
²⁴Nyelvem is mindennap
emlegeti igazságodat,
mert szégyen és gyalázat érte azokat,
akik veszemre törtek.

72

Imádság a királyért

¹Salamoné.

Isten! Add törvényeidet a királynak,
és igazságodat a király fiának,
²hogy igazságosan ítélje népedet,

és törvényesen az elesetteket.

³Teremjenek a hegyek békét a népnek,
és a halmok igazságot!

⁴Szolgáltasson igazságot
a nép elesettjeinek,
segítse meg a szegényeket,
de tiporja el az elnyomókat!

⁵Éljen addig, míg nap és hold lesz,
nemzedékről nemzedékre!

⁶Mint amikor eső hull a rétre,
és zápor áztatja a földet:

⁷úgy virágozzék napjaiban az igazság,
és legyen nagy békesség,
amíg meg nem szűnik a hold.

⁸Uralkodjék tengertől tengerig,
és a Folyamtól a föld széléig.

⁹Hajtsanak térdet előtte a pusztalakók,
nyalják a port ellenségei!

¹⁰Tarsísnak és a szigeteknek királyai
hozzanak ajándékot,
Sába és Szebá királyai
fizessenek adót!

¹¹Boruljon le előtte minden király,
őt szolgálja minden nemzet!

¹²Mert megmenti a segítséget kérő szegényt,
és az elesettet, akinek nincsen támasza.

¹³Megmenti a nincstelent és a szegényt,
a szegény embereket megsegíti.

¹⁴Elnyomástól és erőszaktól megváltja őket,
mert drága számára a vérük.

¹⁵Éljen ő, és adjanak neki sábai aranyat,
imádkozzanak érte szüntelen,
és áldják őt minden nap!

¹⁶Legyen bőven gabona az országban,
a hegyek tetején hullámozó kalászkok
legyenek olyanok, mint a Libánon;
virágozzanak a városok,
mint földön a fű!

¹⁷Maradjon meg neve örökké,
terjedjen híre, amíg a nap ragyog!
Nevével mondjanak egymásra áldást;
mondja őt boldognak minden nép!

¹⁸Áldott az Úristen, Izráel Istene!
Egyedül ő tud csodákat tenni!

¹⁹Áldott legyen dicső neve örökre,
töltse be dicsősége az egész földet! Ámen, ámen.

²⁰Itt végződnek Dávidnak, Isai fiának az imádságai.

HARMADIK KÖNYV

73

A kételkedő ember megnyugvása

¹Ászáf zsoltára.

Milyen jó az Isten Izráelhez,
a tiszta szívűekhez!

²De az én lábam majdnem megcsúszott,
kis híján elestem jártomban.

³Mert irigy lettem a kérkedőkre,
látva a bűnösök jólétét.

⁴Mert halálukig sincsenek kínjaik,
és kövér a testük.

⁵Nincs részük az emberek gyötrelmében,
nem érik őket csapások,
mint más embereket.

⁶Ezért a kevélység nyakláncát hordják,
és az erőszak köpenyébe burkolóznak.

⁷Jómódjukban kérkedve néznek szét,
szívükben öntelt gondolatok járnak.

⁸Gúnyolódnak, gonoszul beszélnek,
elnyomással fenyegetőznek dölyfösen.

⁹Az ég ellen is feltátják szájukat,
nyelvükkel megszólják a földet.

¹⁰Ezért fordul feléjük a nép,
és mohón isszák szavaikat, mint a vizet.

¹¹Ezt mondják:

Honnan tudná ezt az Isten?

Lehet-e tudomása erről a Felségesnek?

¹²Íme, ilyenek a bűnösök!

Háborítatlanul gyarapítják
vagyonukat szüntelen.

¹³De én hiába tartottam tisztán a szívemet,
hiába mostam kezemet ártatlanságomban,

¹⁴mert csapások értek mindennap,
fenyítések minden reggel.

¹⁵Már arra gondoltam,
hogy én is úgy beszélek, mint ők,
de akkor megtagadtam volna
fiaid nemzetségét.

¹⁶Elgondolkoztam rajta,
meg akartam érteni,
de túl nehéznek tűnt nekem.

¹⁷Végül elmentem Isten szentélyébe,
és megértettem, hogy milyen végük lesz.

¹⁸Bizony, sikamlós talajra állítottad,
és pusztulásba döntöd őket!

¹⁹Hogy fognak elpusztulni
egy pillanat alatt!

Végük lesz, semmivé lesznek rémületükben.

²⁰Mint ébredés után az álmkép,
úgy tűnik el képük,
ha fölserkensz, Uram!

²¹Ha keseregne a szívem,
és sajogna a bensőm,

²²akkor olyan ostoba és tudatlan volnék
veled szemben, mint az állat.

²³De én mindig veled leszek,
mert te fogod jobb kezemet.

²⁴Tanácsoddal vezetsz engem,
és végül dicsőségbe fogadsz.

²⁵Nincs senkim rajtad kívül a mennyben,
a földön sem gyönyörködöm másban.

²⁶Ha elenyészik is testem és szívem,
szívemnek kösziklája és örökségem
te maradsz, Istenem, örökké!

²⁷Bizony, elpusztulnak azok,
akik eltávolodnak tőled.

Kiirtod mindazokat,
akik elhagynak téged!

²⁸De nekem olyan jó Isten közelsége!
Uramat, az URat tartom oltalmamnak.
Hirdetem minden tettetted.

74

Kesergés a templom pusztulása miatt

¹Ászáf tanítókölteménye.

Miért vetettél el, Istenem, oly régóta,
miért lángol haragod
lefeléd nyája ellen?

²Gondolj gyülekezetedre,
amelyet hajdan létrehoztál,
örökségedre, a törzsre,
amelyet megváltottál,
a Sion hegyére, amelyen laktál!

³Irányítsd lépteidet a régi romokra!
Szentélyedben az ellenség
mindent lerombolt!

⁴Ellenségeid ordítottak kijelentésed helyén,
és kitűzték ott jelvényeiket.

⁵Olyanok voltak,

mint akik a sűrű fák közt
fejszét emelnek magasra.

⁶Még faragványait is mind összetörték
fejszékkel és baltákkal.

⁷Lángba borították szentélyedet,
porig alázták neved hajlékát.

⁸Igázzuk le őket egészen!
– mondták magukban,
és fölperzselték az országban
Isten minden hajlékát.

⁹Jeleket nem látunk,
próféta nincs többé,
és senki sem tudja,
meddig tart ez még?

¹⁰Isten, meddig gyalázhat az ellenfél?
Örökké csúfolhatja nevedet az ellenség?

¹¹Miért tartod vissza kezedet?
Emeld föl jobbodat, végezz velük!

¹²De Isten a királyom kezdettől fogva,
aki szabadító tetteket
vitt véghez a földön.

¹³Te szorítottad vissza erőddel a tengert,
te törted össze a tengeri szörnyek fejét.

¹⁴Te zúztad szét a Leviatán fejeit,
és a puszta népének adtad eledelül.

¹⁵Te fakasztottál forrást és patakot,
te szárítottál ki bővizű folyókat.

¹⁶Tiéd a nappal, az éjjel is tiéd,
te tetted helyükre a csillagokat s a napot.

¹⁷Te szabta meg a föld minden határát,
te alkottál nyarat és telet.

¹⁸Erre emlékezz, Uram,
mert ellenség gyaláz,
és bolond nép csúfolja nevedet.

¹⁹Ne dobd oda gerlicédet a vadaknak,
elesettjeid életéről
ne feledkezz el végképp!

²⁰Tekints szövetségedre,
mert erőszakkal vannak tele
az ország távoli zugai is!

²¹Ne maradjon meggyalázva az elnyomott,
dicsérje nevedet
az elesett és szegény!

²²Szállj perbe, perelj, Istenem!
Gondold meg, hogy a bolond
mennyire gyaláz téged szüntelen!

²³Ne felejtse el ellenségeid hangját,
támadóid egyre növekvő zajongását!

75

Isten a világ Ura

¹A karmesternek: A „Ne veszíts el” kezdetű ének dallamára. Ászáf zsoltáréneke.

²Magasztalunk, ó, Isten,
magasztalunk téged,
mert közel van neved azokhoz,
akik hirdetik csodáidat.

³Én állapítom meg azt az időt,
amikor igazságot szolgáltatok.

⁴Ha meginog a föld és minden lakója,
én megszilárdítom oszlopait! (Szela.)

⁵A kérkedőknek ezt mondom:

Ne kérkedjetek!

A bűnösöknek pedig:

Ne legyetek fennhéjázók!

⁶Ne legyetek olyan fennhéjázók,
ne beszéljete nyakasan, gögösen!

⁷Mert nem keletről, nem nyugatról,
nem is a pusztá felől

jön a fölmagasztalás,

⁸hanem Isten fog ítélni:

egyiket megalázza,

másikat fölmagasztalja.

⁹Mert pohár van az ÚR kezében,

tele habzó, fűszeres borral.

Ha tölt belőle, meg kell inni,

még a seprőjét is le kell nyelni

minden bűnösnek a földön.

¹⁰Ezt én mindenkor hirdetni fogom,
és zsoltárt zengek Jákób Istenének.

¹¹A fennhéjázó bűnösöket összetöröm,
de az igazakat felmagasztalom!

76

Az ÚR a Sion szabadítója

¹A karmesternek: Húros hangszerre. Ászáf zsoltáréneke.

²Ismerik Istent Júdában,
nagy az ő neve Izráelben.

³Sálembe került a sátra,
lakóhelye a Sionra.

⁴Ott törte össze a tüzes nyilakat,
a pajzsot, a kardot, a harci eszközöket. (Szela.)

⁵Ragyogó vagy te,
hatalmasabb a hegyeknél,
ahol zsákmányt ejtenek.

⁶Kifosztottak lettek az elbizakodottak,

álomba merültek,
 elvesztették erejüket a harcosok.
⁷Dorgálásodtól, Jákób Istene,
 mozdulni sem tud a kocsi és a ló.
⁸Félelmetes vagy,
 ki állhat meg előtted,
 amikor haragszol?

⁹Ha ítéletet hirdetsz a mennyben,
 félni fog a föld, és elcsendesül.
¹⁰Mert ítéletet tart az Isten,
 szabadulást ad a földön
 az alázasoknak. (Szela.)
¹¹Még a haragvó emberek is
 magasztalni fognak téged,
 haragjuk maradékát is megfékezted.
¹²Tegyetek fogadalmat
 Isteneteknek, az Úrnak,
 és teljesítsétek, ti,
 akik körülötte vagytok!
 Vigyetek ajándékot a Félelmetesnek,
¹³aki megtöri a fejedelmek büszkeségét,
 és félelmet kelt a föld királyaiban!

77

A csüggedéstől a hálaadásig

¹A karmesternek, Jedútúnnak: Ászáf zsoltára.

²Hangosan kiáltok Istenhez,
 Istenhez kiáltok, hogy figyeljen rám.
³Nyomorúságom idején
 az Úrhoz folyamodom,
 kezem éjjel is kitárom feléje lankadatlanul,
 de lelkem nem tud megvigasztalódni.
⁴Istenre gondolok, és csak sóhajtozom,
 róla elmélkedem, és elcsügged a lelkem. (Szela.)
⁵Szemeimet nyitva tartod,
 szótlánul hánykolódom.
⁶Gondolkozom a régi napokon,
 a hajdani esztendőkön.
⁷Eszembe jutnak énekeim éjjelente,
 szívemben elmélkedem,
 és ezt kutatja lelkem:
⁸Vajon végleg eltaszít az Úr,
 és kegyelmére többé nem számíthatok?
⁹Végképp elfogyott szeretete,
 érvénytelen lett ígérete
 nemzedékről nemzedékre?
¹⁰Elfelejtette kegyelmét az Isten,
 vagy elnyomta irgalmát a harag? (Szela.)

¹¹Az az én bajom – gondoltam –,
 hogy megváltozott a Felséges jóindulata.

¹²Emlékezem az ÚR tetteire,
 visszagondolok hajdani csodáira.

¹³Végiggondolom minden tettetted,
 elmélkedem dolgaidon.

¹⁴Szent a te utad, Istenem!

Van-e oly nagy Isten,
 mint a mi Istenünk?

¹⁵Te vagy az Isten, aki csodákat tettél,
 megismertetted erődöt a népekkel.

¹⁶Megváltottad hatalmaddal népedet,
 Jákób és József fiait. (Szela.)

¹⁷Láttak téged a vizek, ó, Isten,
 láttak a vizek, és megremegtek,
 a mély vizek is reszkettek.

¹⁸A felhők ontották a vizet,
 a magas fellegek mennydörögtek,
 nyilaid pedig cikáztak.

¹⁹Mennydörgésed hangzott a forgószélben,
 villámok világították be a világot,
 reszketett és rengett a föld.

²⁰Utad a tengeren át vezetett,
 ösvényeid a nagy vizeken,
 lépteid nyoma nem látszott.

²¹Mint nyájat, úgy vezetted népedet
 Mózes és Áron által.

78

A történelem tanítása

¹Ászáf tanítókölteménye.

Figyelj, népem, tanításomra,
 fordítsátok felém fületeket,
 amikor beszélek!

²Mert példázatra nyitom számat,
 ősrégi titkokat akarok hirdetni.

³Amiket hallottunk és tudunk,
 mert őseink elbeszélték nekünk,

⁴nem titkoljuk el fiaink elől,
 elbeszéljük a jövő nemzedéknek:
 az ÚR dicső tetteit és erejét,
 csodáit, amelyeket véghezvitt.

⁵Intelmeket írt Jákób elé,
 tanítást adott Izráelnek,
 és megparancsolta őseinknek,
 hogy adják azokat tovább utódaiknak.

⁶Tudja meg ezt a jövő nemzedék,
a születendő fiak,
és ha felnőnek, beszéljék el fiaiknak,
⁷hogy Istenbe vessék bizalmukat;
ne felejtsek el Isten nagy tetteit,
és tartsák meg parancsolatait.
⁸Ne legyenek olyanok, mint őseik,
a dacos és lázadó nemzedék,
az állhatatlan szívű nemzedék,
amelynek lelke nem maradt hű Istenhez:
⁹mint az íjjal fölfegyverzett efraimiak,
akik meghátráltak az ütközet napján.
¹⁰Nem tartották meg Isten szövetségét,
nem akarták követni tanítását.
¹¹Elfelejtették nagy tetteit,
csodáit, amelyeket látniuk engedett.

¹²Őseik előtt csodákat művelt
Egyiptom földjén, Cóan mezején.
¹³Tengert vágott ketté, s átvezette őket,
a víztömeget gátként állította meg.
¹⁴Nappal felhővel vezette őket,
éjszakánként pedig tűz fényével.
¹⁵Sziklákat hasított ketté a pusztában,
böven adott inniuk a mélységből.
¹⁶Patakokat fakasztott a sziklából,
mint folyamokat zúdította le vizüket.

¹⁷De továbbra is vétkeztek ellene,
lázongtak a Felséges ellen a pusztában.
¹⁸Próbára tették Istent vágyaikkal,
ennivalót kérve kívánságuk szerint.
¹⁹Isten ellen szóltak, amikor ezt mondták:
Tud-e Isten asztalt teríteni a pusztában?
²⁰A sziklára ugyan ráütött,
folyt a víz és patakok áradtak,
de tud-e kenyeret is adni,
és húsról gondoskodni népének?
²¹Az ÚR ezt hallva megharagudott,
és tűz lobbant fel Jákób ellen,
haragra gerjedt Izráel ellen,
²²mert nem hittek Istenben,
és nem bíztak segítségében.

²³Parancsot adott a magas fellegeknek,
és megnyitotta az égi kapukat.
²⁴Mannaesőt hullatott rájuk eledelül,
mennyei gabonát adott nekik.
²⁵Isteni kenyeret evett mindenki,
eledelt küldött, hogy jóllakjanak.

²⁶Keleti szelet támasztott az égen,
és déli szelet hajtott erejével.

²⁷Annyi húst hullatott rájuk, mint a por,
annyi madarat, mint a tenger fővénye.

²⁸Táborukra hullatta azokat,
hajlékaik köré.

²⁹Ettek, és igen jóllaktak,
amit csak kívántak, megadta nekik.

³⁰De nem hagytak fel kívánságaikkal,
bár még szájukban volt az étel.

³¹Ezért haragra gerjedt ellenük az Isten,
megölte legjobbjait,
leterítette Izráel ifjait.

³²Ezek után is csak vétkeztek,
és nem hittek csodáiban.

³³Ezért hiábavalóságban
hagyta telni napjaikat,
esztendeiket rémületben.

³⁴Ha öldökölni kezdte őket,
hozzá folyamodtak,
megtértek, és kíváncsoztak Isten után.

³⁵Meggondolták, hogy Isten a kösziklájuk,
a felséges Isten a megváltójuk.

³⁶De csak szájukkal hitegették,
nyelvükkel hazudoztak neki.

³⁷Szívük azonban nem tartott ki mellette,
nem voltak hűségesek szövetségéhez.

³⁸Pedig ő irgalmas, megbocsátja a bűnt,
nem akar elpusztítani,
sőt sokszor visszafojtja haragját,
nem engedi, hogy egészen fellobbanjon indulata.

³⁹Meggondolja, hogy halandók ők,
olyanok, mint a tovatűnő szél,
amely nem tér vissza.

⁴⁰Hányszor lázadtak ellene a pusztában,
hányszor okoztak neki
fájdalmat a sivatagban!

⁴¹Sokszor kísértették az Istent,
megbántották Izráel Szentjét.

⁴²Nem gondoltak hatalmára
és arra a napra, amelyen
kiváltotta őket a nyomorúságból,

⁴³amikor jeleket tett Egyiptomban,
és csodákat Cóban mezején.

⁴⁴Vérré változtatta a folyókat,
nem ihattak a patakokból.

⁴⁵Bögölyöket bocsátott rájuk,
hogy marják őket,

és békákat, hogy romlást hozzanak rájuk.

⁴⁶Termésüket a cserebogárnak adta,
munkájuk gyümölcsét a sáskáknak.

⁴⁷Szőlőjüket jégesővel pusztította el,
fügefáikat felhőszakadással.

⁴⁸Állataikat jégesővel verette,
jószágaikat villámokkal.

⁴⁹Rájuk zúdította izzó haragját,
dühét, háborgását, a nyomorúságot
és a pusztító angyalok seregét.

⁵⁰Utat nyitott haragjának,
nem óvta meg őket a haláltól,
életüket dögvésszel sújtotta.

⁵¹Levágott minden elsőszülöttet Egyiptomban,
a férfierő első termését Hám sátraiban.

⁵²Útnak indította népét, mint juhokat,
vezette, mint nyájat a pusztában.

⁵³Biztonságban vezette őket,
nem rettegtek,
de ellenségeiket a tenger borította el.

⁵⁴Bevitte őket szent helyére,
erre a hegyre, melyet jobbával alkotott.

⁵⁵Népeket úzött ki előlük,
nekik osztotta ki azoknak birtokát,
Izráel törzseit telepítette sátraikba.

⁵⁶De ők kísértették a felséges Istent,
lázadoztak, és nem tartották meg intelmeit.

⁵⁷Hűtlenül elpártoltak, mint őseik,
csalódást okoztak, mint a meglazult íj.

⁵⁸Áldozóhalmaikkal haragították,
és bálványszobraikkal ingerelték.

⁵⁹Ezt hallva Isten felháborodott,
és nagyon megutálta Izráelt.

⁶⁰Elvetette sílói lakóhelyét,
sátrát, amelyben emberek közt lakott.

⁶¹Fogságba juttatta hatalma jelét,
ékességét ellenség kezébe.

⁶²Népét fegyver martalékává tette,
mert megharagudott örökségére.

⁶³Ifjait tűz emésztette meg,
szüzeinek nem énekeltek nászdalt.

⁶⁴Papjai fegyver által estek el,
özvegyei nem sírhattak.

⁶⁵Akkor, mint aki addig aludt,
fölébredt az ÚR,

mint egy bortól ujjongó hős,

⁶⁶és visszaverte ellenségeit,
gyalázatba döntötte őket örökre.

⁶⁷De József sátrát megvetette,
nem Efraim törzsét választotta,

⁶⁸Júda törzsét választotta ki,
a Sion hegyét, mert azt szereti.

⁶⁹Magasra építette szentélyét,
akár az eget,
örök alapot vetett neki,
akár a földnek.

⁷⁰Azután kiválasztotta szolgáját, Dávidot,
és kivette őt a juhaklok közül.

⁷¹A szoptatós juhok mögül hozta el,
hogy pásztora legyen népének, Jákóbnak,
és örökségének, Izráelnek.

⁷²Pásztorolta is tiszta szívvel,
terelgette ügyes kézzel.

79

Izráel panasza Jeruzsálem pusztulása miatt

¹Ászáf zsoltára.

Ó, Isten! Pogányok törtek örökségedre,
meggyalázták szent templomodat,
romhalmazzá tették Jeruzsálemet.

²Szolgáid holttestét
az ég madarainak adták eledelül,
híveid testét a föld vadjainak.

³Úgy ontották vérüket
Jeruzsálem körül,
mint a vizet,
és nem temette el őket senki.

⁴Csúffá lettünk szomszédaink előtt,
környezetünk gúnyol és kinevet.

⁵URam, meddig tart még haragod?
Meddig lobog tűzként indulatod?

⁶Töltsd ki lángoló haragodat
a pogányokon, akik nem ismernek téged,
az országokon, ahol nevedet
nem hívják segítségül!

⁷Mert megemésztették Jákóbot,
és lakóhelyét elpusztították.

⁸Ne ródd fel nekünk az elődök bűneit,
siess felénk irgalmasan,
mert igen elesettek vagyunk!

⁹Segíts meg bennünket,
szabadító Istenünk,
a te neved dicsőségéért!
Ments meg minket, és nevedért
bocsásd meg vétkeinket!

¹⁰Ne mondhassák a pogányok:
Hol van az ő Istenük?

Legyen nyilvánvalóvá előttünk,
 hogy bosszút állsz a pogányokon
 szolgálid kiontott vééréért!

¹¹Jusson eléd a foglyok sóhajtása,
 tartsd meg a halálraítélteket,
 mert hatalmas a te karod!

¹²Hétszeresen fizess vissza
 szomszédainknak a gyalázatot,
 amellyel téged illettek, Uram!

¹³Mi pedig, a te néped,
 legelődnek nyája,
 örökké magasztalunk téged.
 Nemzedékről nemzedékre
 mondunk dicséretet neked.

80

Könyörgés megújulásért

¹A karmesternek: A „Liliomok” kezdetű ének dallamára. Intelem, Ászáf zsoltára.

²Figyelj ránk, Izráel pásztora,
 aki úgy terelgeted Józsefet,
 mint egy nyáját!

Te, aki kerúbokon trónolsz,
 jelenj meg ragyogva

³Efraimnak, Benjáminnak és Manassénak!

Mutasd meg hatalmadat,
 jöjj segítségünkre!

⁴Istenünk, újíts meg bennünket!

Ragyogtasd ránk orcádat,
 hogy megszabaduljunk!

⁵Uram, Seregek Istene,
 meddig lángol még haragod
 néped imádsága ellenére?

⁶Kenyér helyett könnyel etetted őket,
 bőségesen adtál inni könnyeket.

⁷Te okoztad, hogy civakodnak velünk szomszédaink,
 ellenségeink pedig gúnyolnak minket.

⁸Seregek Istene, újíts meg bennünket!

Ragyogtasd ránk orcádat,
 hogy megszabaduljunk!

⁹Egy szőlőtőt hoztál el Egyiptomból.
 Népeket üztél el, ezt meg elültetted.

¹⁰Helyét elegyengetted,
 gyökeret vert, és ellepte a földet.

¹¹Árnyéka hegyeket borított be,
 vesszői vetekednek
 a hatalmas cédrusokkal.

¹²Indáit a tengerig növesztette,
hajtásait a Folyamig.

¹³Miért romboltad le kerítéseit,
hogy szedhessen róla, aki csak arra jár?!

¹⁴Lerágja az erdei vadkan,
és abból legel a mezei vad.

¹⁵Seregek Istene, fordulj hozzánk!
Tekints le az égből, lásd meg,
és gondozd ezt a szőlőt!

¹⁶Oltalmazd, amit jobboldal ültettél,
és a fiút, akit magadnak neveltél!

¹⁷Pusztuljanak el dorgálásodtól,
akik fölperzselték, levagdalták!

¹⁸Legyen kezed azzal a férfival,
jobbod azzal az emberrel, akit magadnak neveltél!

¹⁹És mi nem pártolunk el tőled.
Tarts életben bennünket,
és mi segítségül hívjuk nevedet.

²⁰Uram, Seregek Istene,
újíts meg bennünket!
Ragyogtasd ránc orcádat,
hogy megszabaduljunk!

81

Isteni intelmek

¹A karmesternek: „A szőlőtáposók” kezdetű ének dallamára. Ászáfé.

²Vigadjatok a mi erős Istenünk előtt,
ujjongjatok Jákób Istene előtt!

³Kezdjétek zsoltárba,
szólaltassátok meg a dobot,
a szép hangú citerát és lantot!

⁴Fújjátok meg a kürtöt újholdkor,
holdtöltekor is, ünnepünk napján!

⁵Mert Izráelnek szóló rendelkezés ez,
Jákób Istenének törvénye.

⁶Intelmül adta Józsefnek,
amikor Egyiptom ellen vonult.

Ismeretlen beszédet hallottam:

⁷Levettem válláról a terhet,
keze megszabadult a kosárhordástól.

⁸Hozzám kiáltottál a nyomorúságban,
és megmentettelek.

Válaszoltam neked a felhőből
mennydörgésben:

próbára tettelek Meribá vizeinél. (Szela.)

⁹Hallgass meg, népem, hadd intselek!
Bárcsak hallgatnál rám, Izráel!

¹⁰Ne legyen más istened,
idegen istent ne imádj!
¹¹Én, az ÚR vagyok a te Istened,
aki fölhoztalak téged Egyiptom földjéről.
Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm!

¹²De népem nem hallgatott szavamra,
Izráel nem engedelmeskedett nekem.

¹³Ezért hagytam, hogy szívük
kemény maradjon,
és kövessék a maguk tanácsát.

¹⁴Bárcsak rám hallgatna népem,
az én utaimon járna Izráel!

¹⁵Hamar megaláznám ellenségeit,
ellenfeleire emelném kezem.

¹⁶Az ÚR gyűlölői hízelegnének neki,
az ő ideje pedig örökké tartana.

¹⁷A búza legjavával etetném,
kősziklából szedett mézzel tartanám jól.

82

Isten megítéli a gonosz bírákat

¹Ászáf zsoltára.

Isten ott áll az istenek gyűlésén,
ítéletet tart az istenek fölött:

²Meddig ítéltetek álnokul,
pártjukat fogva a bűnösöknek?! (Szela.)

³Védellezzétek a nincstelennek
és az árvának a jogát,

szolgáltassatok igazságot
az elesettnek és szűkölködőnek!

⁴Mentsétek meg a nincstelent és a szegényt,
ragadjátok ki a bűnösök kezéből!

⁵Nem tudnak és nem értenek semmit,
sötéttségben járnak,
a föld alapjai mind ingadoznak.

⁶Azt mondtam ugyan, istenek vagytok,
a Felséges fiai mindnyájan,

⁷mégis meg fogtok halni,
mint a közemberek,
és elhullotok, mint bármelyik főember.

⁸Jöjj, Istenünk, légy bírása a földnek,
mert minden nép a te örökséged!

83

Imádság segítségért

¹Ászáf zsoltáréneke.

²Istenem, ne maradj csendben,
ne hallgass, és ne légy tétlen, Istenem!

³Hiszen háborognak ellenségeid,
gyűlölőid fenn hordják fejüket.

⁴Néped ellen titkon ármányt szőnek,
tanácskoznak védeneid ellen.

⁵Gyertek – mondják –, irtsuk ki e népet,
ne is emlékezzenek többé Izráel nevére!

⁶Mert egyetértésben tanácskoznak,
szövetséget kötnek ellened

⁷Edóm lakói és az izmáeliek,
a móábiak és a hagriak,

⁸Gebál, Ammón és Amálék,
Filisztea, Tírusz lakóival.

⁹Asszíria is hozzájuk csatlakozott,
támasza lett Lót fiainak. (Szela.)

¹⁰Úgy bánj velük, mint Midjánnal,
mint Siserával, mint Jábínnal
a Kísón-pataknál,

¹¹akik megsemmisültek Én-Dórnál,
és a föld trágyájává lettek!

¹²Tégy úgy előkelőikkel,
mint Órébbel és Zeébbel,
minden főemberükkel úgy,
mint Zebahhal és Calmunnával,

¹³akik ezt mondták:

Foglaljuk el Isten birtokát!

¹⁴Istenem, tedd őket olyanná,
mint az ördögszekér,

vagy mint a szélhordta polyva!

¹⁵Ahogy a tűz fölgyújtja az erdőt,
és a láng égeti a hegyeket,

¹⁶úgy üldözd őket viharoddal,
úgy rémítsd őket forgószeleddel!

¹⁷Borítsd el gyalázattal arcukat,
hogy keressék nevedet, URam!

¹⁸Szégyenüljenek meg,
és rémüldözzenek örökké,
pironkodjanak, és vesszenek el!

¹⁹Tudják meg, hogy egyedül te vagy az,
akinek ÚR a neve,

aki felséges az egész földön!

84*Sóvárgás a templom után*¹A karmesternek: „A szőlőtaposók” kezdetű ének dallamára. Kórah fiainak zsoltára.²Mily kedvesek a te hajlékaid,
ó, Seregek URa!³Sóvárog, sőt eleped a lelkem
az ÚR udvarai után.Testem és lelkem ujjongva kiált
az élő Istenhez.⁴Még a veréb is talál házat,
és a fecske is fészket,
ahova fiókáit helyezi
oltáraidnál, Seregek URa,
királyom és Istenem!⁵Boldogok, akik házadban laknak,
szüntelenül dicsérhetnek téged! (Szela.)⁶Boldog az az ember,
akinek te vagy ereje,
aki a te utaidra gondol.⁷Ha a Siralom völgyén mennek is át,
források völgyévé teszik azt,
az őszi eső is elárasztja áldásával.⁸Újult erővel haladnak,
és megjelennek Istennél a Sionon.⁹URam, Seregek Istene,
hallgasd meg imádságomat!
Figyelj rám, Jákób Istene! (Szela.)¹⁰Istenünk, pajzsunk, nézz ránk,
tekints fölkeded személyére!¹¹Bizony, jobb egy nap a te udvaraidban,
mint máshol ezer.Jobb az Isten háza küszöbén állni,
mint a bűnösök sátraiban lakni.¹²Mert nap és pajzs az ÚR,
kegyelmet és dicsőséget ad az Isten.
Nem vonja meg javait az ÚR
azoktól, akik feddhetetlenül élnek.¹³Seregek URa, boldog az az ember,
aki benned bízik!**85***Vigasztalódás elnyomatás után*¹A karmesternek: Kórah fiainak a zsoltára.²Megkegyelmeztél, URam, országodnak,
jóra fordítottad Jákób sorsát.³Megbocsátottad néped bűnét,

elengedted minden vétkét. (Szela.)

⁴Elfojtottad felindulásodat,
megfékezted izzó haragodat.

⁵Fordulj felénk, szabadító Istenünk,
ne haragudj ránk többé!

⁶Örökké akarsz haragudni ránk?
Nemzedékről nemzedékre
tart haragod?

⁷Nem akarsz új életet adni nekünk,
és örömet szerezni népednek?

⁸Mutasd meg, URam,
hogyan szeretsz minket,
és adj nekünk szabadulást!

⁹Hadd halljam meg,
mit hirdet az ÚRisten!
Bizony, békességet hirdet
népének, híveinek,
hogy ne legyenek újra oktalanok.

¹⁰Mert közel van a szabadulás az istenfélőkhöz,
hogy dicsősége lakozzék földünkön.

¹¹Szeretet és hűség találkoznak,
igazság és béke csókolgatják egymást.

¹²Hűség sarjad a földből,
és igazság tekint le a mennyből.

¹³Az ÚR is megad minden jót,
földünk is meghozza termését.

¹⁴Igazság jár előtte,
az készíti utat lépteinek.

86

Üldözött ember imádsága

¹Dávid imádsága.

Figyelj rám, és hallgass meg, URam,
mert nyomorult és szegény vagyok!

²Tartsd meg életemet,
mert én a te híved vagyok!
Istenem, szabadítsd meg szolgádat,
aki benned bíz!

³Légy kegyelmes, URam,
mert hozzád kiáltok minden nap.

⁴Örvendeztesd meg szolgád lelkét,
mert utánad vágyódik a lelkem, ó, URam!

⁵Mert te jó vagy, URam, és megbocsátasz,
nagyon szereted mindazokat,
akik hozzád kiáltanak.

⁶Hallgass, URam, imádságomra,
és figyelj könyörgő szavamra!

⁷A nyomorúság idején hozzád kiáltok,
mert te meghallgatsz engem.

⁸Nincs hozzád hasonló, Uram,
az istenek között,
műveidhez fogható nincsen.

⁹Eljön minden nép, amelyet alkottál,
leborulnak előtted, Uram,
és tiszteletet adnak nevednek.

¹⁰Nagy vagy te, csodákat teszel,
te vagy Isten egyedül!

¹¹Taníts engem utaidra, Uram,
hogy igazságod szerint járjak,
és teljes szívvel féljem nevedet.

¹²Magasztallak, Uram, Istenem,
teljes szívből,
és tisztelem nevedet örökké.

¹³Hiszen annyira szeretsz engem,
hogy a sír mélyéből is kimentettél.

¹⁴Istenem! Kevélyek támadtak rám,
erőszakosok hada tört életemre,
de nem számolnak veled!

¹⁵Pedig te, Uram,
irgalmas és kegyelmes Isten vagy,
hosszú a türelmed,
nagy a szereteted és hűséged.

¹⁶Fordulj hozzám, légy kegyelmes!
Adj erőt szolgálóknak,
segítsd meg szolgálóleányod fiát!

¹⁷Mutasd meg rajtam jószágod jelét,
hadd lássák gyűlölőim,
és szégyenkezzenek,
mert te, Uram, megsegítesz,
és megvigasztalsz engem.

87

Isten városa

¹Kórah fiainak zsoltáréneke.

Szent hegyen alapította

²az ÚR Sion kapuit: jobban szereti
Jákób minden lakóhelyénél.

³Dicső dolgokat beszélnek rólad,
Isten városa! (Szela.)

⁴Egyiptomot és Babilóniát
azok között fogom említeni,
akik ismernek engem.

Filiszteának, Tírusznak és Etiópiának

itt van a szülőházaja.

⁵Sionról pedig ezt mondják:

Mindegyiküknek ez a szülőházaja,
a Felséges szilárdítja meg.

⁶Az ÚR számba veszi a népeket,
amikor beírja őket:

Itt van a szülőházájuk. (Szela.)

⁷Körtáncban éneklük:

Minden forrásom belőled fakad.

88

Halálos beteg imádsága

¹Kórah fiainak zsoltáréneke. A karmesternek: A „Betegség” kezdetű ének dallamára éneklendő. Az ezráhi Hémán tanítókölteménye.

²URam, szabadító Istenem,
hozzád kiáltok éjjel-nappal.

³Jusson hozzád imádságom,
figyelj esedezéseimre!

⁴Mert tele van bajokkal a lelkem,
életem közel került a holtak hazájához.

⁵A sírba roskadók közé sorolnak,
olyan lettem, mint egy erőtlen férfi.

⁶A halottak közé kerülök, mint azok,
akik leterítve fekszenek a sírban,
akikre nem gondolsz többé,
és kikerültek a kezedből.

⁷A sír mélyére juttattál már,
mélységes sötétségbe.

⁸Rám nehezedett haragod,
örvényeid mind lehúznak engem. (Szela.)

⁹Elszakítottad tőlem ismerőseimet,
utálatossá tettél előttük.

Fogoly vagyok, nem szabadulhatok,
¹⁰szemem elbágyadt a nyomorúságtól.

Hívtalak, URam, minden nap,
kitártam feléd kezemet.

¹¹Teszeli-e csodát a halottakkal?
Fölkelnek-e az árnyak,
hogyan magasztaljanak téged? (Szela.)

¹²Beszélnek-e a sírban szeretetedről,
hűségedről az enyészet helyén?

¹³Ismeretesek-e csodáid a sötétségben,
igazságod a feledés földjén?

¹⁴De én hozzád fohászok, URam,
már reggel hozzád száll imádságom.

¹⁵Miért taszítasz el engem, URam,
miért rejtetted el orcádat előlem?

¹⁶Nyomorult és beteg vagyok ifjúságom óta,
rettegek tőled, tanácstalan vagyok.

¹⁷Rám zúdult izzó haragod,
rettentő csapásaid megsemmisítenek.

¹⁸Körülvesznek minden nap, mint az árvíz,
teljesen bekerítenek engem.

¹⁹Elszakítottad tőlem jóbarátaimat,
már csak a sötétség ismer engem.

89

Isten szövetsége Dávid házával

¹Az ezráhi Étán tanítókölteménye.

²URam, kegyelmes tetteidről
éneklek örökké,
nemzedékről nemzedékre
hirdetem hűségedet.

³Mert ezt mondom:
Örökké tart kegyelmed,
hűséged szilárd, akár az ég.

⁴Szövetséget kötöttem választottammal,
megesküdtem szolgálóknak, Dávidnak:

⁵Örökre fenntartom utódaidat,
nemzedékről nemzedékre
építem trónodat! (Szela.)

⁶Az egek magasztalják
csodáidat, URam,
hűségedet a szentek gyülekezetében.

⁷Mert ki van a fellegekben,
aki egy sorba állítható az Úrral?
Ki hasonló az Úrhoz
az istenfiak között?

⁸Igen rettenetes az Isten
a szentek gyűlésében,
és félelmetes mindazok között,
akik körülötte vannak.

⁹URam, Seregek Istene!
Ki olyan erős, mint te, URam?
Hűséged körülvesz téged!

¹⁰Te uralkodsz a dühögő tengeren;
ha hullámai tornyosulnak,
te lecsendesíted őket.

¹¹Te zúztad szét Rahabot, halálra sebezve;
erős karoddal szétszórtad ellenségeidet.

¹²Tied a menny, tied a föld is,
te hoztad létre a földkerekséget
és azt, ami betölti.

¹³Te teremtettél északot és délt,
a Tábór és a Hermón a te nevedet zengi.

¹⁴Hatalmas a te karod,
kezed erős, jobbod felséges.

¹⁵Igazság és jog trónodnak támasza,
szeretet és hűség jár előtted.

¹⁶Boldog nép az, amely
tud neked ujjongani,
amely orcád világosságában
járhat, URam!

¹⁷Nevednek örvendeznek mindennap,
és igazságod fölmagasztalja őket,

¹⁸mert te vagy díszük és erejük.

Kegyelmed által emelkedik hatalmunk,

¹⁹mert az Úrtól van a pajzsunk,
Izráel Szentjétől a királyunk.

Ígéret Dávid házának

²⁰Egykor látomásban

így szóltál híveidhez:

Segítséget nyújtottam egy hősnek,
kiemeltem a nép közül egy kiválasztottat.

²¹Megtaláltam szolgámat, Dávidot,
szent olajommal fölkentem őt.

²²Kezem állandóan vele lesz,
karom erőssé teszi őt.

²³Nem csalja törbe ellenség,
nem nyomja el álnok ember.

²⁴Kiirtom előle ellenségeit,
és leverem gyűlölőit.

²⁵Hűségem és szeretetem vele lesz,
és nevem által emelkedik hatalma.

²⁶Ráteszem kezét a tengerre,
jobbát a folyókra.

²⁷Így nevez majd engem: Atyám vagy,
én Istenem, szabadító kösziklám!

²⁸Én pedig elsőszülöttséggel
ajándékozom meg,

felsőleges lesz a földi királyok között.

²⁹Örökké megtartom szeretetemet iránta,
és szövetségem állandó lesz vele.

³⁰Megőrzöm nemzetségét örökké,
és az ő trónját, amíg csak meglesz az ég.

³¹Ha fiai elhagyják tanításomat,
és nem élnek törvényeim szerint,

³²ha megszegik rendelkezéseimet,
és nem tartják meg parancsolataimat,

³³akkor bottal büntetem meg őket vétkükért,
és csapásokkal bűnükért.

³⁴De szeretetemet nem vonom meg tőle,
és nem csalom meg,
mert hűséges vagyok.

³⁵Nem szegem meg szövetségemet,
nem másítom meg, ami a számon kijött.

³⁶Megesküdtem egykor szentségemre,
és nem fogok hazudni Dávidnak:

³⁷Örökké lesz utódja,
trónja előttem lesz, mint a nap,

³⁸megmarad örökre, mint a hold,
a fellegek közt lakó igaz tanú. (Szela.)

Könyörgés szabadításért

³⁹Mégis eltaszítottad fölkenedet,
megvetted, és megharagudtál rá.

⁴⁰Felbontottad a szolgálóddal kötött szövetséget,
porig aláztad koronáját.

⁴¹Mindenütt leromboltad kerítését,
erős városait romba döntötte.

⁴²Fosztogatja minden arra járó,
csúffá lett szomszédai előtt.

⁴³Fölemelted támadói jobbját,
örömet szereztél ellenségeinek.

⁴⁴Még kardja élet is elvetted,
hogy ne tudjon helytállni a harcban.

⁴⁵Megfosztottad tisztaságától,
trónját a földre döntötte.

⁴⁶Megrövidítetted ifjúsága idejét,
szégyennel borítottad el. (Szela.)

⁴⁷Miért rejtőzöl el oly soká, Uram,
miért lángol haragod, mint a tűz?

⁴⁸Gondold meg, hogy mit ér az életem,
milyen mulandónak teremtettél
minden embert!

⁴⁹Van-e olyan ember,
aki életben maradhat,
és nem lát halált,
aki megmenekülhet a holtak hazájától? (Szela.)

⁵⁰Hol vannak, Uram,
régi kegyelmes tetteid,
hűséged, amelyet esküvel fogadtál Dávidnak?

⁵¹Gondolj, Uram, szolgáló gyalázatára,
amit lelkemben szenvedek sok néptől!

⁵²Mert gyaláznak ellenségeid, Uram,
gyalázzák fölkened lába nyomát.

⁵³Áldott legyen az ÚR mindörökké!
Ámen, ámen!

NEGYEDIK KÖNYV

90

Az örökkévaló Isten és a mulandó ember

¹Mózesnek, Isten emberének imádsága.

URam, te voltál hajlékunk
nemzedékről nemzedékre.

²Mielőtt hegyek születtek,
mielőtt a föld és a világ létrejött,
öröktől fogva mindörökké
vagy te, ó, Isten!

³A halandót visszatéríted a porba,
és ezt mondod:

Térjetek vissza, emberek!

⁴Mert ezer esztendő előtted annyi,
mint a tegnapi nap, amely elmúlt,
mint egy őrvtásnyi idő éjjel.

⁵Elragadod őket, olyanok lesznek,
mint reggelre az álom,
mint a növekvő fű:

⁶reggel virágzik és növekszik,
estére megfonnyad és elszárad.

⁷Bizony, elmúlunk haragod miatt,
indulatod miatt hirtelen semmivé leszünk,

⁸ha magad elé állítod bűneinket,
titkolt vétkeinket orcád világossága elé.

⁹Elmúlik minden napunk haragod miatt,
úgy elmúlnak esztendeink,
mint egy sóhajtás.

¹⁰Életünk ideje hetven esztendő,
vagy ha több, nyolcvan esztendő,
és nagyobb részük hiábavaló fáradság,
olyan gyorsan eltűnik,
mintha repülnénk.

¹¹Ki tudja, milyen erős haragod,
és milyen félelmetes felháborodásod?

¹²Taníts úgy számlálni napjainkat,
hogy bölcs szívhez jussunk!

¹³Fordulj hozzánk, URam! Meddig késel?
Könyörülj szolgálaidon!

¹⁴Áraszd ránk kegyelmedet reggelenként,
hogy vigadjunk és örüljünk
egész életünkben!

¹⁵Örvendeztess meg bennünket
annyi napon át, ahányon át megaláztál,
annyi éven át, ahányban rossz sorsunk volt!

¹⁶Legyenek láthatóvá tetteid szolgálidon,
és méltóságod fiaikon!

¹⁷Legyen velünk Istenünknek,
az Úrnak jóindulata!
Kezeink munkáját tedd maradandóvá,
kezeink munkáját tedd maradandóvá!

91

Az ÚR biztos menedék

¹Aki a Felséges rejtekében lakik,
a Mindenható árnyékában pihen,

²az ezt mondhatja az Úrnak:

Oltalmam és váram,
Istenem, akiben bízom!

³Mert ő ment meg téged
a madarász csapdájától,
a pusztító dögvésztől.

⁴Tollaival betakar téged,
szárnyai alatt oltalmat találsz,
pajzs és páncél a hűsége.

⁵Nem kell félned a rémségektől éjjel,
sem a suhanó nyíltól nappal,

⁶sem a homályban lopódzó dögvésztől,
sem a délben pusztító ragálytól.

⁷Ha ezren esnek is el melletted,
és tízezren jobbod felől,
téged akkor sem ér el.

⁸A te szemed csak nézi,
és meglátja a bűnösök bűnhődését.

⁹Ha az URat tartod oltalmadnak,
a Felségest hajlékodnak,

¹⁰nem érhet téged baj,
sátradhoz közel sem férhet csapás.

¹¹Mert megparancsolja angyalainak,
hogy vigyázzanak rád minden utadon,

¹²kézen fogva vezetnek téged,
hogy meg ne üsd lábadat a kőben.

¹³Eltaposod az oroszlánt és a viperát,
eltiprod a fiatal oroszlánt és a tengeri szörnyet.

¹⁴Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt,
oltalmazom, mert ismeri nevemet.

¹⁵Ha kiált hozzám, meghallgatom,
vele leszek a nyomorúságban,
kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.

¹⁶Megelégítem hosszú élettel,
gyönyörködhet szabadításomban.

92

Isten igazságának dicsérete

¹Zsoltár. Ének szombatnapra.

²Milyen jó hálát adni az Úrnak,
és zengeni neved dicséretét, ó, Felséges,

³hirdetni reggel szeretetedet,
hűségedet minden éjjel

⁴tízhúrú hangszeren és lanton,
zengő hárfán!

⁵Mert megörvendezettél
tetteiddel, URam,
kezed alkotásainak ujjongok.

⁶Mily nagyok alkotásaid, URam!

Igen mélyek gondolataid!

⁷Az ostoba ember nem ismeri fel,
az esztelen nem érti meg.

⁸Ha úgy nőnek is a bűnösök, mint a fű,
és kivirul minden gonosztevő,
végül mégis el kell pusztulniuk.

⁹De te, URam, magasztos vagy örökké!

¹⁰Mert ellenségeid, URam,
ellenségeid elenyésznek,
szétszóródnak a gonosztevők mind.

¹¹De engem olyan erőssé tettél,
mint mikor a bivaly öklel,

és friss olajjal kentél meg engem.

¹²Szemem nyugodtan nézi azokat,
akik leselkednek rám,
fülem nyugodtan hallja,
hogy rám akarnak támadni a gonoszok.

¹³Az igaz virul, mint a pálmafa,
magasra nő, mint a libánoni cédrus.

¹⁴Az ÚR házában vannak elültetve,
ott virulnak Istenünk udvarain.

¹⁵Öreg korban is sarjat hajtanak,
dús lombúak és zöldek maradnak,

¹⁶és hirdetik: Igaz az ÚR,
kösziklám ő, akiben nincs álnokság!

93

Az ÚR örökké uralkodik

¹Uralkodik az ÚR!

Fenségbe öltözött, felöltözött az ÚR,
erőt övezett magára.

Szilárdan áll a világ, nem inog.

²Szilárdan áll trónod ősidők óta,
öröktől fogva vagy te.

³Zúgnak a folyamok, URam,

hangosan zúgnak a folyamok,
zúgva morajlanak a folyamok.

⁴A hatalmas vizek hangjánál,
a tenger fenséges morajlásánál
fenségesebb az ÚR a magasságban.

⁵Amit megmondasz, igen megbízható.
Templomodat szentség ékesíti,
ó, Uram, időtlen időkig!

94

Isten ítélete igazságot teremt

¹Uram, megtorlás Istene,
megtorlás Istene, jelenj meg ragyogva!

²Emelkedj fel, földnek bírója,
fizess meg a gőgösöknek tetteikért!

³Uram, meddig fognak a bűnösök,
meddig fognak a bűnösök vigadni?

⁴Hangoskodnak, kihívóan beszélnek,
kérdednek a gonosztevők.

⁵Tiporják, Uram, népedet,
nyomorgatják örökségedet.

⁶Gyilkolják az özvegyet és a jövevényt,
megölik az árvákat.

⁷Azt gondolják, nem látja az ÚR,
nem veszi észre Jákób Istene.

⁸Térjetelek észhez, ti ostobák a nép között!
Ti esztelenek, mikor jön meg az eszetek?

⁹Aki a fület alkotta, az ne hallana?
Aki a szemet formálta, az ne látna?

¹⁰Aki népeket fenyít meg, az ne büntetne?
Hiszen ő tanítja ismeretre az embert!

¹¹Az ÚR tudja, milyen hiábavalók
az ember gondolatai.

¹²Boldog az az ember,
akit te megfenyítesz, Uram,
és megtanítasz törvényedre,

¹³hogyan megóvd a rossz napoktól,
míg a bűnösöknek megássák a sírját.

¹⁴Nem taszítja el népét az ÚR,
nem hagyja el örökségét.

¹⁵Mert diadalra jut még a jog,
és azt követi minden tiszta szívű ember.

¹⁶Ki kel védelmemre a gonoszok ellen?
Ki áll mellém a gonosztevőkkel szemben?

¹⁷Ha az ÚR nem segített volna rajtam,
én már a csend honában laknék.

¹⁸Mikor azt gondoltam,

hogy roskad a lábam,
 szereteted, URam, támogattott engem.
¹⁹Ha megtelik szívem aggodalommal,
 vigasztalásod felüdíti lelkemet.

²⁰Vállalhatsz-e közösséget
 a romlottság ítélőszékével,
 mely a törvényesség látszatával
 nyomorúságot idéz elő?

²¹Az igaz embernek életére törnek,
 az ártatlan embert elítélik.

²²De nekem az ÚR a váram,
 Istenem az oltalmam és kösziklám.

²³Ellenük fordítja saját gázságukat,
 megsemmisíti őket
 saját gonoszságuk által,
 megsemmisíti őket Istenünk, az ÚR.

95

Buzdítás Isten dicséretére

¹Jöjjetek, örvendezzünk az ÚR előtt,
 ujjongjunk szabadító kösziklánk előtt!

²Menjünk eléje hálaadással,
 ujjongjunk előtte énekszóval!

³Mert nagy Isten az ÚR,
 nagy király minden isten fölött.

⁴Kezében vannak a föld mélységei,
 a hegyek ormai is az övéi.

⁵Övé a tenger, hiszen ő alkotta,
 a szárazföldet is az ő keze formálta.

⁶Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg,
 essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt!

⁷Mert ő a mi Istenünk,
 mi pedig legelőjének népe,
 kezében levő nyáj vagyunk.

Most, amikor halljátok szavát,

⁸ne keményítsétek meg szíveteket,
 mint Meribánál,

amikor Masszánál voltatok a pusztában,

⁹ahol megkísértettek engem őseitek,
 próbára tettek, bár látták tetteimet.

¹⁰Negyven évig bosszankodtam
 arra a nemzedékre
 és ezt mondtam:

Tévelygő szívű ez a nép,
 nem ismeri útjaimat.

¹¹Meg is esküdtem haragomban,
 hogy nem mehetnek be
 a nyugalom helyére!

96

Az ÚR az egész föld királya (Vö. 1Krón 16,23–33)

¹Énekeljétek új éneket az Úrnak,
énekelj az Úrnak, te egész föld!
²Énekeljétek az Úrnak, áldjátok nevét,
hirdessétek szabadítását minden nap!
³Beszélgétek el dicsőségét a nemzeteknek,
csodáit minden népnek!
⁴Mert nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérjék,
félelmetesebb minden más istennél.
⁵Hiszen a népek istenei csak bálványok,
az ÚR pedig az ég alkotója.
⁶Fenség és méltóság jár előtte,
erő és ékesség van szentélyében.

⁷Népek törzsei! Magasztaljátok az URat!
Magasztaljátok az ÚR dicsőségét és hatalmát!
⁸Magasztaljátok az ÚR dicső nevét,
ajándékot hozva jöjjetek udvaraiba!
⁹Boruljatok le az ÚR előtt
szent öltözetben,
reszkess tőle, te egész föld!
¹⁰Mondjátok el a népeknek,
hogyan uralkodik az ÚR!
Bizony, szilárdan áll a világ, nem inog.
Igazságosan ítéli a népeket.
¹¹Örüljön az ég, örvendezzen a föld,
zúgjon a tenger a benne levőkkel!
¹²Ujjongjon a mező,
és minden, ami rajta van!
Ujjongnak majd az erdő fái mind
¹³az ÚR előtt, amikor eljön,
mert eljön, hogy ítélkezzék a földön.
Igazságosan ítéli a világot,
pártatlanul a népeket.

97

Az ÚR ítélni fog

¹Uralkodik az ÚR! Vigadjon a föld,
örüljön a sok sziget!
²Felhő és sűrű köd van körülötte,
igazság és jog trónjának támasza.
³Tűz jár előtte,
és megemészti ellenségeit mindenütt.
⁴Villámai bevilágítják a földkerekséget,
látja ezt a föld, és megremeg.
⁵Viaszként olvadnak meg a hegyek
az ÚR előtt,
az egész föld Ura előtt.

⁶Az egek hirdetik igazságát,
minden nép látja dicsőségét.

⁷Megszégyenülnek a bálványimádók mind,
akik a bálványokkal dicsekszenek.
Az ÚR előtt borul le minden isten.

⁸Hallja ezt Sion, és örül,
Júda leányai vigadnak ítéleteiden,
ó, URam!

⁹Mert te vagy, URam,
a legfenségesebb az egész földön,
magasan fölötte vagy minden istennek.

¹⁰Ti, akik szeretitek az URat,
gyűlöljétek a gonoszságot!
Megőrzi ő híveinek életét,
kimentti őket a bűnösök kezéből.

¹¹Fényözön árad az igazra,
és öröm a tiszta szívűekre.

¹²Örüljétek, ti igazak, az ÚRnak,
magasztaljátok szent nevét!

98

Énekeljen az egész világ!

¹Zsoltár.

Énekeljétek az ÚRnak új éneket,
mert csodákat tett!
Szabadulást szerzett jobbjá,
az ő szent karja.

²Megmutatta szabadító erejét az ÚR,
a népek szeme előtt
nyilvánvalóvá tette igazságát.

³Hűséggel és szeretettel
gondolt Izráel házára,
és látták a földön mindenütt
Istenünk szabadítását.

⁴Ujjongjatok az ÚR előtt
az egész földön!

Örvendezve vigadjatok,
zsoltárt énekeljétek!

⁵Énekeljétek az ÚRnak hárfakísérettel,
hárfakísérettel zengő éneket!

⁶Harsonákkal és kürtzengéssel
ujjongjatok a király, az ÚR előtt!

⁷Zúgjon a tenger a benne levőkkel,
a földkerekség és a rajta lakók!

⁸Tapsoljanak a folyók,
a hegyek mind ujjongjanak

⁹az ÚR előtt, mert eljön,
 hogy ítélkezzék a földön.
 Igazságosan ítéli a világot,
 pártatlanul a népeket.

99

A szent Isten

¹URalkodik az ÚR,
 reszkessenek a népek!
 A kerúbokon trónol ő,
 remegjen a föld!
²Nagy az ÚR a Sionon,
 magasán fölötte van minden népnek.
³Magasztalják nagy és félelmetes nevét,
 mert szent ő!
⁴Hatalmas király vagy,
 szereted a jogosságot.
 Te állapítod meg, mi a helyes,
 te szolgáltatasz Jákóbnak
 jogot és igazságot.
⁵Magasztaljátok Istenünket, az URat,
 boruljatok le lába zsámolya előtt,
 mert szent ő!
⁶Mózes és Áron a papokkal együtt,
 Sámuel és akik nevét segítségül hívták,
 segítségül hívták az URat,
 és ő válaszolt nekik.
⁷Felhőoszlopból szólt hozzájuk,
 ők pedig megtartották intelmeit
 és a nekik adott rendelkezést.
⁸URunk, Istenünk, te válaszoltál nekik,
 megbocsátó Istenük voltál,
 bár megtoroltad tetteiket.
⁹Magasztaljátok Istenünket, az URat,
 és imádjátok őt szent hegyén,
 mert szent az ÚR, a mi Istenünk!

100

Adjunk hálát alkotónknak!

¹Hálaadó zsoltár.

Ujjongjatok az ÚR előtt
 az egész földön!
²Szolgáljatok az ÚRnak örömmel,
 vigadozva járuljatok színe elé!
³Tudjátok meg, hogy az ÚR az Isten!
 Ő alkotott minket, az övéi vagyunk:
 az ő népe és legelőjének nyája.
⁴Menjetek be kapuin hálaénekekkel,
 udvaraiba dicsérettel!

Adjatok hálát neki, áldjátok nevét!
⁵Mert jó az ÚR, örökké tart szeretete,
 és hűsége nemzedékről nemzedékre.

101

Az Isten akaratát követő király

¹Dávid zsoltára.

Szeretetedről, törvényedről énekelek,
 zsoltárt zengek neked, URam!

²Ügyelni akarok a tökéletes útra.

Mikor jössz hozzám?

Tökéletes szívvel akarok élni
 házamon belül.

³Nem vetem a tekintetemet
 haszontalan dolgokra.

Gyűlölöm a széthúzókat,
 semmi közöm hozzájuk!

⁴A csalárd szív távol áll tőlem,
 tudni sem akarok a gonoszságról.

⁵Aki titokban rágalmazza felebarátját,
 azt elnémítom.

A fennhéjázót és a kevély szívűt
 nem tűröm meg.

⁶Jól látom a hűségeseket az országban,
 ők velem maradhatnak.

Aki tökéletes úton jár,
 az szolgálhat engem.

⁷Nem maradhat házamban,
 aki álnokságot művel.

Aki hazugságot beszél,
 nem állhat meg szíнем előtt.

⁸Reggelenként elnémítok
 minden bűnös embert az országban.

Így irtok ki az ÚR városából
 minden gonosztevőt.

102

Imádság nyomorúság idején

¹Nincstelen ember imádsága, amikor elcsügged, és kiönti panaszát az ÚR előtt.

²Hallgasd meg, URam, imádságomat,
 jusson hozzád kiáltásom!

³Ne rejtse el előlem orcádat,
 ha szorult helyzetben vagyok!

Fordítsd felém füledet, ha kiáltok,
 siess, hallgass meg engem!

⁴Mert elmúlnak napjaim, mint a füst,
 izzanak csontjaim, mint a parázs.

⁵Szívem olyan, mint a levágott

és elszáradt fű,
még az evésről is elfelejtkezem.
⁶Hangos jajgatásom közben
húsom a csontomra száradt.
⁷A pusztai pelikánhoz hasonlítok,
olyan vagyok, mint bagoly a romok közt.
⁸Álmatlan vagyok és oly magányos,
mint madár a háztetőn.
⁹Mindennap gyaláznak ellenségeim,
csúfolóim átkoznak engem.
¹⁰Hamut eszem kenyér gyanánt,
és italomat könnyekkel keverem
¹¹háborgó haragod miatt,
mert fölemeltél, és eldobtál engem.
¹²Napjaim olyanok,
mint a megnyúlt árnyék,
én pedig elszáradok, mint a fű.

¹³De te, URam, örökre megmaradsz,
nemzedékről nemzedékre emlegetnek.
¹⁴Indulj irgalomra Sion iránt,
mert ideje, hogy megkegyelmezz neki,
itt van már az ideje!
¹⁵Még a köveiben is
gyönyörködnek szolgálid,
a porán is szánakoznak.
¹⁶Félik majd, URam, nevedet a népek,
és a föld királyai dicsőségedet,
¹⁷amikor felépíti Siont az ÚR,
és megjelenik dicsőségesen.
¹⁸Törődik a gyámoltalanok imádságával,
nem veti meg imádságukat.
¹⁹Meg kell ezt írni a jövő nemzedéknek,
hogy dicsérje az URat
az újjáteremtett nép.
²⁰Mert letekintett az ÚR
a szent magasságból,
lenézett a mennyből a földre,
²¹hogy meghallja a foglyok sóhajtását,
és megszabadítsa a halálraítélteket.
²²Hirdessék az ÚR nevét a Sionon,
és dicséretét Jeruzsálemben,
²³amikor összegyűlnek a népek és országok,
hogy az URat tiszteljék.
²⁴Erőm megtört az úton,
megrövidültek napjaim.
²⁵De ezt kérem: Istenem,
ne vedd el életemet annak delén,
te, kinek évei
nemzedékről nemzedékre tartanak!

²⁶Te vetettél hajdan alapot a földnek,
az ég a te kezéd alkotása.
²⁷Azok elpusztulnak, de te megmaradsz.
Mind megavulnak, mint a ruha,
váltod őket, mint az öltözetet.
Ők változnak,
²⁸de te ugyanaz maradsz,
éveidnek soha sincs vége.
²⁹Szolgáid fiai színed előtt lakhatnak,
utódaik is megmaradnak.

103

Ének Isten irgalmáról

¹Dávidé.

Áldjad, lelkem, az URat,
és egész bensőm az ő szent nevét!
²Áldjad, lelkem, az URat,
és ne feledd el, mennyi jót tett veled!
³Ő megbocsátja minden bűnödöt,
meggyógyítja minden betegségedet,
⁴megváltja életedet a sírtól,
szeretettel és irgalommal koronáz meg.
⁵Betölti javaival életedet,
megújul ifjúságod, mint a sasé.

⁶Minden elnyomottal igazságosan
és törvényesen bánik az ÚR.
⁷Megismertette útjait Mózes-szel,
cselekedeteit Izráel fiaival.
⁸Irgalmas és kegyelmes az ÚR,
türelme hosszú, szeretete nagy.
⁹Nem perel mindvégig,
nem tart haragja örökké.
¹⁰Nem vétkeink szerint bánik velünk,
nem bűneink szerint fizet nekünk.
¹¹Mert amilyen magasan van
az ég a föld fölött,
olyan nagy a szeretete
az istenfélők iránt.
¹²Amilyen messze van
napkelet napnyugattól,
olyan messzire veti el vétkeinket.
¹³Amilyen irgalmas az apa fiaihoz,
olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz.
¹⁴Hiszen tudja, hogyan formált,
emlékszik rá, hogy porból lettünk.

¹⁵Az ember napjai olyanok, mint a fű,
úgy virágozik, mint a mező virága.

¹⁶Ha végigsöpör rajta a szél, vége van,
még a helyét sem lehet felismerni.
¹⁷De az ÚR szeretete mindörökké
az istenfélőkkel van,
és igazsága még az unokáikkal is;
¹⁸azokkal, akik megtartják szövetségét,
és arra törekszenek, hogy teljesítsék rendelkezéseit.

¹⁹Az ÚR a mennyben állította fel trónját,
királyi hatalmával mindenben uralkodik.
²⁰Áldjátok az URat, angyalai,
ti hatalmas erejűek,
akik teljesítitek parancsát,
és hallgattok parancsszavára!
²¹Áldjátok az URat, ti seregei,
szolgái, akaratának végrehajtói!
²²Áldjátok az URat, ti teremtményei,
mindenütt, ahol uralkodik!
Áldjad, lelkem, az URat!

104

A teremtő és megtartó Isten

¹Áldjad, lelkem, az URat!
Uram, Istenem, igen nagy vagy,
fenségbe és méltóságba öltöztél,
²világosságot vettél magadra,
mint egy köpenyt.
Ő az, aki sátorként feszítette ki az eget,
³palotáját a vizek fölé építette,
a felhőket tette kocsijává,
szelek szárnyán jár.
⁴A szeleket tette követeivé,
a lángoló tüzet szolgájává.
⁵Szilárd alapokra helyezte a földet,
hogy soha meg ne inogjon.
⁶Mély vizekkel borítottad be,
mint valami öltözettel,
a hegyeken is állt a víz.
⁷Dorgálásodra lefutottak,
mennydörgő szavadra elszéledtek.
⁸A hegyek fölemelkedtek,
a völgyek lesüllyedtek
oda, ahol helyet készítettél nekik.
⁹Határt szabtal nekik, nem léphetik át,
nem önthetik el újból a földet.

¹⁰Te fakasztasz forrásokat a völgyekben,
hogy folydogáljanak a hegyek között.
¹¹Megitatnak minden mezei vadat,
a vadszamarak csillapíthatják szomjukat.

¹²Fölöttük laknak az égi madarak,
 sűrű lombok között énekelnek.
¹³Megöntözöd onnan fentről a hegyeket,
 alkotásaid gyümölcsével jól tartod a földet.
¹⁴Füvet sarjasztasz az állatoknak,
 növényeket a földművelő embernek,
 hogy kenyeret termeljen a földből,
¹⁵és bort, ami felvidíti az ember szívét,
 és ragyogóbbá teszi arcát az olajnál,
 a kenyér pedig erősíti az ember szívét.
¹⁶Jóllaknak az ÚR fái is,
 a Libánon cédrusai,
 melyeket ő ültetett,
¹⁷ahol fészket raknak a madarak,
 és a ciprusfákon gólya lakik.
¹⁸A magas hegyeken a zergék,
 a sziklákön a mormoták
 találnak búvóhelyet.

¹⁹Te alkottad a holdat,
 hogy jelezze az ünnepeket,
 és a napot, amely ismeri pályáját.
²⁰Ha sötétséget támasztasz, éjszaka lesz,
 amikor nyüzsög az erdő
 mindenféle vadja,
²¹az oroszlánok zsákmányért ordítanak,
 Istentől követelve eledelt.
²²Ha felragyog a nap, visszahúzódnak,
 és tanyáikon heverésznek.
²³Az ember munkába indul,
 és dolgozik egészen estig.
²⁴Milyen nagy alkotásaidnak száma, URam!
 Valamennyit bölcsen alkottad,
 tele van a föld teremtményeiddel.
²⁵Ott van a nagy és széles tenger!
 Számptalan lény nyüzsög benne:
 kisebb és nagyobb állatok.
²⁶Ott járnak a hajók,
 és a Leviatán, amelyet azért formáltál,
 hogy játszadozzál vele.
²⁷Mindezek arra várnak,
 hogy idejében adj nekik eledelt.
²⁸Ha adsz nekik, szedegetnek,
 ha bőkezű vagy, jóllaknak javaiddal.
²⁹Ha elrejtöd orcádat, megrémülnek,
 ha elveszed lelküket, kimúlnak,
 és ismét porrá lesznek.
³⁰Ha kiárasztod lelkedet,
 új teremtmények keletkeznek,
 és megújítod a termőföldröket.

³¹Dicsőség legyen az Úrnak örökké!

Örüljön alkotásainak az ÚR!

³²Tekintetétől reszket a föld,
érintésétől füstölögnek a hegyek.

³³Éneklek az Úrnak, amíg élek,
zsoltárt zengek Istenemnek,
amíg csak leszek.

³⁴Legyen kedves előtte fohászkodásom!

Én örvendezem az ÚR előtt.

³⁵Vesszenek ki a földről a vétkesek,
ne legyenek többé bűnösök!
Áldjad, én lelkem, az URat!
Dicsérjétek az URat!

105

Ének Izráel történetéről (1–15 v. vö. 1Krón 16,8–22)

¹Adjatok hálát az Úrnak,
hívjátok segítségül nevét,
hirdessétek tetteit a népek közt!

²Énekeljétek, zengjétek zsoltárt neki,
emlegessétek minden csodáját!

³Dicsőítsétek szent nevét,
szívből örüljenek,
akik keresik az URat!

⁴Folyamodjatok az ÚRhoz, az ő hatalmához,
keressétek orcáját szüntelen!

⁵Emlékezzetek csodatetteire,
amelyeket véghezvitt,
csodáira és döntéseire,

⁶ti, Ábrahám utódai, kik szolgálai vagytok,
Jákóbnak fiai, kiket kiválasztott!

⁷Ő, az ÚR, a mi Istenünk,
az egész földnek szólnak döntései.

⁸Örökké emlékezik szövetségére,
ezer nemzedéken át is az adott szavára,

⁹amit Ábrahámmal kötött,
ahogy Izsáknak megesküdött.

¹⁰Jákób elé tárta, elrendelte,
Izráelnek örök szövetségül:

¹¹Neked adom – mondta –
Kánaán földjét kiosztott örökségül!

¹²Akkor még alig néhányan voltak,
kevesen éltek ott mint jövevények.

¹³Nemzettől nemzetig vándoroltak,
egyik országból a másik néphez.

¹⁴De senkinek sem engedte elnyomni őket,
sőt királyokat is megintett miattuk:

¹⁵Ne nyúljatok fölkenjtjeimhez,
prófétáimat se bántsátok!

¹⁶Azután éhínséget idézett elő a földön,
 eltörte a kenyér botját mindenütt.
¹⁷De elküldött előttük egy embert,
 a rabszolgának eladott Józsefet.
¹⁸Lábát bilincsbe szorították,
 őt magát vasra verték,
¹⁹míg jóslata be nem teljesedett,
 és az ÚR szava igazolta őt.
²⁰Üzent érte a király,
 és szabadon engedte,
 a népek uralkodója kiengedte őt.
²¹Úrrá tette palotájában,
 egész vagyonának kormányzójává,
²²hogy a vezetőket tetszése szerint oktassa,
 a véneket bölcsességre tanítsa.
²³Így került Izráel Egyiptomba,
 jövevényként Jákób Hám országában élt.
²⁴Igen szaporává tette népét az ÚR,
 erősebbé ellenségeinél,
²⁵akiknek szívét megváltoztatta,
 hogy gyűlöljék népét,
 és bánjanak álnokul szolgálival.
²⁶Elküldte szolgáját, Mózeset
 és Áront, akit kiválasztott.
²⁷Ezek csodálatos dolgokat
 vittek véghez köztük,
 csodákat Hám országában.
²⁸Sötétséget küldött, és sötét lett,
 mégis ellenálltak szavának.
²⁹Vizeiket vérré változtatta,
 és elpusztította halaikat.
³⁰Békák hemzsegték földjükön,
 még a király szobáiban is.
³¹Szavára bögölyök jöttek,
 meg szúnyogok egész területükre.
³²Eső helyett jégesőt adott nekik,
 földjükre lángoló tüzet.
³³Elverte szőlőjüket és fügefájukat,
 összetörte határukban a fákat.
³⁴Szavára sáskák jöttek
 és számtalan szöcske.
³⁵Felfaltak országukban minden füvet,
 felfalták földjük termését.
³⁶Végül megölt országukban
 minden elsőszülöttet,
 férfierejük első termését.
³⁷Őket pedig kihozta,
 megrakva ezüsttel, arannyal,
 és törzseikben nem akadt botladozó.

³⁸Örültek kivonulásuknak
az egyiptomiak,
mert rettegés szállta meg őket miattuk.

³⁹Felhőt terített rájuk oltalmul,
és tűzzel világított éjjel.

⁴⁰Kérésükre fürjeket hozott,
és mennyei kenyérrel tartotta jól őket.

⁴¹Megnyitotta a kősziklát,
és ömlött a víz,
folyó áradt a szomszéd földön.

⁴²Mert emlékezett szent ígéretére,
melyet szolgálójának, Ábrahámnak tett,

⁴³és kihozta népét örvendezve,
választottait vigadozva.

⁴⁴Pogányok országát adta nekik,
nemzetek munkájának gyümölcsét örökölték,

⁴⁵hogy megtartsák rendelkezéseit,
és megfogadják tanításait.

Dicsérjétek az URat!

106

Izráel bűnei a pusztában

¹Dicsérjétek az URat!

Adjatok hálát az Úrnak, mert jó,
mert örökké tart szeretete!

²Ki tudná elmondani,
milyen hatalmas az ÚR,
ki beszélhetné el minden dicső tettét?

³Boldogok, akik megtartják a törvényt,
akiknek tettei mindenkor igazak.

⁴Gondolj rám, URam,
amikor megkegyelmezel népednek,
gondoskodj rólam,
amikor megszabadítod!

⁵Hadd láthassam választottaid jólétét,
örülhessek néped örömeinek,
és dicsőíthesselek örökségeddel együtt!

⁶Vétkeztünk őseinkkel együtt,
bűnt, gonoszságot követtünk el.

⁷Őseink Egyiptomban
nem értették meg csodáidat,
nem gondoltak nagy szeretetedre,
hanem engedetlenek voltak a tengernél,
a Vörös-tengernél.

⁸De az ÚR megszabadította őket nevéért,
hogy megismertesse hatalmát.

⁹Megdorgálta a Vörös-tengert,
és az kiszáradt,

átvezette őket a mély vizen,
akár a pusztában.

¹⁰Megszabadította őket
gyűlölőik kezéből,
megváltotta az ellenség kezéből.

¹¹Üldözőiket víz borította el,
egy sem maradt meg közülük.

¹²Akkor hittek ígéreteiben,
és dicséretet énekeltek.

¹³De csakhamar megfélemedtek tetteiről,
nem bíztak tervében.

¹⁴Sóvárgás fogta el őket a pusztában,
próbára tették Istent a sivatagban.

¹⁵Teljesítette ugyan kérésüket,
de csömört támasztott bennük.

¹⁶Féltékenyek lettek a táborban Mózesre,
és Áronra, az ÚR szent emberére.

¹⁷Megnyílt a föld, és elnyelte Dátánt,
eltemette Abírám csoportját.

¹⁸Tűz gyulladt ki csoportjukban,
láng pusztította el a bűnösöket.

¹⁹Borjút készítettek a Hóreb-hegynél,
leborultak a bálványoszobor előtt.

²⁰Fölcserélték dicsőséges Istenüket
növényevő bika képmásával.

²¹Megfélemedtek szabadító Istenükről,
aki hatalmas dolgokat
vitt véghez Egyiptomban,

²²csodákat Hám földjén,
félelmetes dolgokat a Vörös-tengernél.

²³Elhatározta, hogy elpusztítja őket,
de választotta, Mózes,
közbelépett nála,
és elfordította pusztító haragját.

²⁴Megvetették a kívánatos földet,
nem hittek ígéretének,

²⁵hanem zúgolódtak sátraikban,
nem hallgattak az ÚR szavára.

²⁶Ezért rájuk emelte kezét,
és elhullottak a pusztában,

²⁷utódaikat a pogányok közé juttatta,
és szétszórta országaikba.

²⁸Azután odaszegődtek Baal-Peórhoz,
és holt bálványoknak szóló
áldozatokból ettek.

²⁹Ingerelték tetteikkel az URat,
ezért csapás szakadt rájuk.

³⁰De előállt Fineás,

végrehajtotta az ítéletet,

és megszűnt a csapás.

³¹Igaz tettek számít ez neki

nemzedékről nemzedékre mindörökké.

³²Meribá vizeinél is haragra ingerelték,

Mózes is rosszul járt miattuk,

³³mert elkésérítették lelkét,

és meggondolatlanul beszélt.

³⁴Nem pusztították ki a népeket sem,

pedig meghagyta nekik az ÚR.

³⁵Sőt összekeveredtek a pogányokkal,

és eltanulták tetteiket.

³⁶Bálványaikat tisztelték,

amelyek csapdába ejtették őket.

³⁷Feláldozták fiaikat

és leányaikat a szellemeknek.

³⁸Ártatlan vért ontottak,

fiaik és leányaik vérét,

akiket a kánaáni bálványoknak áldoztak,

vérontással gyalázták meg az országot.

³⁹Beszennyezték magukat cselekedeteikkel,
erkölcstelen tetteikkel.

⁴⁰Ezért haragra gerjedt népe ellen az ÚR,
és megutálta örökségét.

⁴¹Pogányok kezébe adta őket,

gyűlölők uralkodtak rajtuk.

⁴²Sanyargatták őket ellenségeik,

és meg kellett alázkodniuk előttük.

⁴³Sokszor megmentette őket,

de ők önfejűen engedetlenek maradtak,

és mélyre süllyedtek bűneik miatt.

⁴⁴Mégis rájuk tekintett nyomorúságukban,
meghallgatta esedezésüket.

⁴⁵Visszaemlékezett a velük kötött szövetségre,
nagy szeretettel megkönyörült rajtuk.

⁴⁶Irgalmasságra indította mindazokat,
akik fogságba vitték őket.

⁴⁷Segíts meg minket, URunk, Istenünk,

és gyűjts össze a népek közül,

hogy hálát adhassunk szent nevednek,

és dicsőítve magasztalhassunk téged!

⁴⁸Áldott az ÚR, Izrael Istene

öröktől fogva mindörökké!

Az egész nép mondja:

Ámen! Dicsérjétek az URat!

ÖTÖDIK KÖNYV

107

Hálaadó ének nagy ünnepen

¹Adjatok hálát az Úrnak, mert jó,
mert örökké tart szeretete!

²Így szóljanak az ÚR megváltottai,
akiket megváltott az ellenség kezéből,

³és összegyűjtött a különböző országokból;
keletről, nyugatról, északról és délről.

⁴Vannak, akik bolyongtak a pusztában,
úttalan utakon,
nem találtak lakott várost.

⁵Éheztek is, szomjaztak is,
elcsüggedt a lelkük.

⁶De az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban,
és kimentette őket szorult helyzetükből.

⁷A helyes útra vezette őket,
hogy lakott városba jussanak.

⁸Adjanak most hálát az Úrnak szeretetéért,
az emberekkel tett csodáiért,

⁹mert megitatta a szomjazókat,
és jól tartotta az éhezőket.

¹⁰Vannak, akik sötétségben ültek,
a halál árnyékában,

nyomorultan vasra verve,

¹¹mert engedetlenek voltak
Isten parancsával szemben,
megvetették a Felséges döntését.

¹²Ezért szenvedéssel törte meg szívüket,
elbuktak, nem volt segítőjük.

¹³De az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban,
és megszabadította őket
szorult helyzetükből.

¹⁴Kihozta őket a sötétségből,
a halál árnyékából,
köteleiket pedig letépte.

¹⁵Adjanak most hálát az Úrnak szeretetéért,
az emberekkel tett csodáiért,

¹⁶mert betörte az érckapukat,
és leverte a vaszarakat.

¹⁷Vannak ostobák,
akiknek szenvedniük kellett
vétkes életük és bűneik miatt.

¹⁸Minden ételtől undorodtak,
már a halál kapuihoz jutottak.

¹⁹De az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban,
és megszabadította őket

szorult helyzetükből.

²⁰Elküldte igéjét, meggyógyította,
és a sír mélyéről kimentette őket.

²¹Adjanak most hálát az Úrnak szeretetéért,
az emberekkel tett csodáiért,

²²mutassanak be hálaáldozatot,

beszéljék el ujjongva tetteit!

²³Vannak, akik hajókon

a tengerre szálltak,

munkájukat a nagy vizeken végezték.

²⁴Ezek látták az ÚR tetteit,

csodáit a mélységes tengeren.

²⁵Szavára forgószelel támadt,

fölemelték őket a hullámok.

²⁶Égig emelkedtek,

majd a mélybe zuhantak,

kétségbeestek a veszedelemben.

²⁷Imbolyogtak, tántorogtak,

mint a részegek,

bölcsességük egészen odalett.

²⁸De az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban,

és kiszabadította őket

szorult helyzetükből.

²⁹Lecsendesítette a forgószelet,

elcsitultak a hullámok.

³⁰Örültek, amikor azok elsimultak,

és a kívánt kikötőbe vezette őket.

³¹Adjanak most hálát az Úrnak szeretetéért,

és az emberekkel tett csodáiért!

³²Magasztalják őt a nép gyülekezetében,

és dicsérik a vének gyűlésében!

³³A folyókat pusztává tette,

a forrásokat sivataggá,

³⁴a gyümölcsstermő földet szikessé

a rajta lakók gonoszsága miatt.

³⁵A pusztában bővizű tavat árasztott,

a szomjú földön forrásokat.

³⁶Éhezőket telepített oda,

akik várost alapítottak lakóhelyül.

³⁷Mezőket vetettek be,

és szőlőket ültettek,

amelyek termést és gyümölcsöt hoztak.

³⁸Megáldotta őket,

és nagyon elszaporodtak,

állatokban sem láttak hiányt.

³⁹De azután megfogyatkoztak, és görnyedeztek

az elnyomás, a baj és gond miatt,

⁴⁰amikor gyalázatot zúdított az előkelőkre,

és úttalan pusztaságban kellett bolyonganiuk.

⁴¹De a szegényeket oltalmazza
a nyomorúságban,
nemzetségüket megszorítja,
mint egy nyájat.

⁴²Látják a becsületesek, és örülnek,
az álnokok pedig befogják szájukat.

⁴³Aki bölcs, jegyezze meg ezeket,
és értse meg az ÚR kegyelmes tetteit!

108

Reggeli ének háborús időben (Vö. Zsolt 57,8–12 és 60,7–14)

¹Dávid zsoltáréneke.

²Kész a szívem arra, Istenem,
hogy énekeljek és zengedezzek lelkesen!

³Ébredj, lant és hárfá,
hadd ébresszem a hajnalt!

⁴Magasztallak, URam, a népek közt,
zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt.

⁵Mert szereteted az égig ér,
hűséged a magas fellegekig.

⁶Magasztaljanak a mennyben, Istenem,
dicsőítsenek az egész földön!

⁷Segítsen jobbod, és hallgass meg minket,
hogy megmenekülhessenek kedveltjeid!

⁸Isten így szólt szentélyében:
Örömmel adom örökségül Sikemet,
és kiosztom a Szukkót-völgyet.

⁹Enyém Gileád, enyém Manassé,
Efraim sisak a fejemen,
Júda a kormánypálcám,

¹⁰Móáb pedig a mosdómedencém;
Edómra teszem sarumat,
Filiszteán diadalmaskodom.

¹¹Ki visz el az erős városba,
ki vezet engem Edómba?

¹²Csak te, Istenünk,
noha elvetettél minket,
te, Istenünk, bár nem jársz seregeinkkel!

¹³Adj nekünk mégis segítséget
az ellenség ellen,
mert az emberi segítség mit sem ér!

¹⁴Isten segítségével
hatalmas dolgokat viszünk véghez,
ellenségeinket ő tapossa el!

109

Panasz rosszakarók miatt

¹A karmesternek: Dávid zsoltára.

Dicsérlek téged, Istenem,
ne maradj néma!

²Mert bűnösök és alattomosok
tátották fel szájukat ellenem,
hazug nyelvvel beszélnek velem.

³Gyűlölködő szavakkal vettek körül,
ok nélkül harcolnak ellenem.

⁴Szeretetemre vádaskodással felelnek,
de én imádkozom.

⁵Rosszal fizetnek nekem a jóért,
gyűlölettel a szeretetért.

⁶Állíts szembe vele egy bűnös embert,
és vádló álljon jobbjára felől!

⁷A törvénykezésből bűnösként kerüljön ki,
még az imádsága is váljék vétékké!

⁸Kevés ideig éljen,
tiszttségét más kapja meg!

⁹Fiai maradjanak árván,
felesége pedig özvegyen!

¹⁰Szüntelenül bolyongjanak
és kéregessenek fiai,
a romok között keresgéljenek!

¹¹Foglalja le mindenét a hitelező,
idegenek fosszák meg szerzeményétől!

¹²Senki se maradjon hűségese hozzá,
senki se könyörüljön árváin!

¹³Irtsák ki az utódait,
már a következő nemzedék
feledje el nevüket!

¹⁴Még ősei bűnére is emlékezzék az ÚR,
anyjának vétkeit se felejtse el!

¹⁵Legyenek ezek mindig az ÚR előtt,
emléküket pedig irtsa ki a földről!

¹⁶Mivel nem volt gondja arra,
hogy másokkal szeretettel bánjon,
hanem az elesett és szegény embert,
a megtört szívűt halálba kergette.

¹⁷Szerette az átkot: érje is utol!
Nem telt kedve az áldásban:
maradjon is távol tőle!

¹⁸Magára vette az átkot, mint a ruhát:
hatoljon bele, mint a víz,
csontjaiba, mint az olaj!

¹⁹Az legyen ruhája, amely befedi,
és öve, melyet állandóan visel!

²⁰Ezzel büntesse meg vádlóimat az ÚR,
akik rosszat mondanak rólam!

²¹De te, URam, Uram,
tégy jót velem nevedért!
Jóságos szeretetteddel ments meg engem!

²²Mert én elesett és szegény vagyok,
a szívem is sajog bennem.

²³Mint megnyúlt árnyéknak,
úgy kell elmennem,
elsöpörnek, mint a sáskát.

²⁴Térdem rogyadozik a koplalás miatt,
testem lefogyott, sovány.

²⁵Gyalázatos lettem az emberek előtt,
néznek rám, és fejüket csóválják.

²⁶Segíts meg, URam, Istenem!
Szabadíts meg kegyelmesen!

²⁷Hadd tudják meg,
hogyan ez a te kezed műve,
hogyan te tetted ezt, URam!

²⁸Ha ők átkoznak is, te megáldasz,
ha rám támadnak, megszégyenülnek,
szolgád pedig örülni fog.

²⁹Vádlóimat borítsa gyalázat,
lepje el őket a szégyen,
mint egy köpeny!

³⁰Hangos szóval magasztalom az URat,
és dicsérem őt a sokaság előtt,

³¹mert pártját fogja a szegénynek,
megszabadítja a halálos ítélettől.

110

A Messiás pap és király

¹Dávid zsoltára.

Így szól az ÚR az én uramhoz:
Úlj a jobb kezem felől,
míg ellenségeidet
lábad zsámolyává nem teszem!

²Hatalmad pálcáját kinyújtja
az ÚR a Sionról:

Uralkodj ellenségeid között!

³Néped önként követ szent öltözetben,
ha sereget gyűjtesz.

Mint hajnal méhéből jött harmat,
olyan a te ifjúságod.

⁴Megesküdött az ÚR, nem bánja meg:

Pap vagy te örökké,
Melkisédek módján.

⁵Az ÚR van jobboldon:
királyokat zúz össze haragja napján.

⁶Ítéletet tart a népek fölött,
mindenfelé holttestek lesznek,
összezúzza sok ország fejét.

⁷A patakból iszik útközben,
azért emeli föl a fejét.

111

Nagyok az ÚR tettei

¹Dicsérjétek az URat!
Hálát adok az ÚRnak teljes szívből
a becsületes emberek
körében és közösségében.

²Nagyok az ÚR tettei,
kikutathatják, akiknek csak kedvük telik benne.

³Munkája fenséges és ékes,
igazsága örökre megmarad.

⁴Emlékezetessé tette csodáit,
kegyelmes és irgalmas az ÚR.

⁵Eledelt adott az istenfélőknek,
örökké emlékezik szövetségére.

⁶Hatalmas tetteit kijelentette népének,
nekik adta a pogányok birtokát.

⁷Kezének munkái igazak és jogosak,
rendelkezései maradandóak,

⁸rendíthetetlenek mindörökké,
igazán és helyesen vannak megalkotva.

⁹Gondoskodott népe megváltásáról,
örökre elrendelte szövetségét,
szent és félelmetes az ő neve.

¹⁰A bölcsesség kezdete az ÚR félelme.
A józan eszűek mind eszerint élnek.
Az ő dicsérete örökre megmarad.

112

Az istenfélelem jutalma

¹Dicsérjétek az URat!
Boldog ember az,
aki az URat féli,
sok örömet talál parancsolataiban.

²Utódja hős lesz a földön,
a becsületesek nemzedéke áldott lesz.

³Vagyon és gazdagság lesz házában,
igazsága örökre megmarad.

⁴Világosság ragyog a sötétben is a becsületesekre
attól, aki kegyelmes, irgalmas és igaz.

⁵A jó ember könyörületes, és kölcsönt ad,
ügyeit törvényesen intézi.

⁶Nem is fog meginogni sohasem,
örökre emlékezetes lesz az igaz.

⁷Nem fél a rossz hírtől,
erős a szíve, bízik az Úrban.

⁸Rendületlen a szíve, nem fél,
végül megvetéssel néz ellenségeire.

⁹Bőven adakozik a szegényeknek,
igazsága örökre megmarad,
hatalma dicsőségesen emelkedik.

¹⁰Látja ezt a bűnös, és bosszankodik,
fogát csikorgatja, és emészti magát.
A bűnösök kívánsága semmibe vész.

113

Az Úr fensége és kegyelme

¹Dicsérjétek az URat!

Úrnak szolgálai, dicsérjétek,
dicsérjétek az Úr nevét!

²Legyen áldott az Úr neve
most és mindörökké!

³Napkelettől napnyugatig
dicsérjétek az Úr nevét!

⁴Magasan fölötte van az Úr minden népnek,
dicsősége fölötte van az egeknek.

⁵Ki hasonlítható Istenünkhöz, az Úrhoz,
aki a magasban lakik,

⁶és a mélybe néz,
az égre is, a földre is?

⁷Fölemeli a porból a nincstelent,
és kiemeli a szemétből a szegényt.

⁸Az előkelők közé ülteti,
népe előkelői közé.

⁹Megengedi, hogy a meddő
úgy lakják a házban,
mint fiaknak boldog édesanyja.

Dicsérjétek az URat!

114

A pusztai vándorlás csodái

¹Amikor Izráel kivonult Egyiptomból,
Jákób háza népe

az idegen nyelvű nép közül,

²Júda lett az Úr szent népe,
Izráel a birodalma.

³Látta a tenger, és elfutott,
a Jordán pedig meghátrált.

⁴A hegyek ugrándoztak, mint a kosok,
a halmok, mint a bárányok.

⁵Mi lelt téged, tenger, hogy elfutottál,
és téged, Jordán, hogy meghátráltál?

⁶Hegyek, mit ugrándoztok, mint a kosok,
és ti halmok, mint a bárányok?

⁷Reszkess, te föld, az Úrtól,
Jákób Istenétől,

⁸aki a sziklát bővizű tóvá változtatta,
a kovakövet forrássá!

115

Istené a dicsőség, nem a bálványoké

¹Ne nekünk, URam, ne nekünk,
hanem a te nevednek szerezz dicsőséget
szeretetedért és hűségédért!

²Miért mondanák a pogányok:
Hol van az ő Istenük?

³A mi Istenünk a mennyben van,
megalkotott mindent, amit akart!

⁴A bálványok ezüstből
és aranyból vannak,
emberi kéz csinálmányai.

⁵Van szájuk, de nem beszélnek,
van szemük, de nem látnak.

⁶Van fülük, de nem hallanak,
van orruk, de nem szagolnak.

⁷Van kezük, de nem tapintanak,
van lábuk, de nem járnak,
nem jön ki hang a torkukon.

⁸Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik,
és mindazok, akik bennük bíznak.

⁹Izráel, az ÚRban bízzál!
Segítséged és pajzsod ő.

¹⁰Áron háza, az ÚRban bízzál!
Segítséged és pajzsod ő.

¹¹Akik féltetek az URat,
az ÚRban bízzatok!
Segítségetek és pajzsotok ő.

¹²Gondol ránk az ÚR, meg fog áldani.
Megáldja Izráel házát,
megáldja Áron házát.

¹³Megáldja azokat, akik félik az URat,
a kicsinyeket a nagyokkal együtt.

¹⁴Szaporítson meg titeket az ÚR,
titeket és fiaitokat!

¹⁵Áldjon meg titeket az ÚR,
aki az eget és a földet alkotta!

¹⁶Az egek az ÚR egei,
de a földet az embereknek adta.

¹⁷Nem a halottak dicsérik az URat,
nem azok, akik a csend honába tértek,
¹⁸hanem mi, mi áldjuk az URat
most és mindörökké.
Dicsérjétek az URat!

116

Hálaadás és fogadalom

¹Szeretem az URat,
mert meghallgatja
könyörgésem szavát.
²Felém fordította fülét,
ezért őt hívom segítségül, amíg csak élek.
³Körülfontak a halál kötelei,
a sírtól való rettegés fogott el engem,
nyomorúságban és bánatban van részem.
⁴De az ÚR nevét hívom segítségül:
Ó, URam, mentsd meg életemet!

⁵Kegyelmes és igazságos az ÚR,
irgalmas a mi Istenünk.
⁶Megőrzi az ÚR az együgyűeket,
elesett vagyok, de ő megsegít.
⁷Légy újból nyugodt, lelkem,
mert jól bánt veled az ÚR!
⁸Megmentettél engem a haláltól,
szememet a könnyhullatástól,
lábamat az elbukástól,
⁹az ÚR színe előtt járhatok
az élők földjén.
¹⁰Hittem, ha így szólok is:
Igen elesett vagyok!
¹¹Kétségbeesésemben mondtam:
Minden ember hazug!

¹²Mit fizessenek az ÚRnak
a sok jóért, amit velem tett?
¹³A szabadulásért fölemelem a poharat,
és az ÚR nevét hirdetem.
¹⁴Teljesítem az ÚRnak tett fogadalmaimat,
egész népe jelenlétében.
¹⁵Drágának tekinti az ÚR
híveinek halálát.
¹⁶Ó, URam, én a te szolgád vagyok,
szolgád vagyok, szolgálóleányod fia:
levetted rólam a bilincset.
¹⁷Hálaáldozatot mutatok be neked,
és az ÚR nevét hirdetem.
¹⁸Teljesítem az ÚRnak tett fogadalmaimat
egész népe jelenlétében,

¹⁹az ÚR házának udvaraiban,
tebened, Jeruzsálem!
Dicsérjétek az URat!

117

Dicsérje az URat minden nép

¹Dicsérjétek az URat mind, ti népek,
dicsőítsétek mind, ti nemzetek!

²Mert nagy az ő szeretete irántunk,
az ÚR hűsége örökké tart.
Dicsérjétek az URat!

118

Hálaadás a templomban

¹Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó,
mert örökké tart szeretete!

²Mondja hát Izráel,
hogy örökké tart szeretete!

³Mondja hát Áron háza,
hogy örökké tart szeretete!

⁴Mondják hát, akik félik az URat,
hogy örökké tart szeretete!

⁵Nyomorúságomban az URat hívtam segítségül.

Az ÚR meghallgatott,
tágas térre vitt engem.

⁶Velem van az ÚR, nem félek,
ember mit árthat nekem?

⁷Velem van az ÚR, segít engem,
és én megvetéssel nézek gyűlölőimre.

⁸Jobb az ÚRnál keresni oltalmat,
mint emberben bízni.

⁹Jobb az ÚRnál keresni oltalmat,
mint előkelő emberekben bízni.

¹⁰Sok nép vett körül engem,
de az ÚR nevében szembeszállok velük!

¹¹Körülvettek, be is kerítettek,
de az ÚR nevében szembeszállok velük!

¹²Körülvettek, mint a méhek,
de elhamvadnak, mint az égő bozót.
Az ÚR nevében szembeszállok velük!

¹³Durván eltaszítottak, hogy elessem,
de az ÚR megsegített engem.

¹⁴Eröm és énekem az ÚR,
megszabadított engem.

¹⁵Ujjongás és győzelem hangja
zeng az igazak sátraiban:
az ÚR jobbja hatalmasan munkálkodik!

¹⁶Fölemelte jobbját az ÚR,
az ÚR jobbja hatalmasan munkálkodik!

¹⁷Nem halok meg, hanem élek,
és hirdetem az ÚR tetteit!
¹⁸Keményen megfeddett engem az ÚR,
de nem adott át a halálnak.

Bevonulás a templomba

¹⁹Nyissátok ki előttem az igazság kapuit!
Bemegyek, és hálát adok az Úrnak!
²⁰Ez az ÚR kapuja:
igazak mehetnek be rajta.
²¹Hálát adok neked, hogy meghallgattál,
és megszabadítottál.
²²Az a kő, amelyet az építők megvetettek,
az lett a sarokkő.
²³Az Úrtól lett ez,
csodálatos a mi szemünkben.
²⁴Ez az a nap, amelyet az ÚR elrendelt,
vigadozzunk és örüljünk ezen!
²⁵Ó, URam, segíts meg!
Ó, URam, adj szerencsét!
²⁶Áldott, aki az ÚR nevében jön!
Megáldunk titeket az ÚR házából.
²⁷Az ÚR az Isten,
ő adott nekünk világosságot.
Kötelekkel kössétek
az ünnepi áldozatot
az oltár szarvaihoz!

²⁸Istenem vagy, hálát adok neked,
Istenem, magasztallak téged!
²⁹Adjatok hálát az Úrnak, mert jó,
mert örökké tart szeretete!

119

A törvény magasztalása

¹Boldogok, akiknek az útja tökéletes,
akik az ÚR törvénye szerint élnek.
²Boldogok, akik megfogadják intelmeit,
teljes szívvel keresik őt,
³nem követtek el álnokságot,
hanem az ő útjain jártak.
⁴Te megparancsoltad, hogy utasításaidat
pontosan megtartsák.
⁵Bárcsak állhatatosan járhatnék utadon,
megtartván rendelkezéseidet!
⁶Akkor nem vallanék szégyent,
ha figyelnék minden parancsolatodra.
⁷Tiszta szívből adok hálát neked,
tanulva igazságos döntéseidet.

⁸Megtartom rendelkezéseidet,
ne hagyj el engem soha!

⁹Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú?

Úgy, hogy megtartja igédet.

¹⁰Teljes szívből kereslek téged,
ne engedd, hogy eltérjek parancsolataidtól!

¹¹Szívembe zártam beszédedet,
hogy ne vétkezzem ellened.

¹²Áldott vagy te, Uram!
Taníts meg rendelkezéseidre!

¹³Ajkam fölsorolja
szád minden döntését.

¹⁴Minden gazdagságnál nagyobb öröm,
ha intelmeid szerint élhetek.

¹⁵Utasításaidon elmélkedem,
és figyelek ösvényeidre.

¹⁶Gyönyörködöm rendelkezéseidben,
igédrről nem feledkezem meg.

¹⁷Bánj jól szolgálóddal, hogy élhessek,
és én megtartom igédet.

¹⁸Nyisd föl szememet, hogy megláthassam,
milyen csodálatos a te törvényed.

¹⁹Jövevény vagyok a földön,
ne rejtse el előlem parancsolataidat!

²⁰Örlődik lelkem, mert vágyódik
döntéseid után mindenkor.

²¹Megdorgálsz az átkozott kevélyeket,
akik eltérnek parancsolataidtól.

²²Fordítsd el rólam
a gyalázatot és a megvetést,
hiszen megfogadtam intelmeid.

²³Ha a fejedelmek összeülnek,
és rólam tárgyalnak,
szolgád akkor is
rendelkezéseidről elmélkedik.

²⁴Csak a te intelmeidben gyönyörködöm,
azok az én tanácsadóim.

²⁵Életem a porhoz tapad:
eleveníts meg igéddel!

²⁶Ha dolgaimat elbeszélem, te meghallgatsz.
Taníts meg rendelkezéseidre!

²⁷Értesd meg velem utasításaid célját,
hogy elmélkedjem csodáidon!

²⁸Nem tudok aludni a bánat miatt,
erősíts meg engem igéddel!

²⁹Tarts engem távol a hazugok útjától,
és ajándékozz meg kegyelmesen törvényeddel!

³⁰Az igaz utat választottam,
döntéseidet magam előtt tartom.

³¹Ragaszkodom intelmeidhez,
Uram, ne engedj megszegyenülnöm!

³²Parancsolataid útján járok,
mert bizakodó szívet adsz nekem.

³³Taníts, Uram, rendelkezéseid céljára,
hogy megfogadjam azokat mindvégig!

³⁴Tégy értelmessé, hogy megfogadjam törvényedet,
és megtartsam teljes szívvel.

³⁵Vezess parancsolataid útján,
mert abban gyönyörködöm.

³⁶Add, hogy szívem intelmeidre hajoljon,
ne a haszonlesésre!

³⁷Fordítsd el tekintetemet,
hogy ne nézzek hiábavalóságra,
a te utadon éltessem engem!

³⁸Teljesítsd be szolgálódon ígéretedet,
amelyet az istenfélőknek adtál!

³⁹Fordítsd el tőlem a gyalázatot,
amelytől borzadok,
mert jók a te döntéseid!

⁴⁰Eleveníts meg igazságoddal,
mert vágyódom utasításaidra.

⁴¹Teljesedjék be rajtam kegyelmed, Uram,
és megígért szabadításod,

⁴²hogy választ tudjak adni gyalázóimnak,
hiszen ígédben bízom.

⁴³Ne vedd ki számból teljesen
az igazság beszédét,
mert a te döntésedre várok.

⁴⁴Meg akarom tartani törvényedet
állandóan, mindörökké.

⁴⁵Tágas téren járok,
ha a te utasításodat keresem.

⁴⁶Királyoknak is elmondom intelmeidet,
és nem vallok szégyent.

⁴⁷Gyönyörködöm parancsolataidban,
mert szeretem őket.

⁴⁸Elfogadom parancsolataidat,
mert szeretem őket,
és elmélkedem rendelkezéseiden.

⁴⁹Emlékezz szolgálódnak tett ígéretedre,
amelyhez nekem reménységet adtál.

⁵⁰Ez a vigasztalásom nyomorúságomban,
mert beszéded megelevenít engem.

⁵¹Bármennyire csúfolnak is a kevélyek,

mégsem hajlok el törvényedtől.

⁵²Ha ősrégi döntéseidre gondolok,
megvigasztalódom, URam!

⁵³Elragad az indulat a bűnösök miatt,
akik elhagyták törvényedet.

⁵⁴Rendelkezéseid olyanok nekem,
mint az énekek,
azon a helyen, ahol jövevény vagyok.

⁵⁵URam, éjjel is gondolok nevedre,
megtartom törvényedet.

⁵⁶Ez jutott nekem,
mert megfogadtam utasításaidat.

⁵⁷URam, én örökségem! Ígérem,
hogy megtartom igéidet.

⁵⁸Teljes szívből esedezem előtted:
légy kegyelmes hozzám ígéreted szerint!

⁵⁹Utaimat megfontolom,
lépteimet intelmeidhez igazítom.

⁶⁰Sietek, nem tévovázom,
megtartom parancsolataidat.

⁶¹Ha bűnösök kötelei fonnak is körül,
nem feledkezem meg törvényedről.

⁶²Éjfélkor fölkelek,
hogy hálát adjak neked
igazságos döntéseidért.

⁶³Barátja vagyok mindazoknak,
akik istenfélők,
és megtartják utasításaidat.

⁶⁴URam, kegyelmed betölti a földet.
Taníts engem rendelkezéseidre!

⁶⁵Jót tettél szolgáladdal
ígéreted szerint, URam!

⁶⁶Taníts engem helyes értelemre és ismeretre,
mert hittel fogadtam parancsolataidat.

⁶⁷Mielőtt nyomorúság ért, tévelyegtem,
de most megtartom beszédedet.

⁶⁸Jó vagy te, és jót teszel,
taníts engem rendelkezéseidre!

⁶⁹Hazugságot koholtak ellenem a kevélyek,
de én megfogadom utasításaidat tiszta szívből.

⁷⁰Kövé a szívük, érzéketlen,
én pedig törvényedben gyönyörködöm.

⁷¹Jó nekem, hogy nyomorúság ért,
hogyan megtanuljam rendelkezéseidet.

⁷²Jobb nekem a te törvényed,
mint ezernyi arany és ezüst.

⁷³Kezed alkotott és megerősített,
tégy értelmessé, hogy megtanuljam parancsolataidat!

⁷⁴Látnak engem, és örülnek az istenfélők,
mert igédben reménykedem.

⁷⁵Tudom, Uram, hogy igazak döntéseid,
igazad volt, hogy megaláztál.

⁷⁶Vigasztaljon meg engem szereteted,
ahogyan megígérted szolgáltnak.

⁷⁷Teljesedjék be rajtam irgalmad, hogy éljek,
mert törvényedben gyönyörködöm.

⁷⁸Szégyenüljenek meg a kevélyek,
mert galádul bántak velem,
én pedig utasításaidon elmélkedem.

⁷⁹Forduljanak hozzám az istenfélők,
akik ismerik intelmeidet.

⁸⁰Bár lenne szívem tökéletes
rendelkezéseid szerint,
hogyan ne valljak szégyent!

⁸¹Szabadításod után sóvárog lelkem,
igédben reménykedem.

⁸²Sóvárogva tekintek ígéretedre:

Mikor vigasztalsz meg engem?

⁸³Bár olyan vagyok, mint a füstre tett tömlő,
nem feledkezem meg rendelkezéseidről.

⁸⁴Hány napja van még szolgáltnak?

Mikor tartasz ítéletet üldözőimen?

⁸⁵Vermeket ástak nekem a kevélyek,
akik nem törvényed szerint élnek.

⁸⁶Minden parancsolatod igaz.

Galádul üldöznek, segíts meg!

⁸⁷Csaknem kiirtottak a földről,
mert nem hanyagoltam el utasításaidat.

⁸⁸Tartsd meg életemet kegyelmesen,
én pedig megtartom intelmeidet.

⁸⁹Uram, igéd örökké megmarad,
szilárdan, akár az ég.

⁹⁰Nemzedékről nemzedékre
megmarad igazságod.

Megszilárdítottad a földet, ezért áll rendíthetetlenül.

⁹¹Döntéseid szerint áll ma is,
mert téged szolgál a mindenség.

⁹²Ha nem törvényed gyönyörködtetne,
elpusztulnék nyomorúságomban.

⁹³Sohasem felejttem el utasításaidat,
mert azokkal éltetsz engem.

⁹⁴Tied vagyok! Szabadíts meg,
hiszen utasításaidat kutatom.

⁹⁵Arra várnak a bűnösök,

hogy elpusztíthassanak,
 de én intelmeidre figyelek.
⁹⁶Látom, hogy vége lesz
 mindennek, ami megvan,
 de a te parancsolatod végtelen.

⁹⁷Mennyire szeretem törvényedet!

Egész nap azon elmélkedem.

⁹⁸Bölcsebbé tesz ellenségeimnél parancsolatod,
 és enyém marad az örökké.

⁹⁹Minden tanítómnál okosabb lettem,
 mert intelmeiden elmélkedem.

¹⁰⁰Értelmesebb vagyok a véneknél,
 mert megfogadtam utasításaidat.

¹⁰¹Nem lépek lábammal
 semmilyen rossz útra,
 hogy megtarthassam ígédet.

¹⁰²Döntéseidtől nem tértem el,
 mert te tanítottál azokra.

¹⁰³Milyen édesek ínyemnek ígéreteid!
 Édesebbek, mint számnak a méz.

¹⁰⁴Utasításaid értelmessé tettek,
 ezért gyűlölök minden hamis ösvényt.

¹⁰⁵Lábam előtt mécses a te ígéd,
 ösvényem világossága.

¹⁰⁶Esküszöm és fogadom,
 hogy megtartom igazságos döntéseidet.

¹⁰⁷Nagy nyomorúságba jutottam,
 tartsd meg életemet ígéreted szerint, URam!

¹⁰⁸Önként vállalt fogadalmaimat
 fogadd kegyesen, URam,

és taníts engem döntéseidre!

¹⁰⁹Életem folyton veszélyben van,
 törvényedről mégsem feledkezem meg.

¹¹⁰Csapdát készítettek nekem a bűnösök,
 utasításaidtól mégsem tértem el.

¹¹¹Intelmeidet kaptam örökségül örökre,
 azok örvendeztetik szívemet.

¹¹²Szívből törekszem
 rendelkezéseid teljesítésére,
 ennek örök jutalma van.

¹¹³Gyűlölöm a kétszínűséget,
 de szeretem törvényedet.

¹¹⁴Rejtekhelyem és pajzsom vagy,
 ígédben reménykedem.

¹¹⁵Távozzatok tőlem, ti gonosztevők!

Én megfogadom, Istenem, parancsolataidat.

¹¹⁶Támogass engem ígéreted szerint, hogy éljek,

és ne szégyenítsd meg reménységemet!

¹¹⁷Erősíts engem, hogy megszabaduljak,
és mindig törődni fogok rendelkezéseiddel.

¹¹⁸Elveted mindazokat,
akik eltérnek rendelkezéseidtől,
mert ármánykodásuk galád.

¹¹⁹Salaknak tartod a föld minden bűnösét,
ezért szeretem intelmeidet.

¹²⁰Megborzadt a testem,
mert rettegek tőled,
félek ítéleteidről.

¹²¹Azt tettem, ami törvényes és igaz,
ne szolgáltatass ki azoknak, akik sanyargatnak engem!

¹²²Vállalj kezességet szolgálóért,
hogy a kevélyek

ne hatalmaskodjanak rajtam!

¹²³Szemem epedve várja segítségedet
és megígért igazságodat.

¹²⁴Bánj kegyelmesen szolgálóddal,
taníts engem rendelkezéseidre!

¹²⁵Szolgáló vagyok, adj értelmet,
hogy megismerjem intelmeidet!

¹²⁶Itt az ideje, hogy cselekedj, URam,
mert megszegették törvényedet!

¹²⁷Én pedig szeretem parancsolataidat,
jobban az aranynál, a színaranynál is.

¹²⁸Ezért mindenben
helyeslem utasításaidat,
és gyűlölök minden hamis ösvényt.

¹²⁹Csodálatosak intelmeid,
azért megfogadja azokat lelkem.

¹³⁰Igéd kijelentése világosságot gyújt,
értelmessé teszi az együgyűeket.

¹³¹Kinyitom számat és csak sóhajtozom,
úgy vágyódom parancsolataid után.

¹³²Fordulj felém, és könyörülj rajtam,
ahogyan szoktál azokon,
akik szeretik nevedet.

¹³³Szilárdítsd meg lépteimet ígéreteddel,
hogy ne uralkodjék rajtam
semmiféle gabszág.

¹³⁴Szabadíts meg a hatalmaskodó emberektől,
hogy megtarthassam utasításaidat.

¹³⁵Ragyogó arccal nézz szolgálóra,
és taníts engem rendelkezéseidre!

¹³⁶Könny patakzik szememből azok miatt,
akik nem tartják meg törvényedet.

¹³⁷Igaz vagy, Uram,
és helyesek döntéseid.
¹³⁸Elrendelt intelmeid igazak,
és igen megbízhatók.
¹³⁹Belső indulat sorvaszt engem,
mert ellenfeleim megfeledkeztek igédről.
¹⁴⁰Nagyon tiszta a te beszéded,
szolgád szereti azt.
¹⁴¹Bár kicsiny és megvetett vagyok,
utasításaidat mégsem felejttem el.
¹⁴²Igazságod örökké igaz,
és törvényed maradandó.
¹⁴³Ínség és nyomorúság ért engem,
parancsolataid mégis gyönyörködtetnek.
¹⁴⁴Intelmeid örökké igazak,
tégy értelmessé, hogy éljek!

¹⁴⁵Teljes szívből kiáltok hozzád:
Hallgass meg, Uram!
És én megfogadom rendelkezéseidet.
¹⁴⁶Hozzád kiáltok: Szabadíts meg!
És én megtartom intelmeidet.
¹⁴⁷Ébren vagyok virradatkor,
és fohászkodom,
igédben reménykedem.
¹⁴⁸Ébren van szemem
az éjszakai örváltáskor is,
és elmélkedem ígéreteiden.
¹⁴⁹Hallgasd meg szavamat kegyelmesen!
Uram, döntéseiddel éltess engem!
¹⁵⁰Közel vannak hozzám,
akik galádul üldöznek,
törvényedtől viszont eltávolodtak.
¹⁵¹De te is közel vagy, Uram,
és minden parancsolatod maradandó.
¹⁵²Régóta ismerem intelmeidet,
örök időkre megszabtad azokat.

¹⁵³Lásd meg nyomorúságomat,
és szabadíts meg,
mert nem felejtettem el törvényedet.
¹⁵⁴Pereld peremet, és válts meg,
ígéreted szerint tartsd meg életemet!
¹⁵⁵Távol van a bűnösöktől a segítség,
mert nem törődnek rendelkezéseiddel.
¹⁵⁶Nagy a te irgalmad, Uram,
döntéseiddel éltess engem!
¹⁵⁷Sokan vannak üldözőim és ellenségeim,
intelmeidtől mégsem fordultam el.
¹⁵⁸Láttam a hűtlenekeket, és megundorodtam,

mert nem tartották meg beszédedet.

¹⁵⁹Lásd, mennyire szeretem utasításaidat!

URam, tartsd meg életemet kegyelmesen!

¹⁶⁰Igéd tartalma maradandó,

és minden igaz döntésed örökre szól.

¹⁶¹Fejedelmek üldöznek ok nélkül,
de szívemet csak igéd rettentheti meg.

¹⁶²Úgy örülök beszédednek,

mint aki nagy zsákmányra talál.

¹⁶³A hazugságot gyűlölöm, utálom,

törvényedet azonban szeretem.

¹⁶⁴Naponta hétszer dicsérlek téged

igazságos döntéseidért.

¹⁶⁵Nagy békességük van azoknak,

akik szeretik törvényedet;

nem botlanak meg azok.

¹⁶⁶Segítségemben reménykedem, URam,

és teljesítem parancsolataidat.

¹⁶⁷Megtartja lelkem intelmeidet,

mert nagyon szeretem azokat.

¹⁶⁸Megtartom utasításaidat és intelmeidet,

hiszen minden utamat ismered.

¹⁶⁹URam, hadd szálljon hozzád esedezésem,
tégy értelmessé igéddel!

¹⁷⁰Jusson színed elé könyörgésem,

ígéreted szerint ments meg engem!

¹⁷¹Áradjon ajkamról a dicséret,

mert megtanítasz rendelkezéseidre.

¹⁷²Válaszoljon beszédedre nyelvem,

mert minden parancsolatod igaz.

¹⁷³Kezed legyen segítségemre,

mert utasításaidat választottam.

¹⁷⁴Szabadításodra vágyom, URam,

törvényedben gyönyörködöm.

¹⁷⁵Tartsd meg életemet,

hogy dicsérhesselek,

és döntéseiddel segíts engem!

¹⁷⁶Bolyongok, mint az eltévedt juh.

Keresd meg szolgálodat,

hiszen nem feledkeztem meg parancsolataidról.

120

Imádság idegen földön

¹Zarándokének.

Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltok,
és ő meghallgat engem.

²URam, ments meg engem

a hazug ajkaktól
és a csalárd nyelvtől!
³Mit érdemelsz, mit fogsz majd kapni,
te csalárd nyelv?
⁴A hős hegyes nyilait
rekettye paraszával!

⁵Jaj nekem, mert Mesekben
kell tartózkodnom,
Kédár sátrai közt kell laknom!
⁶Régóta lakom már együtt
a békesség gyűlölőivel.
⁷Én békét akarok, de amint megszólalok,
ők mindjárt harcra készek.

121

Izráel védelmezője

¹Zarándokének.

Tekintetem a hegyekre emelem:
Honnan jön segítségem?
²Segítségem az Úrtól jön,
aki az eget és a földet alkotta.
³Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék,
nem szunnyad az, aki védelmez téged.
⁴Bizony nem szunnyad, nem alszik
az, aki védelmezi Izráelt!
⁵Az ÚR védelmez téged,
az ÚR a te oltalmad jobb kezéd felől.
⁶Nem árt neked nappal a nap,
sem éjjel a hold.
⁷Az ÚR megőriz téged minden bajtól,
megőrzi életedet.
⁸Megőriz az ÚR jártodban-keltesben,
most és mindenkor.

122

Zarándokok áldáskívánása

¹Zarándokének. Dávidé.

Örülök, ha ezt mondják nekem:
Az ÚR házába megyünk!
²Lábunk megáll kapuidban, Jeruzsálem.
³Jeruzsálem, te szépen épített város,
részeid jól illenek egymáshoz!
⁴Oda járnak a törzsek, az ÚR törzsei.
Izráelnek szóló rendelkezés az,
hogy ott magasztalják az ÚR nevét.
⁵Mert ott állnak a bírói székek,
Dávid házának székei.

⁶Kívánjatok békét Jeruzsálemnek!
 Legyenek boldogok, akik téged szeretnek!
⁷Legyen békesség falaidon belül,
 legyen boldogság palotáidban!
⁸Testvéreimért és barátaimért
 mondom: Békesség neked!
⁹Istenünknek, az Úrnak a házáért is
 jót kívánok neked!

123

Kigúnyolt nép imádsága

¹Zarándokének.

Hozzád emelem tekintetemet,
 aki a mennyben laksz!
²Ahogy a szolgák uruk kezére néznek,
 vagy a szolgálóleány úrnője kezére,
 úgy nézünk mi Istenünkre, az Úrra,
 míg meg nem köszörsz rajtunk.
³Köszörsz, Uram, köszörsz rajtunk,
 mert torkig vagyunk a gyalázzal!
⁴Torkig vagyunk már
 az elbizakodottak gúnyolódásával,
 a gögösök gyalázkodásával.

124

Hálaadás szabadításért

¹Zarándokének. Dávidé.

Ha nem lett volna velünk az ÚR
 – vallja meg ezt Izráel! –,
²ha nem lett volna velünk az ÚR,
 amikor ránk támadtak az emberek,
³akkor elevenen nyeltek volna el bennünket,
 úgy fellángolt haragjuk ellenünk.
⁴Akkor elsodortak volna a vizek,
 átsapott volna rajtunk az áradat.
⁵Átsapott volna rajtunk
 a tajtékzó vizek.

⁶Áldott az ÚR, aki nem adott oda minket
 martalékkul fogaiknak!
⁷Lelkünk megmenekült, mint a madár
 a madarász töréből.
 A tör összetört, és mi megmenekültünk.
⁸A mi segítségünk az ÚR nevében van,
 aki az eget és a földet alkotta.

125

Az ÚR megtartja a benne bízókat

¹Zarándokének.

Akik az ÚRban bíznak,
olyanok, mint a Sion hegye,
amely nem inog, hanem örökre megáll.
²Jeruzsálemet hegyek fogják körül,
népét pedig az ÚR karolja át
most és mindörökké.

³Mert nem maradhat a bűnösök uralma
az igazak örökségén,
nehogy az igazak is
álnokságra vetemedjenek.

⁴Tégy jót, URam, a jókkal,
az igaz szívűekkel!

⁵A görbe útra térőket pedig
juttassa az ÚR a gonosztevők sorsára!
Békesség legyen Izráelben!

126

Az ÚR nagy tetteinek dicsérete

¹Zarándokének.

Mikor jóra fordította Sion sorsát az ÚR,
olyanok voltunk, mint az álmodók.

²Akkor megtelt a szánk nevetéssel,
és örömkialtás volt nyelvünkön.

Ezt mondták akkor a népek:

Hatalmas dolgot tett ezekkel az ÚR!

³Hatalmas dolgot tett velünk az ÚR,
ezért örvendezünk.

⁴Fordítsd jóra sorsunkat, URam,
a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan!

⁵Akik könnyezve vetettek,
ujjongva fognak majd aratni.

⁶Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi,
ujjongva érkezik, mikor kéréit hozza.

127

Emberé a munka, Istené az áldás

¹Zarándokének. Salamoné.

Ha az ÚR nem építi a házat,
hiába fáradoznak az építők.

Ha az ÚR nem őrzi a várost,
hiába óvják azt az örök.

²Hiába keltek korán,

és feküsztek későn:
fáradtsággal szerzett kenyeret esztek.
De akit az ÚR szeret,
annak álmában is ad eleget.

³Bizony, az ÚR ajándéka a gyermek,
az anyaméh gyümölcse jutalom.

⁴Mint a hős kezében a nyilak,
olyanok a serdülő ifjak.

⁵Boldog az az ember, aki ilyenekkel
tölti meg a tegzét:
nem szégyenül meg, ha ellenségeivel
van szóváltása a kapuban.

128

Az istenfélők házában áldás van

¹Zarándokének.

Boldog mindenki,
aki az URat féli,
és az ő útjain jár.

²Kezed munkája után élsz,
boldog vagy, és jól megy sorod.

³Feleséged olyan házad belsejében,
mint a termő szőlőtő;
gyermekeid olyanok asztalod körül,
mint az olajfacsemeték.

⁴Ilyen áldásban részesül az az ember,
aki féli az URat.

⁵Áldjon meg téged a Sionról az ÚR,
hogy láthasd Jeruzsálem jólétét
egész életeden át,

⁶és megláthasd unokáidat is!
Békesség legyen Izráelben!

129

Sion ellenségei megszégyenülnek

¹Zarándokének.

Sokat gyötörtek ifjúságom óta
– vallja meg ezt Izráel! –,

²sokat gyötörtek ifjúságom óta,
mégsem bírtak velem.

³Hátamon szántók szántottak,
hosszú barázdákat hasítottak.

⁴De igazságos az ÚR:
elvágtá a bűnösök kötelét.

⁵Megszégyenülnek, meghátrálnak majd
Sion gyűlölői mind.

⁶Olyanok lesznek, mint háztetőn a fű,

amely elszárad, mielőtt kitépnék.

⁷Nem szedi marokra az arató,
sem ölébe a kéveköto.

⁸Nem mondják az arra járók:

Legyen rajtatok az ÚR áldása,
áldunk benneteket az ÚR nevében!

130

Kiáltás a mélységből

¹Zarándokének.

A mélységből kiáltok hozzád, URam!

²URam, halld meg szavamat,
füled legyen figyelmes
könyörgő szavamra!

³Ha a bűnöket számon tartod, URam,
URam, ki marad meg akkor?

⁴De nálad van a bocsánat,
ezért félnek téged.

⁵Várom az URat, várja a lelkem,
és bízom ígéretében.

⁶Lelkem várja az URat,
jobban, mint az örök a reggelt,
mint az örök a reggelt.

⁷Bízzál, Izráel, az ÚRban,
mert az ÚRnál van a kegyelem,
és gazdag ő, meg tud váltani.

⁸Meg is váltja Izráelt minden bűnéből.

131

Alázatos ember éneke

¹Zarándokének. Dávidé.

URam, nem fuvalkodik fel a szívem,
nem kevély a tekintetem.

Nem törekszem arra, ami túl nagy
és elérhetetlen nekem.

²Inkább csitítottam,
csendesítettem lelkemet,
mint anya a gyermekét.

Mint a gyermek, olyan most a lelkem.

³Bízzál, Izráel, az ÚRban
most és mindörökké!

132

Imádság Dávidért és a Sionért

¹Zarándokének.

Emlékezz, URam, Dávidra,
minden viszontagságára!

²Mert esküt tett az Úrnak,
fogadalmat Jákób erős Istenének:

³Nem megyek be addig házamba,
nem fekszem le fekvőhelyemre,

⁴szememet nem hagyom aludni,
szempilláimat nyugodni,

⁵míg nem találok helyet az Úrnak,
lakóhelyet Jákób erős Istenének!

⁶Hallottuk, hogy a láda Efrátában van,
és rátaláltunk Jaar mezőin.

⁷Menjünk el lakóhelyére,
boruljunk le lába zsámolyánál!

⁸Indulj el, URam, nyugalmad helyére,
te és hatalmad ládája!

⁹Papjaidat vedd körül igazságoddal,
híveid pedig hadd ujjongjanak!

¹⁰A te szolgáért, Dávidért
ne fordulj el felkent királyodtól!

¹¹Megesküdött az ÚR Dávidnak
igazán, nem másítja azt meg:
Véredből való utódot
ültetek trónodra.

¹²Ha fiaid megtartják
szövetségemet és intelmeimet,
amelyekre tanítottam őket,
akkor még az ő fiaik is
trónodon ülnek mindvégig.

¹³Mert a Siont választotta ki az ÚR,
azt kívánta lakóhelyéül:

¹⁴Ez lesz lakóhelyem örökre,
itt fogok lakni, mert így kívánom!

¹⁵Gazdagon megáldom eledelét,
szegényeit jól tartom kenyérrel,

¹⁶papjait körülveszem szabadításommal,
hívei vígan ujjonganak.

¹⁷Ott növelem meg Dávid hatalmát,
gondom lesz felkentem mécsesére.

¹⁸Ellenségeire szégyent borítok,
őrajta azonban ragyogni fog koronája.

133*A testvéri szeretet áldása*¹Zarándokének. Dávidé.

Ó, mily szép és mily gyönyörűséges,
ha a testvérek egyetértésben élnek!

²Olyan ez, mint mikor a drága olaj
a fejről lecsordul a szakállra,
Áron szakállára, amely leér
köntöse gallérjára.

³Olyan, mint a Hermón harmatja,
amely leszáll a Sion hegyére.
Csak oda küld az ÚR áldást
és életet mindenkor.

134*A zarándokok búcsúéneke*¹Zarándokének.

Áldjátok az URat mindnyájan
ti, akik az ÚR szolgái vagytok,
akik az ÚR házában álltok éjjelente!

²Emeljétek föl kezeteiket a szentély felé,
és áldjátok az URat!

³Áldjon meg téged a Sionról az ÚR,
aki az eget és a földet alkotta!

135*Az ÚR mindenható*¹Dicsérjétek az URat!

Dicsérjétek az ÚR nevét,
dicsérjétek az URat,
akik szolgái vagytok,

²akik ott álltok az ÚR házában,
Istenünk házának udvaraiban!

³Dicsérjétek az URat,

mert jó az ÚR,
zengjétek nevét,

mert az gyönyörűséges!

⁴Mert magának választotta

Jákóbot az ÚR,
tulajdonává tette Izráelt.

⁵Tudom én, hogy milyen nagy az ÚR,
nagyobb a mi Urunk minden istennél.

⁶Amit csak akar az ÚR,
megteszi az égen és a földön
és a mélységes tengerekben.

⁷Felhöket hoz fel a föld széléről,
villámokat szór, ha esik az eső,
szelet bocsát ki kamráiból.

⁸Lesújtott Egyiptom elsőszülötteire,
emberre, állatra egyaránt.

⁹Jeleket és csodákat
vitt véghez Egyiptomban
a fáraón és összes szolgáján.

¹⁰Sok népet vert meg,
hatalmas királyokat ölt meg:

¹¹Színhón emóri királyt,
Ógot, Básán királyát
és Kánaán összes királyát.

¹²Országukat örökségül adta,
örökségül népének, Izráelnek.

¹³Uram, neved örökkévaló,
Uram, téged fognak emlegetni
nemzedékről nemzedékre.

¹⁴Mert igazságot szolgáltat
népének az ÚR,
és megkönyörül szolgálóin.

¹⁵A pogányok bálványai
ezüsből és aranyból vannak,
emberi kéz csinálmányai.

¹⁶Van szájuk, de nem beszélnek,
van szemük, de nem látnak,

¹⁷van fülük, de nem hallanak,
lehelet sincs szájukban.

¹⁸Hozzájuk hasonlók lesznek készítőik,
és mindazok, akik bennük bíznak.

¹⁹Izráel háza, áldjad az URat!

Áron háza, áldjad az URat!

²⁰Lévi háza, áldjad az URat!

Akik csak félték az URat,
áldjátok az URat!

²¹Áldott az ÚR a Sionon,
aki Jeruzsálemben lakik.

Dicsérjétek az URat!

136

Hálaadó ének

¹Adjatok hálát az Úrnak, mert jó,
mert örökké tart szeretete!

²Adjatok hálát az istenek Istenének,
mert örökké tart szeretete!

³Adjatok hálát az urak Urának,
mert örökké tart szeretete!

⁴Nagy csodákat művel egymaga,
mert örökké tart szeretete.

⁵Bölcsen alkotta meg az eget,

mert örökké tart szeretete.

⁶A földet a víz fölé terítette,

mert örökké tart szeretete.

⁷Megalkotta a nagy égitesteket,

mert örökké tart szeretete,

⁸a napot, hogy uralkodjék nappal,

mert örökké tart szeretete,

⁹a holdat és a csillagokat,

hogy uralkodjanak éjjel,

mert örökké tart szeretete.

¹⁰Lesújtott Egyiptom elsőszülötteire,

mert örökké tart szeretete.

¹¹Kihozta onnan Izráelt,

mert örökké tart szeretete,

¹²erős kézzel és kinyújtott karral,

mert örökké tart szeretete.

¹³Kettéhasította a Vörös-tengert,

mert örökké tart szeretete,

¹⁴átvezette rajta Izráelt,

mert örökké tart szeretete.

¹⁵De a fáraót és seregét

a Vörös-tengerbe szorította,

mert örökké tart szeretete.

¹⁶Vezette népét a pusztában,

mert örökké tart szeretete.

¹⁷Nagy királyokat vert meg,

mert örökké tart szeretete,

¹⁸dicső királyokat ölt meg,

mert örökké tart szeretete:

¹⁹Szihón emóri királyt,

mert örökké tart szeretete,

²⁰és Ógot, Básán királyát,

mert örökké tart szeretete.

²¹Odaadta országukat örökségül,

mert örökké tart szeretete,

²²örökségül szolgájának, Izráelnek,

mert örökké tart szeretete.

²³Gondolt ránk megaláztatásunkban,

mert örökké tart szeretete.

²⁴Megszabadított ellenségeinktől,

mert örökké tart szeretete.

²⁵Ő ad eledelt minden élőlénynek,

mert örökké tart szeretete.

²⁶Adjatok hálát a menny Istenének,

mert örökké tart szeretete!

137

A babiloni foglyok panasza

¹Amikor Babilon folyói mellett laktunk,
sírtunk, ha a Sionra gondoltunk.

²A fűzfákra akasztottuk ott hárfáinkat.

³Mert akik elhurcoltak minket,
énekszót követeltek tőlünk,
és akik sanyargattak, örömeinket:
Énekeljetez nekünk a Sion-énekekből!

⁴Hogyan énekelhetnénk
éneket az Úrról
idegen földön?

⁵Ha megfeledekzem rólad, Jeruzsálem,
bénuljon meg a jobb kezem!

⁶Nyelvem ragadjon az ínyemhez,
ha nem emlékezem rád,
ha nem Jeruzsálemet tartom
legfőbb örömömnek!

⁷Emlékezz, URam, az edómiakra,
akik ezt mondták Jeruzsálem napján:
Romboljátok le, romboljátok le,
egészen az alapjáig!

⁸Babilon pusztulásra méltó népe!
Boldog lesz, aki megfizet neked
azért, amit velünk elkövettél.

⁹Boldog lesz, aki megragadja,
és a sziklához csapja csecsemőidet!

138

Hálaadás Isten hűségesez szeretetéért

¹Dávidé.

Magasztallak, URam, teljes szívemből,
istenekkel szemben is
csak rólad énekelek!

²Leborulok szent templomodban,
és magasztalom nevedet
hűségesez szeretetedért,
mert mindennél magasztosabbá tetted
nevedet és beszédedet.

³Amikor kiáltottam,
meghallgattál engem,
bátorítottál, lelkembe erőt öntöttél.

⁴Téged magasztal, URam,
a föld minden királya,
amikor meghallják szád mondásait.

⁵Énekelni fognak az ÚR útjairól,
mert nagy az ÚR dicsősége.

⁶Bár fenséges az ÚR,
meglátja a megalázottat,
és messziről megismeri a fennhéjázót.

⁷Ha szorult helyzetben vagyok is,
megtartod életemet.
Haragos ellenségeim ellen
kinyújtod kezedet,
jobbod megsegít engem.

⁸Az ÚR javamra dönti el ügyemet.
URam, örökké tart szereteted,
ne hagyj cserben most sem kezéd alkotásait!

139

Isten mindenütt jelen van

¹A karmesternek: Dávid zsoltára.

URam, te megvizsgálasz,
és ismeresz engem.

²Tudod, ha leülök vagy ha felállok,
messziről is észreveszed szándékomat.

³Szemmel tartod járásomat és pihenésemet,
gondod van minden utamra.

⁴Még nyelvemen sincs a szó,
te már pontosan tudod, URam.

⁵Minden oldalról körülfojtál,
kezedet rajtam tartod.

⁶Csodálatos nekem ez a tudás,
igen magas, nem tudom felfogni.

⁷Hova menjek lelked elől?

Orcád elől hova fussak?

⁸Ha a mennybe szállnék, ott vagy,
ha a holtak hazájában feküdnék le,
te ott is jelen vagy.

⁹Ha a hajnal szárnyaira kelnék,
és a tenger túlsó végén laknék,

¹⁰kezéd ott is elérne,
jobbod megragadna engem.

¹¹Ha azt gondolnám,
hogymeg elnyel a sötétség,
és éjszakává lesz körülöttem a világosság:

¹²a sötétség nem lenne elég sötét neked,
az éjszaka világos lenne, mint a nappal,
a sötétség pedig olyan, mint a világosság.

¹³Te alkottad veséimet,
te formáltál anyám méhében.

¹⁴Magasztallak téged,
mert félelmetes vagy és csodálatos;

csodálatosak alkotásaid,
és lelkem jól tudja ezt.

¹⁵Csontjaim nem voltak rejtve előtted,
amikor titkon formálódtam,
mintha a föld mélyén képződtem volna.

¹⁶Alaktalan testemet már látták szemeid;
könyvedben minden meg volt írva,
a napok is, amelyeket nekem szántál,
bár még egy sem volt meg belőlük.

¹⁷Mily drágák nekem szándékaid, Istenem,
mily hatalmas azoknak száma!

¹⁸Számolgom, de több a homokszemeknél,
s a végén is csak nálad vagyok.

¹⁹Bár megölnéd, Istenem, a bűnöst,
és távoznának tőlem a vérontó emberek!

²⁰Akik csalárdul beszélnek rólad,
ellenségeid, hazugul mondják ki nevedet.

²¹Ne gyűlöljem-e gyűlölőidet, URam?
Ne utáljam-e támadóidat?

²²Határtalan gyűlölettel gyűlölöm őket,
hiszen nekem is ellenségeimmé lettek.

²³Vizsgálj meg, Istenem,
ismerd meg szívemet!
Próbálj meg,

és ismerd meg gondolataimat!

²⁴Nézd meg, nem járok-e téves úton,
és vezess az örökkévalóság útján!

140

Segítségkérés a rágalmozókkal szemben

¹A karmesternek: Dávid zsoltára.

²Ments meg, URam,
a gonosz emberektől,
oltalmazz meg az erőszakos emberektől,

³akik rosszat terveznek szívükben,
minden nap háborúságot szítanak!

⁴Nyelvük éles, mint a kígyóé,
viperaméreg van ajkukon. (Szela.)

⁵Órizz meg, URam,
a bűnösök hatalmától,
oltalmazz meg az erőszakos emberektől,
akik jártomban el akarnak gáncsolni!

⁶Tört vetettek nekem a gőgös emberek,
köteleket és hálót feszítettek ki,
az út mentén csapdát állítottak nekem. (Szela.)

⁷Te vagy Istenem – mondom az Úrnak –,
figyelj hát, URam, könyörgő szavamra!

⁸Én URam, URam, hatalmas szabadítóm,
te véded fejemet a küzdelem napján.

⁹Ne teljesítsd, URam,
a bűnös kívánságát,
ne engedd sikerülni terveit,
ne fuvalkodhasson fel! (Szela.)

¹⁰A körülöttem ólálkodók fejére zúduljon
az a nyomorúság, amit ajkuk felidéz!

¹¹Hulljon rájuk tüzes parázs,
taszítsd őket vizes gödrökbe,
hogy föl ne kelhessenek!

¹²Ne maradjon meg
a rágalmazó a földön,
az erőszakos embert
üldözze gonoszsága,
míg össze nem roskad!

¹³Tudom, hogy az ÚR felkarolja
a nincstelének ügyét,
a szegények jogát.

¹⁴Csak az igazak magasztalják nevedet,
a becsületesek maradnak meg színed előtt.

141

Imádság kísértés idején

¹Dávid zsoltára.

Hozzád kiáltok, URam,
siess segítségemre,
figyelj szavamra, ha kiáltok hozzád!

²Jusson eléd imádságom,
mint illatáldozat,
imára emelt kezem,
mint esti áldozat!

³URam, tégy zárat a számra,
őrizd ajkaim nyílását!

⁴Ne engedd, hogy szívem
rosszra hajoljon,
hogy bűnös dolgot műveljek
a gonosztevőkkel együtt;
finom falatjaikból nem akarok enni.

⁵Ha igaz ver engem, szeretetből van az.
Olaj a fejemnek még a feddése is.
Akik pedig gonoszságban élnek,
azokért még imádkozom is.

⁶És ha majd bírják
a sziklafalon letaszítják őket,
akkor értik meg,

milyen szépek voltak mondásaim.

⁷Mint amikor barázdát hasítanak a földön,
úgy szórják csontjaikat a sír szájába.

⁸De én rád tekintek, én Uram, Uram!

Hozzád menekülök,
ne vedd el életemet!

⁹Őrizd meg a törtől,
amelyet nekem vetettek,
a gonosztevők csapdájától!

¹⁰A bűnösök beleesnek saját hálójukba,
én pedig elkerülöm azt.

142

Elhagyatott ember könyörgése

¹Dávid tanítókölteménye. Imádság abból az időből, amikor a barlangban volt.

²Hangosan kiáltok az Úrhoz,
hangosan könyörgök az Úrhoz.

³Kiöntöm előtte panaszomat,
elmondom neki nyomorúságomat.

⁴Amikor elcsügged a lelkem,
te akkor is ismered utamat.

Tört vetettek nekem
az ösvényen, amelyen járok.

⁵Tekints jobb kezem felé, és lásd meg,
hogyan senki sem akar észrevenni!

Elveszett minden menedékem,
senki sem törődik velem.

⁶Hozzád kiáltok, Uram,
és ezt mondom: Te vagy oltalmam,
te vagy osztályrészem az élők földjén.

⁷Figyelj esedezésemre,
mert igen elesett vagyok!

Ments meg üldözőimtől,
mert hatalmasabbak nálam!

⁸Hozz ki engem a börtönből,
hogyan magasztalhasam nevedet!
Körém sereglenek majd az igazak,
amikor jól teszel velem.

143

Könyörgés szabadításért

¹Dávid zsoltára.

Uram, hallgasd meg imádságomat,
figyelj könyörgésemre!
Hallgass meg, mert hű és igaz vagy te!

²Ne szállj perbe szolgálóddal,
hiszen egy élő sem igaz előtted!

³Mert ellenség üldöz engem,

földre tiporja életemet,
sötétségbe taszít,
mint a régen meghaltakat.
⁴Lelkem elcsüggedt bennem,
szívem megdermedt bensőmben.

⁵Visszaemlékezem a régi napokra,
végiggondolom minden tettetted,
elmélkedem kezed alkotásain.
⁶Imádkozva nyújtom feléd kezem,
lelkem utánad eped,
mint a kiszikkadt föld. (Szela.)
⁷Siess, Uram, hallgass meg,
mert odavan a lelkem.
Ne rejtse el orcádat előlem,
mert olyan leszek, mint a sírba leszállók!
⁸Hadd halljam minden reggel,
hogy hűséges vagy,
hiszen benned bízom!
Ismertesd meg velem,
melyik úton járjak,
mert hozzád vágyódik lelkem.
⁹Ments meg ellenségeimtől, Uram,
nálad keresek oltalmat!

¹⁰Taníts akaratod teljesítésére,
mert te vagy Istenem!
A te jó lelked vezéreljen
az egyenes úton!
¹¹Tartsd meg életemet
nevedért, Uram,
hozz ki engem a nyomorúságból
a te igazságodért!
¹²Némítsd el ellenségeimet
a te hűségedért!
Pusztítsd el azokat,
akik életemre törnek,
mert a te szolgád vagyok én!

144

Imádság háborús időben

¹Dávidé.

Áldott az ÚR, az én kösziklám,
aki harcolni tanítja kezemet,
hadakozni ujjaimat.
²Jótevőm és erősségem,
váram és megmentőm ő,
pajzsom, akihez menekülhetek,
aki népeket vet alá.

³Ó, URam, micsoda az ember,
 hogy törödsz vele,
 az emberfia, hogy gondolsz rá?

⁴Az ember a lehelethez hasonló,
 napjai a tűnő árnyékhoz.

⁵Hajlítsd le az eget, URam, és szállj le,
 érintsd meg a hegyeket,
 hogy füstölögjenek!

⁶Villogtasd villámaidat, szórjad azokat,
 lódd ki nyilaidat,
 röpítsd szét őket!

⁷Nyújtsd le kezedet a magasból,
 szabadíts meg, ments ki engem
 a nagy vizekből,
 az idegenek hatalmából,

⁸akiknek szája hiábavalóságot beszél,
 jobb kezük csak álnokságot művel!

⁹Új éneket éneklek neked, Istenem,
 tízhúrú lanton zengedezek neked.

¹⁰Te adsz győzelmet a királyoknak;
 szolgálodat, Dávidot is megszabadítottad
 a gyilkos fegyvertől.

¹¹Szabadíts meg, ments ki engem
 az idegenek hatalmából,
 akiknek szája hiábavalóságot beszél,
 jobb kezük csak álnokságot művel!

¹²Fiaink legyenek olyanok ifjúkorukban,
 mint a nagyra nőtt palánták,
 leányaink pedig,
 mint a faragott oszlopok,
 amilyenek a palotákban vannak.

¹³Színültig telt raktáraink
 ontsanak mindenféle jót,
 juhaink a legelőkön szaporodjanak
 ezer-, sőt tízezerannyira!

¹⁴Marháink legyenek kövérek;
 ne érje őket baj, ne vetéljenek el!
 Ne legyen jajveszékelés a tereken!

¹⁵Boldog nép az,
 amelynek így megy a sora.
 Boldog nép az,
 amelynek az ÚR az Istene!

145

A teremtett világ dicséri az URat

¹Dávid dicsérete.

Magasztallak téged,

Istenem, királyom,

áldom nevedet mindörökké.

²Mindennap áldalak téged,
dicsérem nevedet mindörökké.

³Nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérjék,
nagysága felfoghatatlan.

⁴Nemzedékről nemzedékre
dicsérik műveidet,
hirdetik hatalmas tetteidet.

⁵Fenségeden, ragyogó dicsőségeden
és csodálatos dolgaidon
én is elmélkedem.

⁶Elmondják, hogy milyen félelmetes a hatalmad,
én is felsorolom nagy tetteidet.

⁷Áradoznak, emlékezve nagy jóságodra,
és örvendeznek igazságodnak.

⁸Kegyelmes és irgalmas az ÚR,
türelme hosszú, szeretete nagy.

⁹Jó az ÚR mindenkihez,
irgalmas minden teremtményéhez.

¹⁰Magasztal, URam, minden teremtményed,
és híveid áldanak téged.

¹¹Elmondják, hogy országod
milyen dicsőséges,

és beszélnek hatalmadról,

¹²megismertette az emberekkel
az ÚR hatalmas tetteit,
országod ragyogó dicsőségét.

¹³Országod örökkévaló ország,
uralkodásod nemzedékről nemzedékre tart.

¹⁴Támogat az ÚR minden elesettet,
és fölegyenesít minden görnyedezőt.

¹⁵Mindenki várakozva néz rád,
és te idejében adsz nekik eledelt.

¹⁶Kinyitod kezedet, és kielégítesz
minden élőlényt kegyelmesen.

¹⁷Az ÚRnak minden útja igaz,
és minden tette jóságos.

¹⁸Közel van az ÚR
mindenkihez, aki hívja,
mindenkihez, aki igazán hívja.

¹⁹Teljesíti az istenfélők kívánságát,
meghallja kiáltásukat,
és megsegíti őket.

²⁰Megtartja az ÚR
mindazokat, akik őt szeretik,
de a bűnösöket mind elpusztítja.
²¹Az ÚR dicséretét hirdeti ajkam,
áldja örökké minden ember az ő szent nevét!

146

A teremtő és gondviselő Isten dicsérete

¹Dicsérjétek az URat!
Dicsérd, lelkem, az URat!
²Dicsérem az URat, amíg élek,
zsoltárt zengek Istenemnek,
míg csak leszek.
³Ne bízzatok az előkelőkben,
egy emberben sem,
mert nem tud megtartani.
⁴Ha elszáll a lelke, visszatér a földbe,
és azonnal semmivé válnak tervei.
⁵Boldog az, akinek
Jákób Istene a segítsége,
és Istenében, az URban
van a reménysége,
⁶aki az eget és a földet alkotta,
meg a tengert, és ami csak bennük van;
ő meg is tart hűségesen mindenkor.
⁷Igazságot szolgáltat az elnyomottaknak,
kenyeret ad az éhezőknek,
kiszabadítja a foglyokat az ÚR.
⁸Az ÚR megnyitja a vakok szemeit,
az ÚR fölegyenesíti a görnyedezőket,
az ÚR szereti az igazakat.
⁹Az ÚR őrzi a jövevényeket,
támogatja az árvát és az özvegyet;
de a bűnösöket tévútra vezeti.
¹⁰Mindörökké uralkodik az ÚR,
a te Istened, ó, Sion,
nemzedékről nemzedékre.
Dicsérjétek az URat!

147

Isten a világnak és Izráelnek Ura

¹Dicsérjétek az URat!
Milyen jó Istenünkről énekelni,
milyen gyönyörű a szép dicséret!
²Felépíti Jeruzsálemet az ÚR,
összegyűjti a szétszóródott Izráelt.
³Meggyógyítja a megtört szívűeket,
és bekötözi sebeiket.
⁴Megszabja a csillagok számát,
nevet ad mindegyiknek.

⁵Nagy a mi Urunk és igen erős,
bölcssége határtalan.

⁶Támogatja az ÚR az alázatosokat,
de porig alázza a bűnösöket.

⁷Zengjétek hálaéneket az Úrnak,
énekeljétek hárfakísérettel Istenünknek!

⁸Ő az, aki beborítja felhőkkel az eget,
esőt bocsát a földre,
füvet sarjaszt a hegyeken.

⁹Eledelt ad az állatoknak,
a károgó hollóknak is.

¹⁰Nem a lovak erejében leli kedvét,
nem a férfi izmaiban gyönyörködik.

¹¹Az istenfélőkben gyönyörködik az ÚR,
azokban, akik az ő szeretetében bíznak.

¹²Jeruzsálem, dicsőítsd az URat,
Sion, dicsérd Istenedet!

¹³Mert ő erős zárat tett kapuidra,
megáldotta benned lakó fiaidat.

¹⁴Békét szerzett határaidon,
a búza legjavával tart jól téged.

¹⁵Elküldi parancsát a földre,
beszéde gyorsan terjed.

¹⁶Olyan havat ad, mint a fehér gyapjú,
olyan deret szór szét, amilyen a hamu.

¹⁷Darabokban dobálja a jeget,
ki állhatja ki hidegét?

¹⁸De ha kibocsátja szavát,
elolvasztja azokat,
és ha szelet támaszt,
már víz csörgedezik.

¹⁹Kijelentette igéjét Jákóbnak,
rendelkezését és törvényeit Izráelnek.

²⁰Egyetlen néppel sem bánt így,
a többiek nem ismerik törvényeit.

Dicsérjétek az URat!

148

A menny és a föld dicsérje az URat!

¹Dicsérjétek az URat!

Dicsérjétek az URat, ti mennyeiek,
dicsérjétek a magasságban!

²Dicsérjétek őt, ti angyalai mind,
dicsérje őt minden serege!

³Dicsérje őt a nap és a hold,
dicsérje minden fényes csillag!

⁴Dicsérjék őt az egek egei,
még a vizek is ott fönnek az égben!

⁵Dicsérjék az ÚR nevét,

mert ő parancsolt, és azok létrejöttek,
⁶mindörökre helyükre állította őket,
 rendelkezést adott,
 melytől nem térnek el.

⁷Dicsérjétek az URat, ti földiek,
 ti tengeri szörnyek, az egész óceán!
⁸Tűz és jégeső, hó és köd,
 parancsát teljesítő szélvihar,
⁹ti hegyek és halmok mindnyájan,
 gyümölcsfák és cédrusok,
¹⁰vadak és egyéb állatok,
 csúszómászók és szárnyaló madarak,
¹¹ti földi királyok és minden nemzet,
 vezérek és a földnek bírái,
¹²ti ifjak a leányokkal,
 öregek a fiatalokkal együtt
¹³dicsérjétek az ÚR nevét!
 Mert csak az ő neve magasztos,
 fensége a föld és az ég fölé emelkedik.
¹⁴Megnöveli népe hatalmát,
 dicsővé teszi minden hívét,
 Izráel fiait, a hozzá közel álló népet.
 Dicsérjétek az URat!

149

Sion népének diadaléneke

¹Dicsérjétek az URat!
 Énekeljétek az ÚRnak új éneket,
 dicséretet a hívek gyülekezetében!
²Örüljön alkotójának Izráel,
 Sion lakói örvendezzenek királyuknak!
³Dicsérjétek nevét körtáncot járva,
 énekeljétek neki dobokkal, hárfakísérettel!
⁴Mert gyönyörködik népében az ÚR,
 győzelemmel ékesíti fel az elnyomottakat.
⁵Vigadnak a hívek e dicsőségben,
 ujjonganak pihenőhelyükön.
⁶Szájuk Istent magasztalja,
 kezükben kétélű kard van.
⁷Bosszút állnak a népeken,
 megfenyítik a nemzeteket.
⁸Láncra verik királyaikat,
 vasbilincsbe előkelőiket.
⁹Így hajtják végre rajtuk az ítéletet,
 amely meg van írva.
 Dicső dolog lesz ez
 az ÚR minden hívének.
 Dicsérjétek az URat!

150

Minden lélek dicsérje az URat!

¹Dicsérjétek az URat!

Dicsérjétek Istent szentélyében,
dicsérjétek a hatalmas égboltozaton!

²Dicsérjétek hatalmas tetteiért,
dicsérjétek nagyságához méltóan!

³Dicsérjétek kürtzengéssel,
dicsérjétek lanttal és hárfával!

⁴Dicsérjétek dobbal, körtáncot járva,
dicsérjétek citerával és fuvolával!

⁵Dicsérjétek csengő cintányérral,
dicsérjétek zengő cintányérral!

⁶Minden lélek dicsérje az URat!

Dicsérjétek az URat!